O idilă regală
NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA REGALĂ DIN CORDINA"

Prințesa Gabriella, Brie, cum este poreclită, fiica monarhului din Cordina, un mic principat de pe malul Mării Mediterane, a fost răpită și în schimbul ei se cer o răscumpărare uriașă și eliberarea a patru deținuți. După o săptămână de captivitate, Brie reușește să scape și este găsită fără cunoștință pe marginea unui drum. Din păcate, este amnezică, iar răpitorii ei, încă în libertate. Tatăl ei îi cere ajutorul lui Reeve MacGee, un fost detectiv american, retras din activitate, fiul unui prieten din tinerețe de la Harvard.

Brie nu-și amintește nimic din viața anterioară, chiar și membrii propriei familii îi sunt străini. Singura reacție afectivă este frica. Pentru a păstra aparențele și a nu da subiecte de bârfă presei, familia hotărăște să ascundă amnezia, iar Brie învață despre propria viață din informațiile și descrierile celor apropiați. Avându-l alături pe Reeve, care îi devine logodnic de formă până la prinderea vinovaților și pentru a justifica prezența lui în micul principat, Brie începe să-și recapete memoria.

Dar poate căldura inimii lui să-i alunge nu doar temerile, ci și să o facă să se încreadă în sentimentele pe care i le trezește în suflet?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane și majoritatea au intrat în topurile de vânzări ale *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2585-4
9 786063 325854
Lira®

NORA ROBERTS

O idilă regală

Affaire Royale
Nora Roberts
Copyright © 1986 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O idilă regală
Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
O idilă regală / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2585-4

1. Floricica, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

O idilă regală

Traducere din limba engleză
Alexandra Floricica

prolog

Uitase de ce fugea. Tot ce știa era că nu se putea opri. Dacă se oprea, era pierdută. Era o cursă din care nu putea ieși decât învingătoare sau învinsă. Departe! Instinctul o îndemna să nu se oprească, să fugă cât mai departe de... de locul în care fusese.

Era udă de la ploaie, dar nu mai tresărea la fiecare tunet. Fulgerele nu o făceau să tremure. Nu întunericul era ceea ce o speria. De mult nu-i mai era frică de chestiuni banale, precum bezna nopții sau violența furtunii. Nu știa de ce-i era frică, doar că-i era. Frica, singura reacție afectivă pe care o înțelegea, se strecurase și apoi se cuibărise în ea, de parcă ar fi fost la ea acasă. Frica o târa poticnindu-se de-a lungul drumului, deși tot trupul ei implora să se adăpostească într-un loc cald și uscat.

Nu știa unde era. Nu știa unde fusese. Nu avea nici o amintire legată de copacii înalți, îndoiți de vânt. Zbaterea și forța valurilor mării din apropiere nu îi spuneau nimic și nici parfumul florilor înecate de ploaie peste care călca în timp ce fugea pe lângă un drum pe care nu-l cunoștea.

Plângea, dar nu era conștientă de asta. Sughițurile o scuturau și îi sporeau frica și nu se putea gândi la nimic altceva. Avea mintea încețoșată, picioarele nesigure. Ar fi fost atât de simplu să se ghemuiască la poalele unui copac și să se liniștească! Dar ceva o împingea mai departe. Nu doar frica, nu doar confuzia. Puterea – deși nu era evidentă și nici chiar ea nu-și dădea seama că o avea – era cea care o făcea să-și depășească limitele rezistenței. Nu voia sub nici un chip să se întoarcă de unde plecase, deci singura direcție posibilă era înainte.

Nu îi păsa de cât timp fugea. Habar nu avea dacă parcursese un kilometru sau zece. Ploaia şi lacrimile o orbeau. Nu văzu luminile farurilor decât când erau deja aţintite asupra ei.

Înspăimântată, ca un iepure prins în cursă, încremeni. O găsiseră. Veniseră după ea. Ei. Claxonul răsună, frânele scrâşniră. Era la capătul puterilor. Se prăbuşi pe drum, pierzându-şi cunoştinţa.

capitolul 1

– Se trezeşte.

– Slavă Domnului!

– Sire, trebuie să-mi faceţi puţin loc ca să o pot examina. Este posibil să-şi piardă din nou cunoştinţa.

Din ceaţa în care plutea, ea auzi vocile. Golite de sens, îndepărtate. O cuprinse iarăşi frica. Deşi era doar pe jumătate conştientă, începu să se liniştească. Nu scăpase. Dar nu avea să arate că-i era frică. Îşi promise asta. Pe măsură ce-şi revenea, strânse pumnii. Faptul că-şi simţea unghiile înfipte în carne îi dădea într-o anumită măsură senzaţia că era stăpână pe ea şi avea control asupra propriei persoane.

Apoi, deschise încet ochii. Înnegurată la început, vederea i se limpezi treptat. Iar frica i se risipi când văzu chipul aplecat deasupra ei.

Nu era un chip familiar. Nu era al unuia dintre ei. Ar fi ştiut, nu-i aşa? Şovăi o clipă, dar nu se mişcă. Chipul era rotund şi plăcut şi avea o barbă deasă şi îngrijită care contrasta cu chelia netedă. Ochii îi erau ageri, obosiţi, dar binevoitori. Când bărbatul îi luă mâna într-a lui, nu se opuse.

– Draga mea, îi spuse el cu voce gravă, plăcută. Îi mângâie cu blândeţe încheieturile degetelor până când ea şi le relaxă. Eşti în siguranţă.

Simţi că-i lua pulsul, dar ea continuă să-l privească drept în ochi. „În siguranţă..." Cu precauţie, aruncă o privire în jur. „Un spital..." Deşi încăperea era aproape elegantă şi destul de mare, îşi dădu seama că se afla într-un spital. Mirosea puternic a flori şi a antiseptice. Şi atunci, îl văzu pe celălalt bărbat, care stătea în picioare, puţin mai departe.

Avea un aer aproape milităros şi era impecabil îmbrăcat. Părul, deşi avea câteva fire cărunte, era încă negru şi des. Avea trăsături fine, aristocratice, frumoase. I se păru sever şi palid, foarte palid în contrast cu cearcănele întunecate. În ciuda posturii şi hainelor sale, arăta de parcă nu dormise de câteva zile.

– Scumpa mea. Vocea îi tremura, sugrumată de lacrimi, când se întinse să-i ia mâna liberă şi i-o duse la buze să i-o sărute. Îi tremura perceptibil şi mâna, de obicei fermă şi sigură. Te-am găsit, dragostea mea. Eşti aici acum, în sfârşit!

Din compasiune, ea nu-şi retrase mâna. Lăsând-o inertă într-a lui, îi studie chipul încă o dată.

– Cine eşti?

Bărbatul îşi ridică brusc privirea. Ochii lui înlăcrimaţi o fixau.

– Cine...

– Eşti foarte slăbită, îi întrerupse doctorul încercând să-i distragă atenţia.

Ea îl văzu punând o mână pe umărul celuilalt bărbat, fie pentru a-l opri, fie pentru a-l consola, nu-şi dădea seama exact.

– Ai trecut printr-o experienţă cumplită. Este normal să fii confuză la început.

Ea stătea întinsă pe spate şi-l urmări pe doctor făcându-i semne celuilalt bărbat. Avea o senzaţie de rău de la stomac. Era fierbinte şi deshidratată. Fierbinte, deshidratată şi pustie. Avea un trup, şi acesta era obosit. Dar în interiorul trupului, era un gol. Când vorbi din nou, vocea îi era surprinzător de puternică. Ambii bărbaţi reacţionară.

– Nu ştiu unde mă aflu. Sub mâna doctorului, pulsul îi zvâcni o dată mai puternic, apoi se stabiliză. Nu ştiu cine sunt.

– Ai trecut prin multe, draga mea.

Doctorul avea un ton liniştitor, dar mintea îi lucra frenetic. „Specialişti!", îşi spuse el. „Dacă nu-şi recapătă

memoria în douăzeci și patru de ore, voi avea nevoie de cei mai buni specialiști."

– Nu-ți amintești nimic?

Auzindu-i cuvintele, celălalt bărbat își îndreptase spatele. Acum, drept ca bradul, se uită la ea cu ochii lui privați de somn.

Confuză și luptând să-și stăpânească frica, dădu să se ridice, dar doctorul șopti ceva și o așeză la loc, pe perne. Își amintea... de fugă, de furtună, de întuneric, de farurile ațintite asupra ei. Strânse pleoapele și se strădui să-și amintească, deși nu știa prea bine de ce era atât de important. Apoi, deschise ochii și spuse cu voce puternică, dar dureros de seacă:

– Nu știu cine sunt. Spuneți-mi!

– După ce te odihnești puțin... începu doctorul, însă celălalt bărbat îi aruncă o privire care îl amuți.

Iar privirea, remarcase ea numaidecât, fusese superioară și autoritară.

– Ești fiica mea, interveni el. Luându-i din nou mâna într-a lui, o strânse cu fermitate. Nu mai tremura deloc. Ești Alteța Sa regală Gabriella de Cordina.

„Vis frumos sau coșmar?" se întrebă ea privindu-l cu ochi mari. „Tatăl ei?" „Alteță regală?" Cordina... I se păru că recunoaște numele și încercă să se agațe de el, dar ce era aiureala aceea cu regalitatea? Vru să-l contrazică, dar îi privi chipul. Nu, acel bărbat nu ar minți. Avea o expresie impasibilă, dar ochii îi erau atât de plini de emoție, încât îl crezu pur și simplu, chiar dacă nu își amintea nimic.

– Dacă eu sunt prințesă... începu ea, iar rezerva din vocea ei aduse un licăr de emoție pe chipul lui, poate amuzament, își zise ea... Asta vă face pe dumneavoastră rege?

Într-adevăr, trauma prin care trecuse îi afectase memoria, dar, altfel, draga lui Brie părea neschimbată.

– Cordina este un principat. Eu sunt principele Armand. Tu eşti fiica mea cea mare. Ai doi fraţi pe nume Alexander şi Bennett.

Un tată, doi fraţi. Familie, rădăcini. Nu-i spuneau nimic.

– Şi mama mea?

De data asta, îi citi uşor expresia pe chip: durere.

– A murit când tu aveai douăzeci de ani. De atunci, ai preluat rolul de gazdă oficială a palatului, adăugând îndatoririle ei la ale tale, Brie. Tonul i se îndulcise, nu mai era formal şi rece. Aşa ţi se spune: Brie, adăugă el şi-i întoarse mâna dreaptă cu palma în jos pentru a-i arăta inelul cu safire şi diamante care-i strălucea pe deget. Ţi l-am oferit când ai împlinit douăzeci şi unu de ani, deci acum aproape patru ani.

Ea se uită întâi la inel, apoi la mâna puternică şi frumoasă care o ţinea pe a ei. Nu-şi amintea nimic. Dar putea simţi. Îi inspira încredere. Când îşi ridică din nou privirea, reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Aveţi mult bun-gust, Alteţa Voastră.

Zâmbi şi el, dar mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Şi ea la fel.

– Vă rog, spuse ea spre binele amândurora. Sunt foarte obosită.

– Ai dreptate, încuviinţă doctorul bătând-o uşor peste mână, aşa cum făcea de când o adusese pe lume, chiar dacă ea uitase. Acum, odihna este cel mai bun leac.

Fără tragere de inimă, principele Armand dădu drumul mâinii fiicei sale.

– Voi fi aproape.

Ea începea deja să se simtă slăbită.

– Mulţumesc.

Auzi uşa închizându-se, dar simţea încă prezenţa doctorului în încăpere.

– Sunt cine a spus el că sunt?

– Nimeni nu ştie mai bine decât mine.

Îi atinse obrazul cu mâna, mânat mai degrabă de afecțiune decât de necesitatea de a-i verifica temperatura.

– În iulie, se fac douăzeci și cinci de ani de când te-am ajutat să vii pe lume. Acum, odihnește-te, Alteță. Odihnește-te și atât!

Principele Armand străbătu coridorul cu pași repezi, regulați, urmat îndeaproape de un membru al Gărzii Regale. Ar fi vrut să fie singur. Doamne, cât își dorea să fie singur cinci minute într-o cameră încuiată, ca să se poată elibera de tensiunea și de emoția care-l stăpâneau! Fusese cât pe ce să-și piardă fiica, comoara lui. Acum, în sfârșit, o găsise, dar ea-l privea ca pe un străin.

„Când voi afla cine..." Armand alungă acest gând. Avea să chibzuiască la asta mai târziu. Și-o făgădui.

În sala de așteptare, spațioasă și luminată de razele soarelui, se aflau alte trei gărzi și mai mulți membri ai poliției din Cordina. Fiul moștenitor, Alexander, se plimba de colo colo și fuma. Avea părul negru și trăsăturile fine ale tatălui său, ca și postura militărească. Dar nu avea încă controlul scrupulos al acestuia.

„Este ca un vulcan", își spuse Armand privindu-l pe prințul de douăzeci și trei de ani, „care spumegă și fumegă, dar nu erupe propriu-zis."

Bennet stătea tolănit pe o canapea trandafirie elegantă. La cei douăzeci de ani ai săi, începea să aibă o alură de prinț playboy. Deși tot brunet, el moștenise frumusețea răpitoare a mamei. Chiar dacă era deseori nechibzuit și chiar indiscret, dădea întotdeauna dovadă de compasiune și era mereu amabil, ceea ce îi atrăgea simpatia publicului larg, a presei, dar și pe cea a populației feminine a Europei, reflectă Armand.

Lângă Bennett, stătea americanul care venise la rugămintea lui Armand. Cei doi prinți erau prea absorbiți de propriile gânduri ca să observe prezența tatălui lor. Americanului însă nu-i scăpa nimic. De aceea îl și chemase Armand.

Reeve MacGee rămase tăcut câteva clipe, urmărindu-l pe principe în timp ce intra în încăpere. I se părea că făcea bine față situației, dar nu se așteptase la mai puțin din partea sa. Îl întâlnise pe conducătorul Cordinei de câteva ori, dar tatăl lui fusese coleg cu acesta la Oxford. Acolo, legaseră o prietenie trainică, bazată pe respect reciproc, care rămăsese intactă în ciuda trecerii timpului și a distanței.

Armand își urmase destinul și devenise conducătorul unei țărișoare fermecătoare de pe malul Mediteranei. Tatăl lui Reeve ajunsese diplomat. Deși Reeve fusese crescut pentru politică și protocol, alesese o carieră mai discretă. În umbră.

După zece ani în care avusese de-a face cu categoriile mai puțin elitiste ale capitalei națiunii, Reeve predase insigna pentru a lucra pe cont propriu. În acel moment din viața lui, se săturase să respecte regulile altora. Ale lui erau deseori mai stricte, mai dure, dar erau ale lui, îi aparțineau. Din experiența acumulată la Omoruri și, mai târziu, în cadrul Serviciilor Speciale, învățase să se bazeze, întâi de toate, pe instinct.

Se născuse bogat. Își sporise averea prin propriile abilități. Cândva, văzuse în profesia lui o sursă de venit și de entuziasm. Acum, Reeve nu mai lucra pentru bani. Își selecționase cu grijă câteva dosare. Accepta un client și responsabilitatea unui caz numai dacă i se părea interesant. Pentru lumea din afară și, de multe ori, chiar pentru el însuși, era un simplu fermier, novice în agricultură. Cu nici un an în urmă, cumpărase o fermă în speranța că se va putea retrage acolo. Asta visa să facă. Zece ani de luptă zilnică între bine și rău, între lege și haos îi fuseseră de-ajuns.

Considerând că-și făcuse suficient datoria, părăsise serviciul public. Ca detectiv particular, își putea alege clienții. Putea lucra în ritmul lui, își stabilea singur onorariile. Dacă un caz se dovedea periculos, îl putea rezolva prin vechile lui metode. Și totuși, în ultimul an,

acceptase tot mai puține cazuri particulare. O lăsase mai ușor. Dacă începuse să-și facă scrupule, numai el știa. În orice caz, ferma reprezenta o șansă de a-și schimba stilul de viață. Într-o zi, își jurase că i se va dedica complet. Amânase prima campanie de semănat de primăvară pentru a da curs rugăminții lui Armand.

Arăta mai degrabă a soldat decât a fermier. Când intră Armand, se ridică în picioare. Trupul lui înalt și sprinten se mișcă subtil, mușchi cu mușchi. Purta o haină de in elegantă peste un tricou simplu și niște pantaloni impecabili, cărora le putea da un aer oficial sau mai lejer, după bunul plac. Era genul de bărbat pe care-l observai înaintea hainelor pe care le purta, oricât ar fi fost acestea de frumoase. Fața era prima care atrăgea atenția, poate și datorită tenului curat și fin moștenit de la strămoșii lui scoțieni și irlandezi. Ar fi avut pielea albă, dacă n-ar fi petrecut atât de mult timp afară. Părul negru era tuns scurt, dar câteva șuvițe îi cădeau pe frunte. Avea buzele pline și expresie serioasă.

Avea o structură osoasă excelentă a feței și ochii de un albastru cuceritor, tipic irlandezilor bruneți. Se folosea de ei pentru a seduce, când voia, sau pentru a intimida.

Postura lui era mai puțin rigidă decât a principelui, dar nu mai puțin vigilentă.

– Alteța Voastră!

La cuvintele lui Reeve, și Alexander, și Bennett săriră ca arși.

– Brie? întrebară amândoi la unison, dar, în timp ce Bennett era deja lângă tatăl său, Alexander rămăsese pe loc, în picioare și-și strivi țigara în scrumieră.

– Este conștientă, răspunse Armand scurt. Am reușit să vorbesc cu ea.

– Cum se simte? Bennet își privi tatăl cu ochii lui negri, îngrijorați. Când o putem vedea?

– Este foarte obosită, răspunse Armand atingând ușor brațul fiului său. Poate mâine.

În picioare în dreptul ferestrei, Alexander mocnea.

– Știe cine...

– Vom vedea asta mai târziu, îl întrerupse tatăl său.

Alexander ar fi continuat, dar educația lui strictă nu-i permitea. Cunoștea regulile și restricțiile care corespundeau rangului său.

– O vom duce curând acasă, spuse el încet, fiind la un pas de a-și provoca tatăl.

Aruncă o privire rapidă către gărzi și polițiști. Poate că Gabriella era bine păzită aici, dar el o voia la palat.

– Cât mai curând, adăugă el.

– Poate că este obosită, zise și Bennett, dar sigur va dori să vadă câteva fețe familiare mai târziu. Eu și Alex putem aștepta.

„Fețe familiare..." Armand privi dincolo de fiul său, pe fereastră. Nu existau fețe familiare pentru scumpa lui Brie. Urma să le explice și lor, dar mai târziu, când aveau să rămână singuri. Acum, trebuia să se poarte doar ca un principe în fața lor.

– Puteți pleca, li se adresă el celor doi fii ai săi. Mâine, Brie va fi mai odihnită. Acum, am ceva de vorbit cu Reeve.

Își expedie fiii fără alte cuvinte. Când aceștia ezitară, el ridică o sprânceană.

– O doare ceva? întrebă Alexander.

Privirea lui Armand se îmblânzi, dar numai cine îl cunoștea bine ar fi putut remarca asta.

– Nu, stați liniștiți!

Cum Alexander nu păru satisfăcut de acest răspuns, adăugă:

– Curând, veți vedea cu ochii voștri. Gabriella este puternică.

O spusese cu o simplitate plină de mândrie.

Încuviințând din cap, Alexander se resemnă. Pentru orice altceva ar mai fi avut de spus, trebuia să aștepte să fie singuri. Ieși împreună cu fratele său, amândoi încadrați de gărzi.

Armand își urmări fiii cu privirea, apoi se întoarse spre Reeve.

- Te rog, spuse el indicându-i ușa. Vom folosi biroul doctorului Franco câteva minute.

Porni de-a lungul coridorului de parcă nici nu observa prezența gărzilor. În schimb, Reeve le simțea în ceafă. Erau încordate. Se gândi că, probabil, era firesc având în vedere recenta răpire a unui membru al familiei regale. Armand deschise o ușă, așteptă să intre Reeve, apoi o închise la loc.

- la loc, te rog, îl invită el. Eu încă nu am stare.

Băgă mâna în buzunar și scoase o țigară maro-închis, una dintre cele zece pe care și le îngăduia zilnic. Reeve i-o luă înainte și i-o aprinse, apoi așteptă.

- Îți sunt recunoscător că ai venit, Reeve. Nu am apucat să-ți spun cât de mult apreciez.

- Nu este nevoie să-mi mulțumiți, Alteța Voastră. Încă nu am făcut nimic.

Armand expiră o dâră de fum. Se putea relaxa, măcar puțin, în fața fiului prietenului său.

- Crezi că sunt prea aspru cu fiii mei?

- Cred că vă cunoașteți fiii mai bine decât mine.

Armand râse scurt și se așeză.

- Ai limba diplomată a tatălui tău.

- Uneori.

- Și mai ai, dacă nu mă înșel, mintea lui ageră și limpede.

Reeve se întrebă dacă tatăl lui ar fi apreciat comparația și zâmbi.

- Mulțumesc, Alteța Voastră.

- Când suntem singuri, te rog să-mi spui Armand! Pentru prima dată de când se trezise fiica sa, nu-și mai stăpânea emoțiile. Cu o mână, își masa fruntea, deasupra sprâncenelor. Ignorase prea mult timp tensiunea acumulată în acel loc. Apelez la tine în numele prieteniei dintre mine și tatăl tău, Reeve. Dragostea pe care i-o port fiicei mele nu-mi lasă nici o alternativă.

Reeve îl măsură din priviri pe bărbatul aşezat în faţa lui. Acum, nu mai vedea în el doar un principe. Vedea un tată care încerca cu disperare să preia controlul asupra situaţiei. În tăcere, Reeve scoase şi el o ţigară, o aprinse şi-i mai acordă lui Armand un răgaz de câteva minute. Apoi vorbi:

– Spune-mi!

– Nu-şi aminteşte nimic.

– Nu-şi aminteşte cine a răpit-o? întrebă Reeve gânditor, părând să-şi studieze vârful pantofului. Asta dacă i-a văzut...

– Nu-şi aminteşte nimic, repetă Armand ridicându-şi fruntea, nici măcar cum o cheamă.

Reeve evaluă toate implicaţiile şi consecinţele acestui fapt. Dădu uşor din cap, dar nu dezvălui nici unul dintre gândurile care i se învălmăşeau în minte.

– Bănuiesc că amnezia temporară este comună după o astfel de experienţă. Doctorul ce spune?

– Voi vorbi cu el în scurt timp. Tensiunea la care fusese supus timp de şase zile îl epuizase, dar încerca să o ascundă, folosind un ton calm. Reeve, ai venit aici pentru că te-am rugat eu. Şi totuşi, nu m-ai întrebat de ce.

– Nu.

– Fiind cetăţean american, nu ai nici o obligaţie faţă de mine.

Reeve expiră o dâră subţire de fum de tutun Virginia, care se amestecă în aer cu cel al tutunului francez pe care-l fuma Armand.

– Nu.

Buzele lui Armand se arcuiră într-un zâmbet. În mod cert, Reeve MacGee era urmaşul demn al tatălui său. Era un om de încredere. Îi putea încredinţa comoara lui cea mai de preţ.

– Statutul meu implică o anumită doză de risc. Înţelegi?

– Este valabil pentru toţi liderii lumii.

– Da. Ca și pentru copiii lor, legați prin sânge și proximitate.

Preț de o clipă, își coborî privirea spre mâinile sale și spre inelul de aur ornat al casei sale. Se născuse să devină principe. De asemenea, devenise tată. Însă nu fusese niciodată pus în situația de a alege între aceste două roluri. Fusese zămislit, crescut și educat pentru a domni. Armand considerase întotdeauna că întâia sa datorie era față de popor.

– Firește, copiii mei au propriile gărzi personale. Cu un gest de violență stăpânită, strivi mucul de țigară și continuă: Însă se pare că nu este de ajuns. Brie – Gabriella – își pierde deseori răbdarea cu gărzile ei. Își cere cu încăpățânare dreptul la intimitate. Poate că am răsfățat-o. Trăim într-o țară pașnică, Reeve. Familia regală din Cordina este iubită de popor. Dacă se mai întâmpla uneori ca fiica mea să le scape din ochi gărzilor, nu mi se părea extrem de grav.

– Asta s-a întâmplat de această dată?

– Gabriella voia să meargă cu mașina la țară. Mai face asta din când în când. Rangul îi impune multe responsabilități. De aceea, are nevoie de un refugiu. Până acum șase zile, acest refugiu părea inofensiv, așa că i l-am îngăduit.

După tonul său, Reeve ghici că Armand își îndruma familia așa cum conducea țara, cu dreptate, dar și cu îngăduință. Asimilă și sentimentul, și informația.

– Până acum șase zile, repetă Reeve, când fiica ta a fost răpită.

Armand încuviință calm din cap. Trebuia să-și controleze sentimentele și să se concentreze asupra faptelor.

– De acum înainte, până când vom ști cu certitudine cine și de ce a răpit-o, nu voi mai permite să fie expusă nici unui risc. Mi-aș încredința fără ezitare propria viață Gărzii Regale, dar pe a fiicei mele, nu.

Reeve își stinse țigara încet. Îi era clar unde voia să ajungă principele.

– Nu mai lucrez în sistem, Armand. Și, în orice caz, nu vrei un polițist.

– Lucrezi pe cont propriu. Înțeleg că ești un fel de expert în antiterorism.

– În țara mea, sublinie Reeve. În Cordina, nu am absolut nici o acreditare. Simțea însă cum devenea din ce în ce mai curios. Supărat pe el însuși, se încruntă la Armand. Am avut ocazia să-mi creez relații de-a lungul anilor. Ți-aș putea da numele câtorva persoane pricepute. În cazul în care cauți o gardă de corp pentru prințesă...

– Caut pe cineva căruia să-i pot încredința viața fiicei mele, îl întrerupse Armand. Sub calmul aparent, vorbele sale sunau autoritare. Cineva în care să pot avea încredere că va rămâne obiectiv, cineva cu experiență în gestionarea situațiilor potențial explozive... cu finețe. Ți-am urmărit cariera. Cum Reeve rămânea impasibil, îi zâmbi din nou. Am câteva relații în Washington. Parcursul tău este exemplar, Reeve. Tatăl tău poate fi mândru de tine.

Reeve își schimbă poziția, deranjat de referirea la tatăl său. I se părea că le făcea relația prea personală. Dacă accepta, avea să-i fie greu să rămână obiectiv. Dacă refuza politicos, nu se putea abține să nu se simtă vinovat.

– Apreciez, dar nu sunt nici polițist, nici gardă de corp. Sunt un simplu fermier.

Armand își păstra expresia gravă, dar Reeve îi sesiză licărirea de amuzament din ochi.

– Da, am auzit. Dacă așa vrei, așa rămâne. Și totuși, am nevoie de tine, mare nevoie. Dar nu te mai presez acum. Armand știa când să insiste și când să cedeze. Gândește-te la ce ți-am spus! Poate că mâine vom relua discuția și vei vorbi direct și cu Gabriella. În tot acest timp, ești oaspetele nostru. Se ridică, punând astfel

capăt discuției. Mașina mea te va duce înapoi la palat. Eu voi mai rămâne puțin aici.

Razele soarelui de la amiază se strecurau în încăpere. Alungându-și dorința de a-și aprinde o țigară, Reeve urmărea desenele de lumină și umbră pe podea. Discutase cu Armand și în dimineața aceea, la un mic dejun privat în apartamentul principelui. Reeve îi înțelegea perfect determinarea calmă și exercitarea rece a puterii. Crescuse într-un mediu similar.

Înjurând în barbă, Reeve privi pe fereastră munții maiestuoși care încadrau Cordina.

Ce naiba căuta el aici? Pământul lui se afla la mii de kilometri distanță și aștepta să fie arat. Iar el stătea într-o țară desprinsă parcă dintr-un basm, cu o climă seducător de blândă și cu marea albastră aproape. Nu ar fi trebuit să vină, se gândi Reeve fără vreo urmă de compasiune. Când îl contactase Armand, ar fi trebuit pur și simplu să-i prezinte scuzele sale. Când îl sunase tatăl lui pentru a reitera rugămintea principelui, ar fi trebuit să-i răspundă că era ocupat cu aratul și cu semănatul.

Nu o făcuse. Și știa foarte bine motivul, recunoscu Reeve oftând. Tatăl său îi ceruse atât de puțin și îi dăruise atât de mult! Prietenia dintre ambasadorul Francis MacGee și Alteța Sa Armand de Cordina era strânsă și sinceră. Armand venise în Statele Unite pentru a participa la înmormântarea mamei sale. Nu putea uita cât însemnase atunci susținerea principelui pentru tatăl lui.

Și nu putea uita nici de prințesă. În timp ce el privea în continuare pe fereastră, ea dormea în spatele lui, întinsă pe patul de spital, palidă, vulnerabilă, delicată. Reeve o cunoscuse în urmă cu zece ani, când își însoțise părinții într-o excursie în Cordina.

Chiar atunci, ea își aniversa împlinirea a șaisprezece ani, își aminti Reeve. El avea douăzeci și ceva de ani și lucra deja în poliție. Nu era genul de om care să alerge după himere. Și, în mod cert, nu credea în basme.

Şi totuşi, Alteţa Sa regală Prinţesa Gabriella îi păruse un personaj de poveste.

Rochia ei – parcă o vedea aievea – fusese dintr-o mătase de culoarea mentei, dar mai pală, strânsă pe talia ei incredibil de subţire şi vaporoasă în partea inferioară. Pielea îi strălucea plină de viaţă şi de tinereţe. În părul castaniu, bogat, purta o diademă fină de diamante scânteietoare. Ce bărbat nu şi-ar fi dorit să-şi treacă posesiv degetele prin părul acela! Avea un chip delicat, cu pielea albă-trandafirie şi cu buzele senzuale, pline de făgăduinţe. Şi ochii... Pe ei şi-i amintea Reeve cel mai bine. Ochii ei, sub sprâncenele întunecate, arcuite, mărginite de gene lungi şi dese, erau ca topazul.

Aproape şovăind, se întoarse să o privească acum.

Trăsăturile ei erau în continuare delicate, poate chiar mai delicate, fiindcă devenise femeie. Pomeţii proeminenţi îi dădeau un aer demn. Pielea avea o paloare extremă, de parcă ar fi fost secată de viaţă şi de tinereţe. Părul era încă bogat, dar, legat la spate, îi degaja faţa, care părea astfel şi mai vulnerabilă. Era la fel de frumoasă, dar atât de fragilă, încât, ca bărbat, nu ar fi îndrăznit să o atingă.

O mână îi ieşea de sub cuvertură şi inelul cu diamante şi safir îi strălucea pe deget. În schimb, avea unghiile scurte şi inegale, ca şi cum ar fi fost roase sau rupte. La încheietură, îi era prinsă o perfuzie. Reeve îşi aminti că, în acel loc, la aniversarea vârstei de şaisprezece ani, purtase o brăţară din perle.

Această amintire îi provocă un sentiment de furie. Se scursese o săptămână de când fusese răpită şi trecuseră două zile de când un cuplu de tineri o găsise fără cunoştinţă pe marginea drumului. Şi totuşi, nimeni nu ştia ce se întâmplase între timp. El îşi amintea parfumul ei din urmă cu zece ani, dar ea nu-şi putea aminti nici cum o chema.

Unele dosare puteau fi abandonate pe un raft şi uitate acolo. Altele puteau fi lăsate în grija altora să le rezolve.

Pe lângă acestea, erau cazurile tentante, interesante. Acestea se adresau acelei părți din el care era fascinată de întrebări, enigme și acelei modalități adesea violente de a le elucida, pe care – aproape se convinsese de asta – reușise să și-o domine.

Cu amărăciune, Reeve se gândi că Armand fusese foarte isteț când insistase ca el să o vadă cu ochii lui pe prințesa Gabriella. Se întrebă ce decizie să ia în ceea ce o privea. Ce naiba să facă? Trebuia să-și înceapă noua viață pe care și-o alesese. Un om aflat pe punctul de a lua totul de la zero nu are timp să se ocupe de problemele altora. Nu exact de așa ceva încerca să fugă?

Încruntat și cu un aer preocupat, așa îl văzu ea când deschise ochii. Brie privi chipul mohorât și furios, îi văzu ochii albaștri arzători, maxilarele încleștate și încremeni. Visa sau era aievea? Încercă să-și facă curaj. „Spitalul..." Își mută ochii de la Reeve doar cât să se asigure că era încă acolo. Degetele i se albiră de la cât de tare strânse cearșaful, dar reuși să întrebe pe un ton calm:

– Cine sunteți?

Poate că unele lucruri se schimbase la ea de-a lungul anilor sau în ultima săptămână, dar ochii îi rămăseseră la fel: sălbatici, adânci, fascinanți. Reeve nu-și scoase mâinile din buzunare.

– Sunt Reeve MacGee, un prieten de-ai tatălui Alteței Voastre.

Brie se relaxă puțin. Își amintea de bărbatul care-i spusese că era tatăl ei, cel cu ochii obosiți și postura militărească. Nimeni nu știa ce noapte grea și frustrantă petrecuse încercând să-și amintească ceva, orice.

– Mă cunoașteți?

– Ne-am cunoscut cu ceva ani în urmă, Alteța Voastră.

Ochii care-l fascinaseră când era fată și care-l fascinau și acum, când era femeie, păreau să îl devoreze. „Are nevoie de ceva de care să se agațe", își spuse el.

– Era ziua Alteței Voastre. Împliniați șaisprezece ani. Erați superbă.

– Sunteți american, Reeve MacGee?

Ezită o clipă și-și îngustă ochii.

– Da. De unde știți?

– După accent, răspunse ea luptând cu confuzia care o copleșea.

Reeve aproape că o văzu agățându-se fizic de acest fir.

– Mi-am dat seama după accent. Am fost în America, nu-i așa?

– Da, Alteța Voastră.

„Știe", se gândi ea. „El știe pe când eu nu pot decât să ghicesc."

– Nimic... Ochii i se umplură de lacrimi, dar și le reținu. Doar era fiica tatălui său! Vă puteți imagina, începu ea cu o voce sigură, cum este să te trezești fără nici o amintire? Viața mea este o carte ale cărei pagini sunt goale. Toate. Sunt nevoită să aștept să mi le umple alții. Ce mi s-a întâmplat?

– Alteța Voastră...

– Chiar trebuie să-mi spuneți astfel? întrebă ea.

Acest semn de nerăbdare îl luă prin surprindere. Îi veni să zâmbească, dar se abținu. Încercă să nu-și arate admirația.

– Nu, spuse el simplu și se așeză comod pe marginea patului ei. Cum ați vrea să vă spun?

– Pe nume. Brie se uită cu nemulțumire la pansamentul de la încheietură. Decise că și-l va scoate curând, apoi reuși să se ridice puțin. Mi s-a spus că mă numesc Gabriella.

– De obicei, ți se spune Brie.

Rămase tăcută câteva clipe, străduindu-se să găsească ceva familiar legat de acel nume. Dar paginile rămaseră goale.

– Bine. Acum, spune-mi ce mi s-a întâmplat!

– Nu știu detalii.

– Totuşi, trebuie să ştii ceva, replică ea, privindu-l drept în ochi. Vreau să-mi spui ce ştii.

O studie. Da, era fragilă, însă sub stratul de fragilitate era multă forţă. Trebuia doar să o scoată la lumină.

– Duminică trecută, după-amiază, ai plecat cu maşina la ţară. A doua zi, maşina ta a fost găsită abandonată. Au urmat telefoane. Telefoane de răscumpărare. Se pare că ai fost răpită şi sechestrată.

Nu-i mai spuse ce ameninţaseră răpitorii că aveau să-i facă dacă nu aveau să le fie îndeplinite condiţiile. Nu spuse nici că se cerea o sumă exorbitantă, pe de o parte, şi eliberarea anumitor prizonieri, pe de altă parte.

– Răpită!... Mâna lui Brie o apucă pe a lui şi o strânse. Vedea imagini, umbre. O cămăruţă întunecată. Miros de gaz lampant şi mucegai. Îşi aminti senzaţia de greaţă, durerea de cap. Groaza îi revenea, dar nu mare lucru în rest. Nu este clar, şopti ea. Într-un fel, ştiu că este adevărat, dar totul este în ceaţă.

– Nu sunt doctor, spuse Reeve brusc, deoarece lupta ei de a se regăsi îl afectase foarte mult. Dar eu te-aş sfătui să nu te suprasoliciţi. Îţi vei aminti atunci când vei fi pregătită să o faci.

– Uşor de spus, răspunse ea dând drumul mâinii lui. Cineva m-a deposedat de viaţa mea, domnule MacGee... Dar dumneavoastră? întrebă ea subit. Dumneavoastră ce rol aţi jucat? Am fost iubiţi?

El îşi ridică o sprânceană. Măcar era directă. Şi, se gândi el doar pe jumătate amuzat, nu părea prea încântată de acea idee.

– Nu. După cum am spus, aveai şaisprezece ani singura dată când ne-am întâlnit. Taţii noştri sunt prieteni vechi. Nu cred că s-ar fi bucurat dacă te-aş fi curtat.

– Înţeleg. Şi atunci, de ce vă aflaţi aici?

– Tatăl tău m-a rugat să vin. Îşi face griji pentru siguranţa ta.

Ea coborî privirea spre inelul de pe degetul ei. Era absolut splendid. Apoi, îşi văzu unghiile şi se încruntă.

Ceva nu era în regulă! Nu avea cum să poarte un astfel de inel pe deget și să nu aibă unghiile îngrijite! O altă amintire vagă plutea în aer. Brie strânse pumnii sperând să o prindă, dar aceasta se risipi.

– Tatăl meu este preocupat de siguranța mea, continuă ea, fără să observe că Reeve îi urmărea fiecare expresie, dar ce legătură are asta cu dumneavoastră?

– Am o oarecare experiență în domeniu. Principele Armand m-a rugat să te păzesc.

Se încruntă din nou, în felul ei calm și gânditor, de care nu era conștientă.

– O gardă de corp? întrebă ea pierzându-și răbdarea, ca și el, de altfel. Nu cred că-mi place asta.

Respingerea ei directă îl făcu să-și schimbe total atitudinea. Își sacrificase timpul liber, venise de la mii de kilometri depărtare, iar ea nu credea că-i plăcea asta.

– Veți vedea, Alteța Voastră, că până și o prințesă trebuie să facă uneori ceea ce nu-i place. Poate ar trebui să vă obișnuiți cu asta.

Îl studie impasibilă, așa cum făcea când temperamentul îi amenința bunul-simț.

– Nu cred, domnule MacGee. Sunt absolut sigură că nu voi suporta să-mi sufle mereu cineva în ceafă. Când mă voi întoarce acasă... Se opri deoarece casa era o altă pagină albă. Când mă voi întoarce acasă, repetă ea, voi găsi o altă modalitate de a gestiona situația. Îi puteți spune tatălui meu că v-am refuzat oferta amabilă.

– Oferta nu este pentru Alteța Voastră, ci pentru principele Armand.

Reeve se ridică în picioare. De data aceasta, Brie îi putea vedea statura impresionantă. Nu conta că era zvelt sau că purta haine scumpe. Dacă voia, era în stare să contracareze pe oricine. Putea fi sigură de asta.

Nu se simțea în largul ei în prezența lui. Nu știa motivul și nici dacă exista vreun motiv. Cert era că nu voia să aibă acea stare de disconfort în fiecare zi. Viața ei era

suficient de complicată şi fără ca Reeve MacGee să-i stea în drum.

Îl întrebase dacă fuseseră iubiţi fiindcă ideea în sine o tulburase şi o îngrozise în acelaşi timp. Când el negase, nu simţise uşurare, ci acelaşi gol enervant cu care se confrunta de două zile. Poate că era o femeie insensibilă, îşi zise ea. Poate că viaţa era mai simplă aşa.

– Mi s-a spus că am aproape douăzeci şi cinci de ani, domnule MacGee.

– Chiar trebuie să-mi spui asta? ripostă el folosind în mod deliberat tonul ei de mai devreme.

O văzu zâmbind scurt. O rază de soare se ivi şi dispăru imediat.

– Sunt adultă, continuă ea. Iau singură deciziile care au legătură cu viaţa mea.

– Fiind membră a familiei regale din Cordina, anumite decizii nu îţi aparţin. Se îndreptă spre uşă, o deschise şi rămase în prag, cu mâna pe clanţă. Am lucruri mai bune de făcut, Gabriella, decât să păzesc o prinţesă, zise el zâmbind la rândul lui, dar scurt şi ironic. Dar nici oamenii de rând nu sunt întotdeauna stăpâni pe deciziile lor.

Ea aşteptă până când se închise uşa, apoi se ridică în capul oaselor. O luă ameţeala. Preţ de o clipă, doar o clipă, vru să se întindă la loc până când venea cineva să o ajute, să se ocupe de ea. Dar nu mai putea accepta să fie legată de pat. Îşi coborî picioarele pe podea, aşteptă să-i treacă starea de slăbiciune. Deocamdată, trebuia să o accepte. Apoi, încet, cu grijă, păşi spre oglinda de pe peretele opus.

Evitase oglinda până atunci. Neamintindu-şi nimic despre înfăţişarea ei, o mie de posibilităţi i se formaseră în minte. Cine era ea? Cum putea să înceapă să-şi facă măcar o idee dacă nu-şi ştia nici culoarea ochilor? Inspirând adânc, se opri în faţa oglinzii şi privi.

„Prea slabă", îi trecu repede prin minte. „Prea palidă. Dar nu hidoasă", adăugă ea cu o uşurare prostească.

Poate că ochii ei aveau o culoare neobişnuită, dar nu erau încrucişaţi şi nici bulbucaţi. Ridicând o mână în dreptul feţei, îi trasă conturul. „Slabă", se gândi din nou. „Delicată, speriată." Nu vedea nimic în imaginea din oglindă care să semene cu bărbatul care îi era tată. Pe chipul lui, văzuse putere. Pe al ei, vedea doar fragilitate, prea multă fragilitate.

– Cine eşti tu? întrebă Brie apăsând cu palma pe oglindă. Cine eşti?

Apoi, dispreţuindu-se, căzu pradă disperării şi izbucni în plâns.

capitolul 2

„Așa ceva nu se va repeta", își spuse Brie în timp ce ieșea de sub dușul fierbinte, relaxant. Nu avea să-și mai îngroape fața în mâini și să mai plângă că o copleșeau problemele. Începând chiar din acel moment, avea să le rezolve pe rând, una câte una. Dacă existau răspunsuri, doar în felul acela avea să le găsească.

„Să încep cu începutul!" Brie îmbrăcă halatul pe care îl găsise agățat în dulap. Era gros, moale, verde ca smaraldul și puțin uzat la mâneci. Fusese preferatul ei, hotărî ea, și se bucură de senzația plăcută de-a fi înfășurată în el. Dar dulapul nu mai avea nimic de oferit. Apăsă ferm butonul soneriei și așteptă să vină infirmiera.

– Vreau să-mi aduceți hainele, spuse Brie imediat ce aceasta intră.

– Alteța Voastră, n-ar trebui să...

– Voi vorbi cu doctorul dacă va fi nevoie. Am nevoie de o perie de păr, farduri și haine potrivite. Își încrucișă brațele cu un gest care se voia autoritar, dar care părea mai degrabă nervos. Mă întorc acasă în dimineața asta.

Infirmiera nu i se putea opune unui membru al familiei regale. Făcu o reverență și se duse să-l cheme pe doctor.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el năpustindu-se în încăpere, binedispus și încurajator.

Când îl văzu, ea se gândi la un zid de cărămidă mic și solid, ascuns sub iederă și mușchi.

– Alteță, de ce v-ați ridicat din pat?

Brie decise că era timpul să-și testeze autoritatea.

– Domnule doctor Franco! Vă apreciez priceperea și amabilitatea. Dar astăzi, mă duc acasă.

– Acasă?! Doctorul făcu un pas înainte și ochii îi luciră. Draga mea Gabriella...

– Nu, îl întrerupse ea pentru a răspunde la întrebarea nepusă. Nu-mi amintesc.

Franco încuviinţă din cap.

– Am vorbit cu doctorul Kijinsky, Alteţă. Este un cunoscător mult mai bun decât mine al acestei stări. În după-amiaza asta...

– Îl voi vedea pe Kijinsky al dumneavoastră, doctore Franco, dar nu în după-amiaza asta.

Îşi băgă mâinile în buzunarele halatului şi atinse un obiect mic şi subţire. Scoţându-l la lumină, Brie constată că era o agrafă de păr. O strânse în pumn, ca şi cum ar fi sperat să-i trezească o amintire.

– Trebuie să rezolv problema în felul meu. Poate că, dacă mă întorc acolo unde lucrurile îmi sunt familiare, îmi voi aminti. M-aţi asigurat ieri, după ce a plecat... tatăl meu, că această amnezie este temporară şi că, în afară de oboseală şi de şoc, nu am suferit răni majore. Dacă este adevărat, pot să mă odihnesc şi să mă recuperez şi acasă.

– Odihna şi recuperarea ţi-ar fi monitorizate mai eficient aici.

Îi răspunse cu un zâmbet calm, dar încăpăţânat.

– Nu aleg să fiu monitorizată, doctore Franco. Aleg să merg acasă.

– Probabil că nici unul dintre voi nu-şi aminteşte că Gabriella a spus exact acelaşi lucru la câteva ore după operaţia de extirpare a amigdalelor.

Armand stătea în picioare în pragul uşii, privindu-şi fata cu trup firav înfruntându-l pe solidul doctor Franco. Intră şi îi întinse mâna. Deşi ezitarea ei îl duru, îi luă mâna într-a lui.

– Alteţa Sa va veni acasă, spuse el fără să-l privească pe doctor. Înainte ca Brie să apuce să zâmbească, adăugă: Îmi vei da o listă cu instrucţiuni pentru îngrijirea ei. Dacă nu le va urma, va fi trimisă înapoi.

Imboldul ei de a protesta veni şi trecu. Ceva inerent o potoli. Aşa că-şi înclină capul, în semn de supunere,

dar asta nu o împiedică să ridice arogant o sprânceană. Armand îi strânse mâna când observă acel gest familiar. Îl văzuse de nenumărate ori, mai ales atunci când voia să obţină ceva de la el. Şi, într-un final, obţinea.

– Voi trimite pe cineva să-ţi aducă lucrurile.

– Mulţumesc...

Dar nu adăugă „tată". Amândoi remarcară.

După o oră, părăsea spitalul. Îi plăcea rochia veselă, primăvăratică, în tonuri pastelate, pe care o purta. Fusese uşurată şi mulţumită când descoperise că ştia să se machieze foarte bine. Aşa că, atunci când păşi în lumina soarelui, Brie avea puţină culoare în obraji şi nu mai avea cearcăne întunecate. Părul despletit se legăna în ritmul paşilor ei şi-i mângâia umerii. Parfumul cu care se dăduse discret era franţuzesc şi uşor provocator. Şi, ca şi halatul, o făcea să se simtă bine.

Îşi dădu seama că maşina era o limuzină şi ştiu că interiorul avea să fie încăpător şi frumos mirositor. Nu-şi amintea dacă mai mersese cu ea, nici chipul şoferului care zâmbea şi se înclina în timp ce-i deschidea portiera. Se aşeză în tăcere, aşteptând ca tatăl ei să se aşeze pe locul din faţa ei.

– Arătaţi mai puternică, Brie.

Ar fi fost atâtea de povestit şi totuşi avea atât de puţin de spus. Detaliile o ocoleau, dar avea senzaţii. Nu se simţea nelalocul ei în luxul liniştit al limuzinei. Greutatea inelului care-i strălucea pe deget nu o incomoda. Ştia că pantofii ei erau italieneşti, însă doar după tălpile tocite putea spune că mai fuseseră purtaţi. De ea, cu siguranţă. Mărimea era perfectă.

Parfumul cu care se dăduse tatăl ei o relaxa. Îl privi din nou, cercetătoare.

– Ştiu că vorbesc franceza la fel de fluent ca engleza, deoarece unele gânduri îmi vin în această limbă, începu ea. Ştiu cum miros trandafirii. Ştiu în ce direcţie ar trebui să mă uit ca să văd cum răsare soarele din mare

şi cum arată în zori. Nu ştiu dacă sunt o persoană bună sau egoistă. Nu ştiu ce culoare au pereţii din camera mea. Nu ştiu dacă am făcut ceva cu viaţa mea sau dacă mi-am irosit-o.

Lui Armand i se strânse inima văzându-şi fiica stând calmă în faţa lui, încercând să-i explice de ce nu îi putea oferi dragostea la care avea dreptul.

– Aş putea să-ţi dau eu răspunsurile.

Gabriella dădu din cap, la fel de stăpână pe ea ca şi el.

– Dar nu o vei face.

– Cred că vei afla mai multe dacă le vei descoperi singură.

– Poate. Privind în jos, îşi trecu degetele peste geanta albă din piele de şarpe. Am descoperit deja că-mi pierd uşor răbdarea.

Numaidecât, el zâmbi larg. Lui Brie îi plăcu şi-i zâmbi şi ea lui.

– Este un început bun.

– Şi trebuie să mă mulţumesc cu acest început.

– Draga mea Gabriella, nu-mi fac iluzii că te vei mulţumi prea mult timp doar cu atât.

Brie privi pe geam în timp ce urcau pe un drum lung, şerpuitor. Erau mulţi copaci, printre care şi palmieri, cu coroanele fluturând. Stânci cenuşii, abrupte ieşeau în afară şi, în fisurile lor, creşteau flori sălbatice. Marea era sub ei, adâncă, de un albastru parcă pictat cu pensula, calmă.

Dacă privea în sus, unde ducea drumul, putea vedea oraşul cu clădirile lui roz şi albe aranjate ca nişte jucării frumoase pe promontoriul neregulat.

„Un basm", îşi spuse ea din nou, dar fără să fie surprinsă. Pe măsură ce se apropiau, Brie avu din nou un sentiment de confort şi de linişte. Oraşul nu-şi pierduse deloc din farmec văzut de mai aproape. Clădirile păreau fericite să se înalţe pe marginea stâncii, în armonie

unele cu altele şi cu configuraţia terenului. Domneau acolo o ordine generală şi o linişte seculară.

Nici zgârie-nori, nici agitaţie frenetică. O parte din ea recunoştea locul, dar îşi spuse că sigur fusese şi în oraşe în care ritmul era alert şi construcţiile se înălţau până la cer. Totuşi, aici era acasă. Nu avea nevoie de nici un argument. Aici era acasă.

– Dacă nu vrei să-mi spui nimic despre mine, rosti ea cu o voce puternică, privindu-l pe Armand drept în ochi, povesteşte-mi despre Cordina!

Vorbele ei îl bucurară. Brie îşi dădu seama după cum arcuise uşor buzele într-un zâmbet.

– Este bătrână, spuse el cu mândrie în voce. Familia Bisset – acesta este numele nostru – a trăit şi a domnit aici începând din secolul al XVII-lea. Până atunci, Cordina fusese sub multe ocupaţii: spaniolă, maură, din nou spaniolă şi apoi franceză. Cordina este un port, după cum vezi, iar deschiderea ei la Marea Mediterană este valoroasă. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă: În 1657, un alt Armand Bisset a primit principatul Cordina. A rămas în mâinile familiei Bisset şi aşa va rămâne în continuare, atât timp cât vor exista fii moştenitori. Titlul nu se poate transmite unei fiice.

– Înţeleg. După o clipă de gândire, Brie îşi dădu capul pe spate. Eu, personal, nu pot fi decât recunoscătoare pentru asta, dar mi se pare o politică arhaică.

– Ai mai spus-o şi înainte, murmură el.

– Înţeleg.

Văzu copii jucându-se într-un parc cu copaci verzi unde se afla şi o fântână arteziană. Văzu un magazin cu rochii strălucitoare expuse şi vitrina unei brutării, plină de dulciuri albe şi roz. Trecură prin faţa unei grădini cu nişte azalee superbe.

– Şi familia Bisset a domnit bine?

„Este genul ei să pună întrebări", constată el. „Chiar dacă nu-şi aminteşte, şi-a păstrat curiozitatea şi compasiunea."

– În Cordina, este pace, răspunse el simplu. Suntem membri ai Naţiunilor Unite. Eu guvernez, asistat de Loubet, secretarul de stat. Există un Consiliu al Coroanei, care se întruneşte de trei ori pe an. Trebuie să-l consult cu privire la tratatele internaţionale. Toate legile trebuie aprobate de Consiliul Naţional, care este ales.

– Sunt şi femei în guvern?

Ridică un deget şi-şi mângâie uşor bărbia.

– Nu ţi-ai pierdut gustul pentru politică. Da, sunt femei, îi răspunse el. Deşi nu ai fi satisfăcută de procentul lor, Cordina este o ţară progresistă.

– Poate că „progresist" este un termen relativ.

– Poate. Zâmbi, fiindcă acesta era un subiect vechi de dezbatere între ei. Comerţul maritim este, evident, principala noastră industrie, dar turismul îl urmează îndeaproape. Cu peisaje frumoase, o cultură şi o climă de invidiat, avem tot ce ne trebuie, spuse el cu simplitate. Ţara noastră este mică, dar nu neînsemnată. O conducem bine.

Brie acceptă răspunsul fără alte întrebări. Oricum, şi dacă ar mai fi avut, i-ar fi zburat din minte la vederea palatului.

Acesta se înălţa, după cum era de aşteptat, pe cel mai înalt punct al promontoriului stâncos din Cordina. Era orientat cu faţa la mare, pe nişte faleze mari şi abrupte care cădeau direct în apă.

Era un loc pe care regele Arthur l-ar fi putut vizita, probabil, şi pe care l-ar fi recunoscut dacă soarta l-ar fi adus înapoi. Brie însă nu-l recunoscu propriu-zis, ca şi până atunci, avu doar un sentiment vag, ca şi cum ar fi văzut ceva într-un vis.

Era construit din piatră albă, iar structura se dispersa într-o împletitură de ziduri, parapete şi turnuri. Fusese construit atât pentru a fi locuit de familia regală, cât şi pentru a servi în apărare, ceea ce rămăsese valabil. Domina capitala ca un scut şi ca o binecuvântare în acelaşi timp.

La intrare, erau gărzi, dar porțile nu erau închise. Gărzile purtau uniforme roșii, îngrijite, practice, dar ciudate. Lui Brie îi zbură gândul la Reeve MacGee.

– Am vorbit cu prietenul tău, domnul MacGee. Brie își mută privirea de la palat. „Treburile serioase sunt prioritare", își spuse ea. Părea că acesta era stilul ei. Mi-a spus că i-ai cerut ajutorul. Chiar dacă îți apreciez grija, mă deranjează ideea de a avea încă un străin în viața mea.

– Reeve este fiul celui mai vechi și mai bun prieten al meu. Nu este un străin.

„Nici eu nu sunt", completă el în gând, impunându-și să aibă răbdare.

– Pentru mine, este. El însuși mi-a spus că ne-am întâlnit o singură dată, acum aproape zece ani. Chiar dacă mi-aș aminti de el, tot un străin ar rămâne.

Îi admirase întotdeauna capacitatea de a folosi un raționament logic atunci când îi convenea. Și încăpățânarea atunci când nu avea argumente. Și totuși, necesitatea era mai importantă.

– A lucrat în cadrul poliției în America și s-a ocupat exact de genul de securitate de care avem noi nevoie acum.

Ea se gândi la uniformele roșii, îngrijite, de la poartă și la oamenii din mașina care mergea în urma limuzinei.

– Nu sunt suficiente gărzi?

Armand așteptă până când șoferul opri în fața ușii de la intrare.

– Dacă ar fi, nimic din toate astea nu ar mai fi necesar. Ieși primul din limuzină și se întoarse să-și ajute el însuși fiica. Bine ai revenit acasă, Gabriella!

Ea își lăsă mâna într-a lui și simți o adiere de vânt trecând printre ei. Nu era pregătită să intre. Armand înțelese și așteptă.

Din acel loc, simțea parfumul florilor din curte. De iasomie, vanilie, plante aromatice și de trandafiri.

Iarba era foarte verde, iar piatra, atât de albă, că te orbea. Acolo trebuie să fi fost un pod mobil cândva, era sigură de asta. Acum, la capătul unor trepte din piatră era o uşă din mahon în formă de arcadă. Ferestre, unele cu geamuri transparente, altele cu vitralii străluceau aşa cum se cuvenea într-un palat. Pe turnul cel mai înalt, un steag flutura în vânt. Un dreptunghi alb ca zăpada, tăiat în diagonală de o linie roşie.

Încet, cuprinse tot palatul cu privirea. Parcă o trăgea de mânecă, urându-i bun venit. Sentimentul de pace nu era doar în mintea ei. Era la fel de real ca frica pe care o simţise nu de mult. Şi totuşi, nu putea spune care dintre acele ferestre sclipitoare erau ale ei. Dar venise anume pentru a afla, îşi aminti Brie şi făcu un pas înainte.

Exact atunci, uşa mare se deschise larg. Un bărbat tânăr, cu părul negru şi des şi cu o constituţie de dansator îşi făcu apariţia.

– Brie! exclamă el şi se năpusti spre ea, strângând-o în braţe cu forţa şi entuziasmul tinereţii. Emana un miros plăcut de cai. Tocmai mă întorsesem de la grajduri când mi-a spus Alex că eşti pe drum.

Brie simţi valul de dragoste care venea din partea sa şi privi neajutorată peste umărul lui, spre tatăl ei.

– Sora ta are nevoie de odihnă, Bennett.

– Sigur. Se va odihni mai bine aici.

Cu un zâmbet larg, făcu un pas înapoi, dar continuă să-i ţină mâinile strâns într-ale lui. Părea atât de tânăr, îşi spuse ea, atât de frumos, de fericit! Dar, când se opri cu privirea asupra chipului ei, ochii lui deveniră numaidecât serioşi.

– Tot nu-ţi aminteşti?

Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. Părea să aibă mare nevoie de asta. Dar nu putu decât să-i strângă şi ea mâinile într-ale ei.

– Îmi pare rău.

El deschise gura să spună ceva, dar se abţinu şi o apucă de talie.

– Prostii! Vocea lui era veselă, dar continua să o țină atent între el și tatăl lor. Îți vei aminti curând acum, că ești acasă. Eu și Alex credeam că va trebui să așteptăm până după-amiază ca să te vizităm la spital. Așa este mult mai bine.

O conduse ușor spre ușa de la intrare, continuând să vorbească repede, ca pentru a evita disconfortul amândurora. Ea văzu foaierul, larg și impresionant, cu tavanul acoperit de fresce și cu podeaua lustruită, și scara înaltă și grațioasă care ducea sus, spre un loc pe care ea nu-l mai știa.

Cum inima îi bătea cu putere, se concentră asupra mirosurilor care o linișteau. De flori proaspete și de ceară cu aromă de lămâie. Auzea sunetul tocurilor ei lovind podeaua de lemn. Pe o consolă, era o vază înaltă, smălțuită. Știa că era un vas Ming, așa cum știa că acea consolă era în stilul Ludovic al XIV-lea.

„Obiecte", reflectă Brie. Le putea identifica, cataloga, dar nu se putea raporta la ele. Lumina soarelui, care pătrundea în încăpere prin două ferestre înalte, în arcadă, nu reușea s-o încălzească.

Să evadeze! Nevoia de a fugi creștea în ea. Îi venea să facă stânga împrejur și să plece, să se întoarcă la camera de spital sigură, impersonală. Acolo, nu era atâta presiune, nu erau atâtea întrebări nerostite care atârnau în aer. Acolo, n-ar fi simțit o asemenea revărsare de iubire, nici nevoia celor din jur de a le-o înapoia. O făcuse vreodată? se întrebă. Când avea să-și amintească cine era, avea oare să descopere o femeie rece, fără sentimente?

Bennett o simți încordată și o strânse mai tare de talie.

– Totul va fi bine acum, Brie.

Undeva, înăuntrul ei, găsi puterea să zâmbească.

– Da, bineînțeles.

La câțiva pași de ea, se deschise o ușă. Brie își dădu seama că bărbatul care tocmai își făcuse apariția era fratele ei, fiindcă semăna foarte mult cu cel de lângă ea.

Încercă să se elibereze de emoţii ca să le facă loc altora noi, posibile.

Nu avea trăsăturile fine ale lui Bennett. Frumuseţea sa era mai aspră şi mai puţin liniştită decât cea a fratelui său mai mic. Deşi era tânăr, emana aceeaşi demnitate de neclintit pe care o avea şi tatăl lor. Dar era şi normal, îşi aminti ea, doar era fiul moştenitor, ceea ce era deopotrivă o binecuvântare şi o povară.

– Gabriella!

Alex nu se năpusti asupra ei aşa cum făcuse Bennett, dar înaintă spre ea cu paşi apăsaţi, fără să o scape din ochi. Când se opri în faţa ei, îşi ridică mâinile şi-i luă chipul în palme. Gestul părea natural, de parcă îl făcuse de nenumărate ori în trecut. Ea nu avea trecut, îşi spuse ea în gând, simţindu-i pe piele degetele calde şi ferme.

– Ne-ai lipsit. Nu a ţipat nimeni la mine o săptămână întreagă.

– Eu...

Se bâlbâi şi nu mai spuse nimic. Ce ar fi trebuit să spună? Ce ar fi trebuit să simtă? Ştia doar că era prea mult pentru ea şi că nu era atât de pregătită precum crezuse. Şi apoi, peste umărul lui Alexander, îl zări pe Reeve.

Fără îndoială, îl însoţise pe fratele ei, dar rămăsese în spate pentru a le observa reîntâlnirea. În alte condiţii, s-ar fi supărat, dar acum i se părea că avea nevoie de imparţialitatea lui calmă. Străduindu-se să-şi păstreze controlul, atinse mâna fratelui său.

– Îmi pare rău, sunt foarte obosită.

Văzu ceva licărind în ochii lui, apoi Alexander făcu un pas înapoi.

– Sigur că eşti obosită. Ar trebui să te odihneşti. Te conduc sus.

– Nu.

Brie încercă să-şi îndulcească tonul pentru ca refuzul să nu sune prea abrupt.

– Iartă-mă, am nevoie de puțin timp. Poate că domnul MacGee nu se va supăra dacă-l rog să mă conducă la camera mea.

– Brie...

Protestul lui Bennett fu imediat înăbușit de Armand.

– Reeve, știi unde este apartamentul Gabriellei?

– Sigur că da.

Se apropie și o luă de braț, dar atingerea lui era impersonală. I se păru că o auzi respirând ușurată.

– Alteță?

O conduse pe scara spiralată, pe care, la un moment dat, ea se opri și se mai uită o dată la cei trei bărbați care-i urmăreau cu privirea. Se simțea atât de ruptă de ei, de departe. Vălmășagul de emoții apărea și dispărea, așa că urcă restul treptelor în tăcere.

Nu recunoscu coridoarele largi, strălucitoare, nici superbele decorațiuni murale și nici draperiile bogate. La un moment dat, trecură pe lângă o menajeră care se opri și făcu o reverență cu lacrimi în ochi.

– Cum de sunt atât de iubită? murmură Brie.

Reeve continuă să meargă, atingându-i ușor brațul cu mâna în timp ce o conducea.

– Oamenii, în general, vor să fie iubiți.

– Și, în general, oamenii nu se întreabă și dacă merită să fie iubiți? Scutură din cap cu nerăbdare, apoi continuă: Mă simt ca și cum aș fi intrat într-un corp străin. Corpul are un trecut, dar eu nu. Din corpul acestei femei, mă uit în jur și observ reacțiilor celorlalți.

– Ai putea folosi asta în avantajul tău.

Ea îi aruncă o privire rapidă, plină de interes.

– Cum așa?

– Ai avantajul că poți vedea oamenii din jurul tău fără a fi influențată de propriile emoții. O observare obiectivă, fără idei preconcepute. Ar putea fi o metodă interesantă de a te înțelege pe tine însăți.

Avea nevoie să se mai liniștească înainte de a putea face asta.

– Acum înțelegi de ce te-am rugat pe tine să mă conduci sus.

El se opri în fața unei uși frumos sculptate.

– Înțeleg?

– Până acum câteva momente, credeam că nu mai vreau străini în viața mea. Și totuși, tu nu-mi porți sentimente puternice și deci nu aștepți să-ți răspund la ele. Ție îți este ușor să rămâi pragmatic când mă privești.

O studie atunci în lumina cernută a coridorului. Nici un bărbat nu avea cum să rămână pragmatic privind-o, dar nu era momentul să pomenească acest lucru față de ea.

– Erai speriată acolo, jos.

Ea își ridică privirea și o întâlni pe a lui.

– Da.

– Deci, te-ai hotărât să ai încredere în mine?

– Nu, spuse ea dăruindu-i un zâmbet frumos.

I se păru că ceva din fata cu diamante în păr pe care o cunoscuse ieșise la suprafață. Și prea mult din atracția pe care i-o trezise atunci.

– Încrederea nu este ceva ce pot da așa ușor în condițiile existente.

Poate că, mai mult decât zâmbetul, îl atrăgea forța ei.

– Și atunci ce-ai hotărât?

Iar pe ea, poate mai mult decât aspectul lui, o atrăgea încrederea lui în sine.

– Nu vreau serviciile tale de pază, Reeve, dar cred că avantajele pe care mi le poți oferi ca străin ar putea fi de neprețuit. În orice caz, tatăl meu este hotărât să te țină aici, așa că noi doi am putea ajunge la o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere?

– Nu-mi place să simt tot timpul pe cineva în ceafă. Pot să bag mâna în foc că asta a fost mereu valabil. Mi-ar plăcea să te consider mai degrabă un amortizor între mine și...

– Familia ta, îi termină el propoziția.

Genele ei se lăsară în jos și degetele i se strânseră pe geantă.

– Nu o face să sune atât de rece!

Ar fi fost o greșeală să o atingă. Trebuia să-și repete asta ca să nu uite.

– Ai dreptul la timpul și la distanța de care ai nevoie, Gabriella.

– Și ei au nevoile lor, sunt conștientă de acest lucru.

Își ridică din nou fruntea, dar privi dincolo de el, spre ușă.

– Aici este camera mea?

Preț de o clipă, ea i se păru pierdută, total pierdută. Ar fi vrut să-i ofere alinare, dar știa că era ultimul lucru pe care ea l-ar fi vrut sau de care ar fi avut nevoie.

– Da.

– M-ai considera lașă dacă ți-aș spune că nu vreau să intru singură?

Drept răspuns, el deschise ușa și intră înaintea ei.

Așadar, prefera culorile pastel. Plimbându-și privirea prin salonașul fermecător, văzu culorile pale, scăldate în razele soarelui. „Fără zorzoane", remarcă ea cu bucurie. Dar, chiar și așa, era o atmosferă esențialmente feminină. Se simți ușurată că-și acceptase feminitatea fără să aibă nevoie de tertipuri elaborate pentru a și-o afirma. Poate, doar poate, avea să descopere că această Gabriella chiar era pe placul ei.

Încăperea nu era înghesuită, dar nici nu exista spațiu nefolosit. Erau flori proaspete într-o vază pe un birou Queen Anne. Pe comodă, văzu o colecție de sticluțe cu forme și culori drăguțe, cărora nu le vedea nici o utilitate. Și ele îi plăcură.

Păși pe un covoraș în nuanțe discrete de roz și atinse spătarul curbat al unui scaun.

– Mi s-a spus că ți-ai redecorat apartamentul acum vreo trei ani, spuse Reeve degajat. Probabil că găsești reconfortantă descoperirea că ai bun-gust.

Oare alesese singură materialul pentru canapeaua joasă, cu două locuri? Brie își trecu degetele peste ea de parcă senzația i-ar fi putut oferi vreun indiciu. De la fereastră, vedea Cordina, așa cum probabil o văzuse de nenumărate ori.

Erau grădini, o fâșie de pajiște, o proeminență stâncoasă și marea. Ceva mai departe, era orașul, cu casele, colinele și spațiile verzi. Deși nu-i putea vedea, era sigură că copiii se jucau încă în parcul de lângă fântână.

– De ce mi le blochez? întrebă deodată Brie.

Când se întoarse cu fața la Reeve, acesta văzu că femeia calmă, rezervată pe care o condusese aici se transformase într-una pasională și disperată.

– De ce-mi blochez amintirile pe care le caut cu atâta încăpățânare?

– Poate că sunt alte lucruri pe care nu ești pregătită să ți le amintești.

– Este incredibil! Își aruncă geanta pe canapea și începu să se plimbe de colo colo, frecându-și mâinile. Nu pot să sufăr acest zid care mă desparte de mine însămi!

Lăsând fragilitatea deoparte, se gândi el, era multă pasiune în ea. Un bărbat cu greu ar fi putut trece peste această combinație și ar fi plecat să-și vadă de drum.

– Va trebui să ai răbdare, spuse el întrebându-se dacă vorbea cu ea sau cu el însuși, de fapt.

– Răbdare? întrebă ea râzând și trecându-și mâinile prin păr. De ce sunt atât de sigură că este ceva ce nu mă caracterizează deloc? Simt că, dacă aș scoate măcar o cărămidă, una singură, din zid, tot restul zidului s-ar prăbuși. Dar cum să fac asta? Continua să se miște rapid, cu grația ei înnăscută. Ai putea să mă ajuți.

– Pentru asta ai familia.

– Nu. Felul în care clătină din cap era cu adevărat princiar, la fel și tonul vocii care, deși liniștit, era autoritar. Membrii familiei mele mă cunosc, desigur, dar sentimentele lor – și ale mele – nu fac decât să consolideze

acest zid pe care eu ard de nerăbdare să-l dărâm. Când mă privesc, suferă pentru că nu îi recunosc.

– Dar eu nu te cunosc.

– Tocmai! Își dădu părul la o parte de pe față cu un gest care părea mai degrabă un tic decât un semn de nerăbdare. Tu vei fi obiectiv. Nu vei încerca întruna să-mi protejezi sentimentele și nici nu vei vrea să mi le smulgi. Mai ales că ai acceptat deja rugămintea tatălui meu, nu-i așa?

Reeve se gândi la pământul lui. În timp ce-și băga mâinile în buzunare, răspunse încruntat:

– Așa este.

– Te-ai pus singur în poziția de a-mi respira în ceafă, continuă ea liniștită. Și, dacă tot vei face asta, ai putea măcar să-mi fii de folos.

El râse cu jumătate de gură.

– Plăcerea este de partea mea, Alteță.

– Acum te-ai supărat. Ridică din umeri și se apropie de el. Ei bine, bănuiesc că ne vom mai supăra unul pe altul cât va dura toată povestea asta. Voi fi sinceră cu tine, nu pentru că vreau să-ți stârnesc mila, ci pentru că simt nevoia să mă destăinui cuiva. Mă simt singură.

Vocea îi tremură abia perceptibil. Lumina soarelui care pătrundea pe fereastră o trădă însă, dezvăluindu-i paloarea.

– Nu recunosc nimic din ce văd sau din ce ating ca fiind al meu. Nu mă pot întoarce în trecut, de exemplu, cu un an în urmă, pentru a-mi aminti ceva amuzant, trist sau drăguț. Nici măcar nu-mi știu numele complet.

O atinse. Poate că n-ar fi trebuit, dar nu se putuse abține. Degetele lui îi ridicară bărbia și îi mângâiară ușor obrazul.

– Alteța Sa regală Gabriella Madeline Justine Bisset de Cordina.

– Doar atât?

Schiță un zâmbet, dar îi luă mâna și o strânse cu putere. Contactul le păru puțin prea intim amândurora, dar nici unul nu îi puse capăt.

– Brie este mai simplu. Mă relaxează Brie. Spune-mi, ții la familia mea?

– Da.

– Atunci ajută-mă să-i dau înapoi femeia de care are nevoie. Ajută-mă să o găsesc! Într-o săptămână, am pierdut douăzeci și cinci de ani. Am nevoie să știu de ce. Trebuie să înțelegi asta.

– Înțeleg, zise el cu voce tare, dar, în gând, își spuse că n-ar fi trebuit să o atingă. Asta nu înseamnă că și pot să ajut.

– Ba poți. Poți fiindcă nu aștepți nimic de la mine. Nu fi răbdător cu mine, fii sever! Nu fi amabil, fii dur!

El continuă să o țină de mână.

– S-ar putea să nu fie o idee bună ca un fost polițist american să facă pe durul cu o prințesă.

Ea râse. Era prima dată când o auzea râzând după 10 ani, dar își amintea. Și își mai amintea, spre deosebire de ea, și de vârtejul valsului pe care îl dansaseră împreună, de lumina magică a lunii. Nu era înțelept să rămână, știa asta. Dar nu putea pleca. Nu încă.

Mâna ei se relaxă într-a lui.

– Se mai practică decapitarea în Cordina? În mod cert, avem metode mai civilizate de a înăbuși revoltele. Imunitate! Deodată, păru tânără și în largul ei. Îți acord imunitate, Reeve MacGee. Asta înseamnă că ai voie să tipi, să anchetezi, să mă provoci și să fii incomod în general, fără să te temi de represalii.

– Vrei să-ți pui și sigiliul regal pe declarație?

– După ce-mi spune cineva unde îl găsesc.

Încordarea se risipise. Oricât de palidă și de obosită ar fi fost, zâmbetul ei era fermecător. El simțea altceva la ea acum. Speranță și hotărâre. „O voi ajuta", își spuse Reeve. „Mai târziu, poate că mă voi întreba de ce am făcut-o."

- Cuvântul tău este suficient.

- Şi al tău la fel. Îţi mulţumesc.

Îi duse la buze mâna pe care încă o ţinea. Ştia că era un gest cu care ea era obişnuită la fel cum era obişnuită să respire. Şi totuşi, când buzele lui îi atinseră pielea, văzu o licărire în ochii ei. Prinţesă sau nu, rămânea femeie. Reeve ştia să recunoască emoţia pe care o trezea cuiva. Aşa cum o recunoştea şi la el. Precaut, dădu drumul mâinii. Retragerea era spre binele amândurora.

- Te las să te odihneşti. Numele menajerei tale este Bernadette. Dacă nu ai nevoie de ea mai devreme, va veni cu o oră înainte de cină.

Brie îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp, de parcă nu era parte din ea.

- Apreciez ceea ce faci.

- Nu va fi mereu cazul.

Când ajunse la uşă, consideră că distanţa era suficient de mare. Atunci, privi înapoi şi o văzu stând în continuare în dreptul ferestrei. Lumina i se juca prin păr şi-i făcea pielea să strălucească.

- Las-o în pace astăzi, Brie! îi spuse încet. Mâine putem începe să ciocănim în cărămida aia.

capitolul 3

Nu intenționase să doarmă, ci să se gândească. Și totuși, ațipise, fiindcă acum se trezea buimacă și dezorientată, la fel ca în prima zi la spital.

„Gabriella", își spuse. O chema Gabriella și stătea în camera ei, pe cuvertura moale albastru cu roz care era întinsă pe patul ei mare, din lemn de stejar sculptat. Briza adia peste trupul ei, fiindcă lăsase ferestrele deschise atunci când își inspectase dormitorul.

O chema Gabriella și nu avea nici un motiv să se trezească speriată. Era în siguranță, dar trebui să și-o repete iarăși și iarăși în minte până când mușchii o crezură și se relaxară.

- Deci...

Auzind acea voce indignată, Brie se ridică brusc, panicată. O femeie bătrână ședea frumos, pe un scaun cu spătarul drept, lângă pat. Avea părul strâns într-un coc atât de strâns, încât nu scăpa nici o șuviță. Era cenușiu, cenușiu ca piatra, fără nici o strop de alb care să-l îndulcească. Fața era ca pergamentul, cu pielea slabă, puțin îngălbenită și zbârcită. Doi ochi mici, negri erau la pândă, iar gura, deși ofilită de vreme, părea aprigă. Purta o rochie neagră simplă, austeră, pantofi negri butucănoși și, la gât, în mod ciudat, o camée prinsă la gât pe o panglică de catifea.

Cum Brie nu se putea baza pe memorie, își ascultă instinctul. Reeve îi spusese să observe fără idei preconcepute. Era un sfat foarte înțelept. Femeia cea bătrână nu-i inspira frică. Relaxându-se din nou, rămase așezată.

- Bună ziua!

- Frumos îți șade, spuse bătrâna cu un accent care-i păru lui Brie slav. Te-ai întors acasă după o săptămână

în care aproape că am murit de îngrijorare şi nici măcar nu te-ai obosit să vii să mă vezi.

– Îmi pare rău.

Scuzele îi ieşiră atât de natural, încât zâmbi.

– Mi-au servit o aiureală cum că nu-ţi aduci aminte. Dar cum?! exclamă ea ridicând mâna şi lovind braţul scaunului. Gabriella mea să nu-şi aducă aminte de propria bonă?!

Brie o studie pe bătrână, dar ştia că nu avea să simtă nici o legătură. Nu sosise încă timpul.

– Nu-mi aduc aminte, spuse ea încet. Nu-mi amintesc nimic.

Bona nu trăise şaptezeci şi trei de ani, nu crescuse o droaie de copii şi nu-şi îngropase unul dintre propriii copii ca să se mai mire de ceva. După un moment de tăcere, se ridică. Într-adevăr, faţa îi era zbârcită, mâinile îi erau uşor deformate de artrită, dar se mişca cu o graţie şi o uşurinţă specifice tinereţii. Cum se ridicase în picioare, lângă patul lui Brie, prinţesa o văzu mai bine. Era o femeie măruntă, ca o pasăre, îmbrăcată în negru, cu un chip sever şi un şirag de mătănii legat de mijloc.

– Sunt Carlotta Barysbnova, bona lui Lady Honoria Bruebeck, mătuşa ta, şi a lui Lady Elizabeth Bruebeck, mama ta. Când ea a devenit prinţesa Elizabeth de Cordina, am însoţit-o pentru a fi bona copiilor ei. Ţi-am schimbat scutecele, ţi-am pansat genunchii şi te-am şters la nas. După ce te vei mărita, voi face aceleaşi lucruri pentru copiii tăi.

– Înţeleg.

Cum femeia părea mai degrabă iritată decât supărată, Brie zâmbi din nou. Se gândi atunci că poate ar fi fost bine să se vadă şi ea însăşi zâmbind. Pentru asta, trebuia să se ducă din nou la oglindă.

– Şi am fost un copil cuminte?

– Hm.

Acel sunet putea însemna orice, dar Brie desluşi o notă de îngăduinţă în el.

– Uneori mai rău, alteori mai bun decât fraţii tăi. Şi ei mi-au dat mereu bătăi de cap, răspunse ea apropiindu-se pentru a o observa mai de aproape. Nu dormi bine, spuse ea brusc. Nici nu-i de mirare. Diseară, o să-ţi aduc nişte lapte fierbinte.

Brie îşi înclină capul.

– Îmi place?

– Nu. Dar o să-l bei. Acum, o să-ţi pregătesc baia. Prea multă agitaţie şi prea mulţi doctori, asta e problema ta. I-am spus neroadei de Bernadette că o să am eu grijă de tine în seara asta. Ce-ai făcut cu mâinile? întrebă deodată, apucându-i una şi ridicând-o. Bombăni deasupra ei ca o cloşcă bătrână deasupra unui pui răsturnat cu capul în jos. Ai stat doar o săptămână departe de mine şi ţi-ai şi rupt unghiile. Mai rău ca o bucătăreasă. Roase şi rupte după ce ai cheltuit atâţia bani pe manichiură!

Brie rămase nemişcată în timp ce bona se fâţâia şi se plângea. Simţi ceva familiar în senzaţia pe care i-o dădea mâna ei caldă şi uscată şi în vocea ei dojenitoare. Dar, deşi încercă să apuce acel ceva, acesta se dispăru.

– Îmi fac des manichiura?

– O dată pe săptămână, pufni bona, fără să dea drumul degetelor lui Brie.

– Se pare că am nevoie de o programare.

– O poţi ruga pe secretara ta cu buze ţuguiate să ţi-o facă. Şi una la coafor, adăugă bona, încruntându-se. Ce minunăţie să vezi o prinţesă cu unghiile rupte şi cu părul vâlvoi! Frumos îţi şade! continuă ea, trecând în încăperea alăturată. Nemaipomenit de frumos!

Brie se ridică şi se dezbrăcă. Nu o deranja ideea de a face baie în prezenţa femeii care bombănea şi se fâţâia de colo colo. După ce rămase goală, bătrâna veni şi o înfăşură într-un halat scurt de mătase.

– Prinde-ţi părul în vârful capului! spuse ea ţâfnoasă. Vom vedea ce-i vom putea face după baie. Văzând că Brie ezita, se duse ea însăşi la dulap şi deschise o cutiuţă

smălţuită, în care erau puse claie peste grămadă tot felul de agrafe de păr. Poftim! spuse pe un ton mai duios. Ai părul des ca mama ta. Îţi trebuie o grămadă de agrafe.

O împinse cu un gest afectuos în încăperea în care curgea apa. Brie se opri preţ de o clipă şi privi.

În baie, era o lucarnă, amplasată strategic pentru a putea vedea din cadă soarele, ploaia sau luna. Podeaua şi pereţii erau albi şi plante cu flori atârnau peste tot în încăperea deja plină de aburi. Dar chiar şi aşa, cada domina încăperea cu culoarea ei verde, strălucitoare şi intensă. Avea formă de trifoi şi în ea încăpeau trei persoane, remarcă ea, întrebându-se dacă se întâmplase vreodată să fie plină. Gânditoare, privi apa curgând dintr-un robinet mare şi strălucitor ca o cascadă în miniatură.

Acel loc îmbina puritatea şi pasiunea şi se întrebă dacă îi reflecta personalitatea. Mirosul care se înălţa din cadă era acelaşi cu cel din flaconul pe care i-l dăduse principele în dimineaţa aceea. „Parfumul Gabriellei", îşi aminti Brie.

Lăsându-şi halatul să alunece pe jos, intră în cadă. Se relaxă imediat în apă, fiindcă bona dispăruse, bombănind că-şi împrăştiase hainele peste tot.

Apa o învălui cu căldura ei. Avea nevoie de aşa ceva, descoperi Brie, dacă voia să facă faţă serii care urma. Probabil că se relaxase aici de nenumărate ori, privind cerul în timp ce se gândea la ce trebuia să facă.

Avea să urmeze cina. Îşi putea imagina o aşezare a mesei complexă, formală. Argintărie, faţă de masă şi şervete, pahare de cristal şi porţelanuri. Nu-i era greu să compună un meniu şi să aleagă vinul potrivit pentru fiecare fel de mâncare. Toate astea păreau lucruri de bază, ca şi cum cunoştinţele i-ar fi rămas, la fel cum ştia cu ce articole vestimentare trebuia să înceapă să se îmbrace. Dar habar nu avea care era modelul farfuriilor de porţelan sau ce urma să găsească în spatele uşilor de la dulapul din dormitorul ei.

Încercând să-şi învingă nerăbdarea, se cufundă mai mult în apă. Nerăbdarea, descoperise ea, era o trăsătură a ei. Memoria avea să-i revină, îşi spuse Brie pentru a se linişti. Şi, dacă nu avea să se întâmple în curând, în mod natural, avea să găsească o altă cale.

„Reeve MacGee." Brie întinse mâna şi luă săpunul şi un burete moale, foarte mare. Putea fi accesul ei către cealaltă cale. Cine era el? Era o uşurare să se gândească la el şi nu la ea, măcar pentru scurt timp. „Un fost poliţist", îşi aminti ea, „şi un prieten de familie, dar nu un prieten suficient de apropiat pentru a o cunoaşte bine". Avea viaţa în America. Oare ea fusese acolo? El spusese că da.

Rămase întinsă, vrând să-şi deschidă porţile minţii. Îi veneau doar impresii. Clădiri impunătoare de marmură şi dineuri protocolare lungi. Şi un râu, un râu cu malurile acoperite de iarbă verde şi luxuriantă şi cu trafic fluvial intens. O obosea, descoperi, să se forţeze să-şi amintească ceva chiar şi atât de nesemnificativ. Şi totuşi, avea impresia că vizitase ţara lui Reeve.

Trebuia să se concentreze asupra lui, îşi spuse Brie. Dacă voia ca el s-o poată ajuta, trebuia să-l înţeleagă. Chipeş, se gândi ea, şi, aparent, foarte calm. Nu era sigură ce se ascundea sub aparenţă. I se părea un bărbat necruţător şi solitar, un bărbat care acţiona conform propriilor reguli. „Asta-i bine", se gândi ea. „Este exact ceea ce-mi trebuie."

El nu avea nici un motiv, aşa cum avea familia ei, să încerce să o protejeze excesiv. Nici nu avea nici un motiv, se gândi ea şi se încruntă, să-i acorde ajutorul pe care-l voia ea. Poate că acceptase doar ca să rămână aproape de ea şi să poată duce la îndeplinire misiunea pe care i-o încredinţase tatăl ei. „Gardă de corp", îşi zise ea iritată. Nu voia s-o urmărească nimeni ca o umbră.

Şi totuşi, continuă Brie să se gândească în timp ce cufunda buretele în apă, nu asta îi ceruse când vorbise cu el? Pentru că se simţise uşurată când îl văzuse stând

în picioare în hol? Îi era ruşine s-o recunoască. Familia ei fusese acolo, preocupată şi iubitoare, şi totuşi, ea se simţise extrem de uşurată când văzuse un străin în picioare, în spatele rudelor ei.

Până la urmă, poate că era mai bine că uitase tot ce ţinea de ea. Brie aruncă buretele cu putere în apa care ţâşni şi stropi marginea căzii de porţelan. De unde să ştie dacă o va plăcea pe femeia care era? Poate că avea să i se pară o persoană rece, insensibilă, egoistă. Descoperise doar că era o femeie căreia îi plăceau hainele frumoase şi programările la manichiură. Poate că era superficială.

Dar o iubeau. Brie luă din nou buretele şi şi-l apăsă pe faţă. Apa era fierbinte şi mirosea a femeie bogată. Iubirea pe care o văzuse în ochii rudelor ei fusese reală. Ar fi iubit-o dacă nu ar fi meritat? Cât timp avea să treacă până când avea să descopere ce se afla în străfundul fiinţei sale?

Pasiune. Îşi aminti fiorul pe care îl simţise când Reeve îi sărutase mâna. Fusese intens, brut şi neaşteptat. Asta nu însemna că avea nevoi femeieşti normale? Dar oare acţionase vreodată sub impulsul lor? Râzând cu jumătate de gură, Brie îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Câte femei puteau spune sincer că nu ştiau dacă erau sau nu virgine?

Oare el ştia? Un bărbat ca Reeve putea intui astfel de lucruri la o femeie? Uneori, când îşi aţintea asupra ei privirea pătrunzătoare, Brie simţea că ajungea în sufletul ei şi descoperea lucruri pe care nici un străin nu ar avea dreptul să le ştie. Şi atunci, gândindu-se la el, se întrebă cum ar fi dacă el ar atinge-o, dacă ar atinge-o cu adevărat, dacă ar mângâia-o cu vârfurile degetelor, cu palma direct pe piele. Deodată, simţi crescând în ea excitaţia şi se lăsă în voia ei.

Era aceasta o experienţă nouă? se întrebă Brie apăsându-şi mâna pe pântec. Alţi bărbaţi o făcuseră oare să se simtă atât de... flămândă? Alţi bărbaţi îi făcuseră

mintea să rătăcească, să-şi imagineze, să viseze? Poate că era genul de femeie insensibilă, care dorea un bărbat doar pentru că era bărbat. Era oare o femeie pe care bărbaţii o doreau?

Ridicându-se din cadă, lăsă apa să-i şiroiască de pe trup. Reeve avusese dreptate în legătură cu posibilele avantaje ale situaţiei ei. Putea privi şi observa reacţiile pe care le stârnea celorlalţi. Putea şi avea să o şi facă în seara aceea.

La braţul tatălui ei, Brie coborî pe scara lungă. Îi spusese că în *le petit salon* se serveau cocteiluri, dar nu adăugase că venise să o ia fiindcă ea nu avea cum să ştie drumul. Se opri la baza scărilor pentru a-i săruta mâna. Era un gest asemănător cu cel al lui Reeve, dar îi provocă mai degrabă un zâmbet decât fiori.

– Arăţi minunat, Brie.

– Mulţumesc. Ar fi şi greu să fie altfel cu toată colecţia de haine din camera mea.

Râse şi râsul o întinerea.

– Ai spus adesea că hainele sunt singurul tău viciu.

– Şi este adevărat?

El simţi nevoia ei din spatele întrebării lejere şi-i sărută din nou mâna.

– Întotdeauna am fost mândru de tine.

Punându-i din nou braţul pe după al său, o conduse de-a lungul coridorului.

Reeve observă o oarecare tensiune între Alexander şi Loubet, secretarul de stat al lui Armand. Se manifesta printr-o politeţe glacială. „Când Alexander va urca pe tron", se gândi Reeve raţional, „Loubet nu va fi de partea lui."

Alexander îl interesa pe Reeve. Tânărul prinţ era atât de interiorizat! Nu reuşea să se controleze la fel de bine ca tatăl său, dar lucra la asta. Orice mocnea în interior era ţinut acolo, nu era lăsat să iasă la suprafaţă, cel

puțin nu în public. „Spre deosebire de Bennett", gândi Reeve, mutându-și privirea asupra celuilalt prinț.

Bennett stătea relaxat pe scaunul lui, ascultând doar cu o ureche conversația de lângă el. Nu căuta cu orice preț să analizeze cuvintele și semnificațiile lor, așa cum făcea fratele lui. Și dorința lui de a se simți bine în orice împrejurări îi trezea interesul lui Reeve.

La fel și Gabriella. Reeve nu avea cum să știe dacă fata pe care o întâlnise odinioară devenise o femeie rațională, precum primul ei frate, sau veselă, precum cel de-al doilea. Poate că nu semăna cu nici unul din ei. După două conversații scurte, era curios să o descopere, în aceeași măsură în care era însăși Brie.

Cine era? Își puse în legătură cu ea aceeași întrebare pe care i-o pusese și Brie lui. Da, era o femeie frumoasă. Nu-și pierduse înfățișarea clasică și eleganța odată cu memoria. Simțea o voință de fier sub acestea. Avea să aibă nevoie de ea, hotărî el, dacă voia să se autodescopere.

Îl atrăgea, fără nici o urmă de îndoială. Nu avea nici o legătură cu uluirea pe care o simțise în urmă cu zece ani. Acum, o vedea ca pe o femeie care se străduia în orice clipă să nu-și piardă controlul asupra unei situații pe care nici măcar nu o putea înțelege. Dacă era capabilă să rămână în picioare când toată lumea ei se răsturnase cu susu-n jos, atunci nu era o femeie de subestimat.

O dorea. Simțea asta de fiecare dată când o vedea. Avea un fel anume de a se uita la un bărbat cu ochii ei ca topazul. Așa fusese mereu? se întrebă el. Sau așa era doar acum, când se maturizase? Ca bărbat, trebuia să fie atent. Deși părea o femeie care putea fi atinsă, sedusă, posedată, era și avea să rămână întotdeauna o prințesă. Nu o prințesă intangibilă din eterul basmelor, se gândi el, ci una adevărată, în carne și oase.

Când se întoarse și o văzu, i se păru că avea ceva din amândouă.

Ţinea bărbia ridicată, ca şi cum ar fi intrat într-o arenă, nu într-un salon. Ciorchini de perle îi scânteiau în urechi, la gât, în părul pieptănat peste spate. Purta o rochie de culoarea strugurilor chiar înainte de a se coace. Mătasea şi perlele îi puneau în evidenţă tenul. Ţinuta îi era demnă de rangul său. Nu stătea atârnată de tatăl ei, deşi Reeve se gândi că probabil i-ar fi plăcut să se agaţe de ceva. Era curajoasă şi pregătită. Şi, remarcă el aprobator, observa.

– Alteţa Voastră!

Brie aşteptă liniştită în timp ce Loubet traversă camera şi făcu o plecăciune. Văzu un bărbat mai în vârstă decât Reeve, dar mai tânăr decât tatăl ei. Părul lui blond abia începuse să încărunţească şi chipul să aibă câteva riduri fine. Mirosea bine, remarcă ea, apoi zâmbi gândindu-se cum funcţiona mintea ei. Deşi şchiopăta uşor cu piciorul stâng, plecăciunea lui era foarte elegantă şi zâmbetul, fermecător.

– Ce bucurie să vă văd acasă!

Nu simţi nimic la atingerea mâinilor lui, nici când li se întâlniră privirile.

– Mulţumesc.

– Eu şi *Monsieur* Loubet am avut ceva de discutat în această seară, interveni tatăl ei pe un ton calm. Din păcate, nu va putea rămâne la cină.

– Doar discuţii fără plăcere, *Monsieur* Loubet, spuse Brie pe un ton la fel de calm.

– Plăcerea este că vă văd acasă teafără, Alteţa Voastră.

Brie văzu privirea rapidă pe care o schimbară secretarul de stat şi tatăl ei.

– Întrucât discuţia voastră a avut legătură cu mine, poate vreţi să elaboraţi la un pahar?

În timp ce ea traversă încăperea, observă încuviinţarea discretă a lui Reeve. Golul pe care-l simţea în stomac se mai estompă puţin.

– Vă rog, domnilor, faceţi-vă comozi!

Le făcu semn tuturor să ia loc. Tuturor, mai puțin lui Bennett, care se așezase deja, ceea ce o amuză sincer.

– Am vreo preferință? îl întrebă ea arătând cu un gest spre bar.

– Apă minerală cu lămâie verde, spuse el făcând o grimasă. Întotdeauna ai spus că se servește destul vin la masă ca să te amețești înainte.

– Sunt foarte înțeleaptă.

Reeve merse la bar să-i pregătească băutura, în timp ce Brie se instală pe una dintre canapele. Bărbații se așezară în jurul ei. Era viața ei într-atât de dominată de bărbați? îi trecu rapid prin minte, apoi luă paharul și sorbi din el.

– Bine. Să vă spun ce văd? Fără să aștepte un răspuns, puse paharul jos și începu: Văd că Alexander este afectat și că tatăl meu are mare grijă de mine și pășește ca pe un câmp minat. Eu sunt în centrul a tot ce se întâmplă.

– Ar trebui s-o lase în pace, afirmă deodată Alexander. Este treaba familiei.

– Treburile familiale rămân treburile Cordinei, Alteța Voastră, spuse Loubet cu deferență, dar, remarcă Brie, fără afecțiune. Starea de sănătate a prințesei Gabriella reprezintă o preocupare atât pentru mine, personal, cât și pentru guvern. Mă tem sincer că problema amneziei temporare ar putea fi exploatată de presa internațională dacă se scurge vreo informație. Abia am reușit să liniștim populația după răpire. Tot ce-mi doresc este să le acord atât oamenilor, cât și Alteței Sale regale posibilitatea de a dormi liniștiți.

– Loubet are dreptate, Alexander, spuse Armand destul de tăios, dar Brie îi simți afecțiunea din voce.

– Teoretic.

Alexander luă o gură de băutură și-i aruncă lui Reeve o privire indignată.

– Dar, oricum, sunt și alți străini implicați. Gabriella are nevoie de odihnă și de terapie. Cine a făcut asta...

Degetele i se strânseră în jurul paharului. Cine a făcut asta va plăti cu vârf și îndesat!

– Alexander! îi spuse Brie atingându-i mâna cu un gest pe care el îl recunoscu, dar ea nu. Trebuie să-mi amintesc ce s-a întâmplat înainte ca să poată cineva plăti.

– Când vei fi pregătită, îți vei aminti. Până atunci...

– Până atunci, îl întrerupse tatăl său, Brie trebuie protejată în toate felurile posibile. Și, după ce am reflectat, sunt de acord cu Loubet că protecție înseamnă și ascunderea amneziei față de publicul larg. Dacă răpitorii află că nu ne-ai spus nimic, ar putea fi tentați să te reducă total la tăcere înainte să apuci să-ți amintești ceva.

Brie își ridică din nou paharul și, deși începu să bea liniștită, Reeve îi observă agitația în ochi.

– Cum aș putea ascunde așa ceva?

– Dacă-mi permiteți, Alteță, începu Loubet aruncându-i o privire lui Armand înainte să se întoarcă cu fața la Brie, până când vă reveniți, credem că cel mai bine ar fi să rămâneți acasă, printre persoane de încredere. Este foarte simplu să amânați sau să anulați angajamentele dumneavoastră externe. Dacă invocați stresul și șocul provocate de răpire, este absolut suficient. Doctorul care v-a îngrijit îi este devotat tatălui Alteței Voastre. Nu avem motive să ne temem că va divulga alte informații decât cele pe care îi vom cere noi să le declare despre starea Alteței Voastre.

Brie își puse paharul jos.

– Nu.

– Poftim?

– Nu, repetă ea cu blândețe și își mută privirea spre tatăl său. Nu voi rămâne închisă aici ca o prizonieră. Cred că am fost suficient sechestrată. Dacă am angajamente, le voi onora.

Îl văzu pe Bennett zâmbind și ridicând paharul în semn de salut.

– Alteța Voastră, trebuie să înțelegeți cât este de complicat și de periculos. Și așa, poliția are puține piste pentru a prinde vinovații.

– Deci, soluția ar fi ca eu să rămân închisă și păzită? întrebă ea și scuturâ din cap. Refuz.

– Gabriella, datoria noastră nu este întotdeauna comodă pentru noi, spuse tatăl ei stingând țigara pe care o aprinsese în timpul conversației.

– Poate că nu. Nu pot vorbi din proprie experiență momentan. Privi în jos spre mâinile ei, spre inelul care începea să-i fie familiar. Cei care m-au răpit sunt încă în libertate. Nu am de gând să-mi fac viața în funcție de ei. *Monsieur* Loubet, mă cunoașteți?

– Alteța Voastră, de când erați în față.

– Ați putea spune că sunt o femeie rezonabil de inteligentă?

Ochii lui sclipiră amuzați.

– Mult peste rezonabil.

– Atunci cred că, cu puțin antrenament, putem ajunge la un acord care să ne mulțumească pe amândoi. Amnezia poate fi ținută secretă, dacă așa credeți că este cel mai bine, dar nu mă voi ascunde în apartamentul meu.

Armand vru să spună ceva, dar se abținu. Un zâmbet îi jucă pe buze. Fiica lui, se gândi el aprobator, nu se schimbase.

– Alteța Voastră, personal, aș fi bucuros să vă ajut cu orice, dar...

– Mulțumesc, Loubet, dar domnul MacGee a acceptat deja să facă acest lucru, replică ea pe un ton amabil, dar ferm. El îmi va spune tot ce se cuvine să fac pentru a mă purta ca prințesa Gabriella.

Reeve remarcă expresia plină de resentimente a lui Alexander, cea meditativă a lui Armand și pe cea care trăda o enervare prost controlată a lui Loubet.

– Am făcut o înțelegere cu prințesa, zise el stând confortabil și urmărind reacțiile celor din jur. Consideră

că compania unui străin ar putea aduce anumite avantaje în ceea ce o privește.

– Vom discuta despre asta mai târziu, spuse Armand ridicându-se în picioare și, deși tonul său nu fusese aspru, fusese la fel de ferm precum cel al fiicei sale mai devreme. Regret că programul nu-ți permite să ni te alături la cină, Loubet. Vom continua discuția mâine-dimineață.

– Da, Alteța Voastră.

Saluturi politicoase, o ieșire distinsă. Brie se uită după el gânditoare.

– Părea foarte sincer și dedicat. Îmi place de el?

Tatăl ei zâmbi și o luă de mână.

– N-ai spus niciodată exact. Își îndeplinește bine sarcinile.

– Și este cumplit de plictisitor, anunță cu răceală Bennett în timp ce se ridica. Haideți la masă! O trase pe Brie lângă el și o apucă de talie. În cinstea întoarcerii tale, avem cel mai bun meniu posibil. Poți mânca o jumătate de duzină de stridii crude dacă vrei.

– Crude? Îmi plac?

– La nebunie, spuse el vesel și o conduse la masă.

– Au fost amuzante glumele lui Bennett, spuse Brie după vreo două ore, când ieși pe terasă însoțită de Reeve.

– Inclusiv cele făcute pe seama ta?

Făcu o pauză și-și puse palma căuș în jurul brichetei. Briza luă fumul cu ea și-l risipi în întuneric.

– Să știi că da! Unde mai pui că am descoperit că nu-mi plac deloc stridiile și că am un caracter răzbunător. I-o voi plăti pentru că m-a păcălit și m-a făcut să înghit una dintre chestiile alea scârboase. În același timp... Se întoarse și se rezemă cu spatele de zidul scund, dar solid, de piatră, care mărginea terasa. Îmi dau seama că te-am pus într-o poziție ciudată, Reeve. Nu am făcut-o

intenţionat, dar acum mă tem că nu mai sunt dispusă să te las să pleci.

– Pot pleca şi singur când şi dacă aleg să o fac.

– Aşa este, recunoscu ea zâmbind întâi, apoi râzând de-a dreptul şi lăsându-şi capul pe spate.

Frica părea un sentiment atât de îndepărtat acum! În absenţa ei, stresul era mult mai uşor de controlat.

– Da, poţi. Poate de aceea mă şi simt în largul meu în prezenţa ta. În seara asta, ţi-am urmat sfatul.

– Pe care dintre ele?

– De a observa. Am un tată bun. Rangul lui este o povară destul de grea, la fel şi presiunea din ultima săptămână. Văd că slujitorii îl tratează cu mult respect şi nu se tem de el, deci cred că este un om drept. Eşti de acord?

Razele lunii se jucau în părul ei, făcând perlele să semene cu nişte lacrimi.

– Da, sunt de acord.

– Alexander este... Care să fie oare cuvântul potrivit? Scuturâ gânditoare din cap, apoi privi în sus, spre înaltul cerului, expunându-şi linia lungă şi palidă a gâtului. „Determinat", cred. Are forţa unui bărbat mult mai în vârstă. Bănuiesc că are nevoie să fie aşa. În schimb, nu pare încă hotărât dacă să te placă sau nu.

Când îşi readuse capul în poziţia iniţială, îi surprinse privirea fixată asupra buzelor ei.

– Nu.

– Nu te deranjează?

– Nu trebuie neapărat să mă placă toată lumea.

– Aş vrea să am încrederea pe care o ai tu în tine, spuse ea încet. În orice caz, i-am amplificat şi eu resentimentele faţă de tine. Nu i-a picat bine când am spus că vreau să mă plimb pe terasă şi te-am rugat să mă însoţeşti. Are simţul familiei foarte bine dezvoltat şi este exclusivist.

– Are o responsabilitate în ceea ce te priveşte... după părerea lui, adăugă Reeve când o văzu gata să protesteze.

– Va trebui să-şi schimbe părerea. Bennett este diferit. Pare să nu aibă nici o grijă. Poate din cauza vârstei sau a faptului că este mezinul familiei. Şi totuşi, m-a urmărit tot timpul ca să-mi dea o mână de ajutor în eventualitatea în care aveam nevoie. Despre Loubet ce părere ai?

– Nu-l cunosc.

– Nici eu, spuse ea ironic. Nu ai nici o părere?

– Pare să-şi ia în serios atribuţiile.

Nu evita subiectul, decise Brie, dar nici nu răspunsese aşa cum sperase ea.

– Eşti un om pragmatic, nu-i aşa? Este o trăsătură tipic americană?

– Este un mod de a reţine doar esenţialul şi de a nu mă încurca în artificii. Şi tu pari o femeie pragmatică.

– Serios? Îşi ţuguie gânditoare buzele. S-ar putea să fie adevărat în general sau doar acum, de nevoie. Sunt obligată să reţin doar esenţialul, nu-i aşa?

Seara aceea fusese mai stresantă pentru ea decât ar fi recunoscut, observă Reeve văzând-o întorcându-se din nou şi punându-şi palmele pe zidul de piatră. Era obosită şi nu se grăbea să intre înapoi, unde o aşteptau doar alte întrebări.

– Brie, te-ai gândit să pleci câteva zile departe de aici?

Ea îşi ridică privirea. Observându-i furia, el îi puse o mână pe umăr.

– Nu zic să fugi, ci să te distanţezi puţin. Este uman.

– Nu-mi pot permite să fiu umană până când nu aflu cine sunt.

– Doctorul ţi-a spus că amnezia este temporară.

– Ce înseamnă „temporară"? întrebă ea. O săptămână, o lună, un an? Nu este suficient de repede, Reeve. Nu am de gând să stau cu mâinile în sân aşteptând să se întâmple ceva. Am avut nişte vise în spital. Închise ochii pentru o clipă, inspiră adânc şi continuă: În visele acelea, totul părea real. Nu mă puteam mişca. Era întuneric şi nu puteam să fac nici o mişcare. Voci. Auzeam voci şi

mă străduiam din răsputeri să le înțeleg, să le recunosc, dar mi-era teamă. Spaima din vis nu s-a risipit nici după ce m-am trezit.

El trase cu nesaț din țigară. Ea vorbise pe un ton neutru, lipsit de emoție, ceea se spunea multe.

– Ai fost drogată.

Ea se întoarse foarte încet spre el. În semiîntuneric, ochii ei erau foarte limpezi.

– De unde știi?

– Doctorii au fost nevoiți să-ți facă spălături stomacale. Având în vedere starea în care te aflai, au dedus că ai fost drogată. Nici când îți va reveni memoria, Brie, s-ar putea să nu știi cu exactitate ce s-a întâmplat în timpul săptămânii de captivitate. Este mai bine să știi asta de pe-acum.

– Ba voi ști. Strânse buzele până când fu sigură că vocea avea să-i fie fermă. Îmi voi aminti. Ce altceva mai știi?

– Nu mare lucru.

– Spune-mi tot ce știi!

El aruncă mucul de țigară peste zidul terasei, în gol.

– Fie! Ai fost răpită în cursul zilei de duminică. Nimeni nu știe ora exactă, fiindcă plecaseși singură cu mașina. Duminică seară, Alexander a primit un telefon.

– Alex?

– Da. De obicei, el lucrează duminica seara în biroul lui. Are o linie separată, așa cum are fiecare dintre voi la palat. Apelul nu a durat mult. Cel care a sunat a spus doar că ai fost răpită și că aveai să fii ținută captivă până când avea să fie plătită răscumpărarea. Nu s-a făcut nici o cerere în acel moment.

Și unde fusese ținută? Undeva în întuneric. Era singurul lucru de care putea fi sigură.

– Și Alex ce a făcut?

– S-a dus direct la tatăl tău. Au început să te caute. Luni dimineață, ți-au găsit mașina pe un drum de țară, la vreo șaizeci de kilometri de oraș. Aveți un teren în

zona aceea. Se pare că obişnuiai să te duci acolo cu maşina ca să fii singură şi să explorezi locurile. În după-amiaza zilei de luni, a fost făcută prima cerere de răscumpărare, care includea doar o sumă de bani. Familia ta a fost de acord să plătească, bineînţeles, dar, înainte să fie stabilită procedura, a primit încă un telefon. Răpitorii cereau în plus eliberarea a patru prizonieri.

– Şi situaţia s-a complicat.

– Doi dintre ei au fost condamnaţi pentru spionaj, spuse el după ce ea tăcu. Răscumpărarea nu mai depindea doar de tatăl tău. Banii erau una, eliberarea prizonierilor era alta. Negocierile erau în curs când ai fost găsită pe marginea drumului.

– O să mă întorc acolo, spuse Brie gânditoare. În locul unde mi-a fost găsită maşina şi în cel în care am fost găsită eu.

– Nu imediat. Am fost de acord să te ajut, Brie, dar după regulile mele.

Ochii ei se îngustară uşor.

– Şi care sunt acestea?

– Regulile mele, răspunse el sec. Când voi considera că eşti suficient de puternică, te voi duce acolo. Până atunci, o luăm încet.

– Şi dacă nu sunt de acord?

– Atunci tatăl tău s-ar putea să ia mai în serios planul lui Loubet.

– Şi n-aş mai putea merge nicăieri.

– Exact.

– Ştiam că nu eşti un tip comod, Reeve. Se îndepărtă câţiva paşi şi se opri în lumina unei raze de lună. Nu prea am de ales şi nu-mi place asta. Posibilitatea de a alege îmi pare cea mai importantă formă de libertate. Mă tot întreb când o voi recăpăta pe a mea. Mâine, după ce mă întâlnesc cu secretara mea...

– Smithers, o ajută Reeve. Janet Smithers.

– Ce nume potrivit, observă Brie cu voce tare. Îmi voi verifica programul împreună cu Janet Smithers în

cursul dimineții. Apoi, mi-ar plăcea să te uiți și tu peste el. Vreau să-l urmez cu strictețe, chiar dacă asta înseamnă să petrec câteva ore la cumpărături sau să stau într-un salon de înfrumusețare.

– Așa crezi tu că-ți petreci timpul?

– Este o posibilitate. Sunt bogată, nu?

– Da.

– Ei bine... spuse ea ridicând din umeri și, fără să-și termine propoziția, schimbă subiectul. În seara asta, înainte de cină, am stat întinsă în cadă și mi-am pus tot felul de întrebări. De fapt, m-am gândit la tine și mi-am pus tot felul de întrebări.

Foarte încet, el strânse pumnii în buzunare.

– Așa ai făcut?

– Am încercat să te analizez. În anumite privințe, am reușit, în altele, nu. Dacă aveam ceva experiență cu bărbații, am uitat-o pe toată. Înțelegi? Nu părea deloc stânjenită și se apropie din nou de el. M-am întrebat cum ar fi să te sărut, să mă ții în brațe și dacă asta mi-ar dezvălui această latură a mea.

Legănându-se pe călcâie, el o studie cu un aer detașat.

– Și asta face parte din misiunea mea, Alteță?

Ochii ei scăpărară de mânie.

– Nu-mi pasă cum vezi tu situația.

– Poate că mie da.

– Mă consideri neatrăgătoare? întrebă ea.

Părea o femeie obișnuită cu complimentele frumoase, creative. De la el, nu avea să primească.

– Nu neatrăgătoare.

Se întrebă de ce răspunsul lui sunase aproape ca o insultă.

– Bine. Atunci există o femeie față de care ai obligații? Ai simți că ai înșela-o dacă m-ai săruta?

El nu făcu nici o mișcare spre ea, ci, dimpotrivă, zâmbi la fel de detașat.

– Nu am nici o obligație, Alteță.

– Acum de ce mi te adresezi așa? întrebă ea. Doar ca să mă enervezi?

– Da.

Ea începu să se înfurie, dar sfârși prin a pufni în râs.

– Funcționează.

– Este târziu. O luă prietenește de mână. Dă-mi voie să te conduc sus!

– Nu mă găsești neatrăgătoare, spuse ea urmându-l în ritmul ei. Nu ai obligații față de altă femeie. Și atunci, de ce nu mă săruți ca să mă ajuți? Ai fost de acord să mă ajuți.

El se opri și o privi. Fruntea ei îi ajungea în dreptul bărbiei. Dar, fiindcă ea își lăsase capul pe spate, îl privea direct în ochi.

– I-am spus tatălui tău că te voi feri de probleme.

– Mi-ai spus că mă vei ajuta să aflu cine sunt. Dar cuvântul dat poate că nu are valoare pentru tine, rosti ea pe un ton voit detașat. Sau poate că nu ești genul de bărbat căruia îi place să sărute o femeie.

Nu apucă să facă doi pași, că el o prinse de braț.

– Așa ești tu de obicei, directă?

– Aș zice că da, răspunse ea zâmbind.

El încuviință din cap, apoi o luă în brațe.

– Și eu la fel.

Își atinse buzele de ale ei cu intenția clară de a o săruta neutru, fără pasiune. Deși îi înțelegea motivele, nevoile, știa că ar fi fost mai bine să evite situația în care ea îl împingea. Chiar se întrebase ce gust avea gura ei cu buze pline, arcuite. Își imaginase cum ar fi să țină în brațe trupul ei subțire și fragil. Dar își asumase o misiune. Și nu i se întâmplase niciodată până atunci să nu-și trateze misiunile cu seriozitate.

Își atinse deci buzele de ale ei, cu intenția de a o săruta neutru. Dar neutralitatea dură doar o clipă.

Gura ei era moale, delicată, dulce. Trebuia să o protejeze! Era caldă, tentantă, excitantă. Trebuia să o posede! Ochii ei erau întredeschiși. Văzu o licărire aurie printre

genele dese şi-i susţinu cu o mână ceafa. Simţi, în timp ce o săruta din ce în ce mai apăsat, că ea îi răspundea fără ezitare şi fără reţinere.

Limbile se întâlniră, se împletiră, apoi zăboviră într-o explorare savuroasă. Ea îşi încolăci braţele în jurul lui ca o invitaţie, lipindu-şi trupul de al lui. Parfumul ei era mai misterios decât cerul, mai profund decât mirosul bobocilor nopţii din grădina de dedesubt. Luna strălucea deasupra lor. Aproape credea din nou în basme.

Ea îşi închipuise că ştia la ce să se aştepte. Undeva, înlăuntrul ei, ştia teoretic cum era sărutul, aşa cum ştia ce erau mâncarea şi băutura. Şi totuşi, când el o sărută, mintea ei era ca o foaie albă pe care el scria ce voia. Nu-şi amintea dacă sângele ei se mai înfierbântase vreodată aşa şi înainte. Nu ştia dacă mai simţise vreodată acea ameţeală plăcută. Totul era proaspăt, nou, incitant. Şi totuşi... mai era ceva acolo, în adânc, o nevoie primară care nu o surprinse deloc.

Dorinţă, visare, poftă. Poate că mai simţise asta înainte. Durere, nevoie, tânjire. Poate că nu-şi amintea, dar înţelegea. Dar el, prin felul în care o strângea în braţe, o săruta pe faţă şi-i şoptea numele pe buze, el trezea la viaţă toate aceste senzaţii.

Dar oare mai fuseseră şi alţii? Cine? Câţi? Mai stătuse oare în lumina lunii ţinută în braţe puternice? Se dăruise şi altădată pasiunii tot aşa, fără nici o ezitare? Nu însemnase nimic pentru ea sau însemnase totul? Tulburată de gânduri, se retrase din îmbrăţişarea lui. Ce fel de femeie se dăruia unui bărbat fără să-l cunoască sau, mai rău, fără să se cunoască pe ea însăşi?

– Reeve! spuse ea făcând prudentă câţiva paşi înapoi, cuprinsă deodată de îndoieli. Nu sunt sigură că acum înţeleg mai bine.

Apucase să o simtă. Pasiune totală, fără restricţii. Mai voia, dar raţiunea învinse. Oare câţi alţii?... În mod absurd, voia să fie doar a lui, nimeni altcineva să nu fi

avut parte de acea fierbinţeală, de acea dorinţă. Îi întinse mâna, dar păstră distanţa. Nu voia să-şi încurajeze acel sentiment.

– Mai bine ne oprim aici.

capitolul 4

Se simţea ca o impostoare. Brie se afla în biroul ei ordonat, sobru şi elegant, doar pentru că Reeve o condusese acolo. Îi fusese recunoscătoare când bătuse la uşa salonului ei la ora opt dimineaţa şi o întrebase simplu dacă era gata şi nimic altceva. Nu-i surâdea ideea de a ruga pe cineva din personalul de la palat să-i arate drumul. În prima ei zi întreagă – în adevăratul înţeles al cuvântului – de când se întorsese, Brie nu voia să se confrunte cu aşteptările şi curiozitatea celorlalţi. În prezenţa lui însă, nu era nevoită să se scuze, să se bâlbâie sau să dea explicaţii.

Reeve era acolo, îşi spuse Brie, ca să facă exact ceea ce făcea: să o conducă discret peste tot. Atât timp cât îşi amintea acest lucru, şi nu momentele pe care le petrecuseră pe terasă în seara din ajun, avea să fie în regulă. S-ar fi simţit mai bine dacă nu s-ar fi trezit în acea dimineaţă gândindu-se la ele. După o plimbare scurtă şi tăcută de-a lungul coridoarelor, în cursul căreia Brie simţise o grămadă de presiune pe umerii ei şi deloc pe ai lui Reeve, se opriră la etajul trei, unde el îi indică o cameră în colţul aripii estice.

Odată intrată în birou, îl inspectă pe îndelete. Încăperea nu era mare, dar era strict funcţională. O lumină bună, un aranjament practic, intimitate. Mobila, deşi rafinată, nu era ostentativă. Respiră uşurată.

Biroul mare din mahon din mijlocul încăperii era foarte ordonat. Culorile erau discrete, tot în nuanţe de pastel, remarcă ea trecând pe lângă cele două scaune din lemn de abanos şi cu o tapiţerie orientală elaborată. Şi aici erau multe flori proaspete: trandafiri roz înfloriţi într-o vază din porţelan de Sèvres, garoafe albe delicate

într-un vas Wedgwood. Luă un boboc şi-i roti tulpina între degete, întorcându-se spre Reeve.

– Deci, aici lucrez.

Văzu caietul gros cu coperţi din piele de pe birou, însă doar îl atinse. Avea să-l deschidă şi să-şi vadă zilele completate cu prânzuri, ceaiuri, ore de fitness, cumpărături? Şi dacă da, avea să suporte uşor aşa ceva?

– Cu ce mă ocup?

Era o provocare. Era o implorare. Dar ambele erau îndreptate către el.

El îşi făcuse temele. În timp ce Brie dormise în după-amiaza din ajun, Reeve îi inspectase documentele, agenda, ba chiar şi jurnalul intim. Ştia cam tot ce era de ştiut despre Alteţa Sa regală Gabriella de Cordina. Dar Brie Bisset rămânea un mister.

Petrecuse o oră cu secretara ei şi încă una cu administratorul palatului. Obţinuse o declaraţie scurtă, prudentă, de la fosta ei bonă, după ce fusese nevoit să-i îmblânzească încet-încet instinctul protector care se întindea pe mai multe generaţii. Tabloul pe care-l obţinu o făcea pe prinţesa Gabriella o persoană complexă, iar pe Brie Bisset, mai fascinantă ca oricând.

Hotărâse să o ajute fiindcă avea nevoie de ajutor, dar nimic nu era niciodată simplu. Enigma răpirii ei îl obseda, îl incita, îl stimula. Aparent, tatăl ei lăsase investigaţia în responsabilitatea poliţiei şi-şi vedea de treabă. Dar Reeve rareori credea în aparenţe. Dacă Armand juca şah cu el punându-l să fie cavalerul reginei, avea să-i facă jocul, dar făcând şi el câteva mişcări. Reeve descoperise de la început că regalitatea era insulară, privată şi misterioasă. Deci, provocarea avea să fie cu atât mai mare. Era hotărât să pună la un loc piesele răpirii, ca într-un puzzle, dar pentru asta trebuia mai întâi să găsească piesele care o alcătuiau pe Gabriella.

Având în vedere felul în care îşi descrisese propria familie în ajun, Reeve trase concluzia că era o femeie perspicace. În schimb, părerea ei despre ea însăşi era departe

de a fi exactă. Sau poate că-i era teamă de ea însăşi, reflectă Reeve. Preţ de câteva clipe, se întrebă cum ar fi fost să se trezească într-o dimineaţă fără trecut, fără repere, fără conştiinţă de sine. Paralizant. Apoi, alungă rapid acest gând din minte. Cu cât avea să fie mai empatic în ceea ce o privea, cu atât avea să-şi facă singur sarcina mai grea.

– Eşti implicată într-o serie de proiecte, spuse el simplu şi se îndreptă spre birou. Pe unele le consideri îndatoriri zilnice, şi pe altele, oficiale.

Exact în clipa aceea, îşi aminti ce se întâmplase între ei în seara precedentă. Se lăsase dominată de emoţie, mânată de dorinţă. Oare o mai făcuseră şi alţi bărbaţi să se simtă în felul acela? Nu ezită, ci îşi făcu curaj. Nu putea lăsa emoţiile, oricare ar fi fost ele, să interfereze cu ce avea de făcut.

– Proiecte? repetă ea cu calm. Altele decât manichiura?

– Eşti un pic cam aspră cu Gabriella, nu ţi se pare? murmură Reeve.

Îşi puse mâna peste a ei, pe coperta din piele. Rămaseră astfel timp de cinci secunde intense.

– Poate. Dar trebuie să o cunosc ca să o înţeleg. În acest punct, îmi este mai străină decât persoana ta.

Simţi din nou empatie pentru ea. Indiferent de voinţa lui, nu o putea nega complet. Mâna de sub a lui era fermă, vocea ei, puternică, dar ochii ei trădau îndoială, confuzie şi nevoie.

– Stai jos, Brie!

Blândeţea vocii lui o făcu să ezite. Când un bărbat vorbea aşa, ce femeie mai era în siguranţă? Îşi retrase mâna dintr-a lui încet şi alese unul dintre scaunele tapiţate.

– Bine. Asta este prima lecţie?

– Dacă vrei, răspunse el aşezându-se pe marginea biroului, la o distanţă confortabilă, ca s-o poată privi în ochi.

– Spune-mi ce-ţi vine în minte când te gândeşti la o prinţesă!

– Te joci de-a analistul?

El stătea picior peste picior.

– Este o întrebare simplă. Poţi răspunde simplu dacă vrei.

Ea zâmbi şi păru să se relaxeze.

– Feţi-Frumoşi, zâne bune, pantofiori de sticlă.

Îşi mângâie obrazul cu petalele trandafirului pe care încă îl ţinea în mână şi privi dincolo de el, la o rază de soare care cădea pe podea.

– Lachei în uniforme elegante, trăsuri cu banchete din satin alb, coroane frumoase din argint, rochii vaporoase. O mulţime de oameni... O mulţime de oameni, repetă ea privind fix raza de soare, ovaţionând sub fereastră. Soarele îmi intră în ochi şi mi-e greu să-i văd, dar îi aud. Salut. Simt parfumul puternic al trandafirilor. O mare de oameni cu vocile înălţându-se până la mine şi învăluindu-mă. Minunată, prietenoasă, solicitantă.

Tăcu şi puse trandafirul pe genunchi. Mâna îi tremurase, după cum observase el cu o clipă înainte să dea drumul florii.

– Îţi imaginezi lucrurile acestea sau ţi le aminteşti?

– Eu...

Cum să-i explice? Parfumul trandafirilor, ovaţiile păreau reale, dar nu şi le amintea efectiv. Cunoştea senzaţia pe care o avea când o orbea lumina soarelui, dar nu se vedea concret pe ea însăşi la fereastră.

– Sunt doar impresii, spuse ea după câteva clipe. Apar şi dispar, nu zăbovesc niciodată.

– Nu te forţa!

Ea îşi roti capul.

– Vreau...

– Ştiu ce vrei.

Avea o voce calmă, aparent nepăsătoare. Ochii ei scăpărare de enervare. Dar el ştia cum să gestioneze situaţia. Luă caietul, dar nu-l deschise.

– Îţi voi spune cum este o zi obişnuită din viaţa Alteţei Sale regale Gabriella de Cordina.

– Dar tu de unde ştii?

Reeve cântări caietul în mână şi o privi.

– Este sarcina mea să ştiu. Te trezeşti la ora şapte şi jumătate şi iei micul dejun în camera ta. Între opt şi jumătate şi nouă ai întâlnire cu administratorul palatului.

– *Regisseur*, spuse ea clipind, apoi îşi împreună sprâncenele. Este în limba în franceză. I se spune *regisseur*, nu administrator.

Reeve nu făcu nici un comentariu, în timp ce ea se încruntă, încercând să-şi amintească de ce termenul acela îi era atât de familiar.

– Tu stabileşti meniurile zilei. Dacă nu este nici o cină oficială, atunci masa principală este prânzul. Ai preluat această îndatorire după moartea mamei tale.

– Înţeleg. Se aşteptă să simtă durere. Tânjea după ea. Nu simţi nimic.

– Continuă! Între nouă şi zece şi jumătate, eşti în biroul tău, aici, împreună cu secretara ta. Vă ocupaţi de corespondenţa oficială. În general, tu-i dictezi, apoi semnezi tu însăţi scrisorile odată ce sunt în regulă.

– De cât timp lucrează cu mine această Janet Smithers? întrebă brusc Brie.

– De mai puţin de un an. Fosta ta secretară a plecat când a rămas însărcinată.

– Sunt... Făcu un gest cu mâna de parcă ar fi căutat formularea potrivită în aer. Am o relaţie bună cu ea?

Reeve înclină uşor capul.

– Nu am auzit să te fi plâns vreodată de ea.

Brie scuturâ frustrată din cap. Cum putea să-i explice unui bărbat că voia să ştie cum se înţelegea cu secretara ei de la femeie la femeie? Cum putea să-i explice că se întreba dacă avea vreo prietenă apropiată, orice femeie care să rupă cercul bărbaţilor care o înconjura? Poate că trebuia să afle acest lucru singură.

– Continuă, te rog!

– Dacă ai timp, te ocupi şi de corespondenţa personală în restul dimineţii. Dacă nu, o faci seara.

„Ce plictisitor!", îşi spuse ea, dar, până la urmă, aşa sunt majoritatea obligaţiilor.

– În ce constă corespondenţa oficială?

– Eşti preşedinta Organizaţiei pentru Ajutorarea Copiilor cu Dizabilităţi. ACD este cea mai mare organizaţie caritabilă din Cordina. De asemenea, eşti purtătoarea de cuvânt a Crucii Roşii Internaţionale. Pe lângă acestea, eşti foarte implicată în activitatea Centrului de Arte Frumoase, care a fost înfiinţat în onoarea mamei tale. În rest, te ocupi de corespondenţa cu soţiile şefilor de stat, prezidezi sau participi ca membru în diverse comitete, accepţi sau refuzi invitaţii şi socializezi la recepţiile oficiale. Politica şi guvernul intră în atribuţiile tatălui tău şi, într-o oarecare măsură, ale lui Alexander.

– Deci, eu mă ocup de îndatoriri mai feminine?

Văzu zâmbetul lui subit, atrăgător, natural.

– Nu le-aş eticheta aşa după ce ţi-am văzut programul, Brie.

– Care, până acum, indică ea, constă în a răspunde la scrisori.

– În trei zile pe săptămână, mergi la sediul ACD. Personal, eu n-aş vrea să mă ocup de atâta hârţogărie. Insişti de optsprezece luni pe lângă Consiliul Naţional să crească bugetul pentru Centrul de Arte Frumoase. Anul trecut, ai vizitat cincisprezece ţări în numele Crucii Roşii şi ai petrecut zece zile în Etiopia. Călătoria ta a făcut obiectul unui articol de zece pagini din revista *World*. Voi avea grijă să primeşti un exemplar.

Ea luă din nou trandafirul, îi mângâie petalele cu un deget, apoi se ridică şi făcu câţiva paşi.

– Dar o fac cu cap? întrebă ea. Ştiu ce fac sau sunt acolo doar de imagine?

Reeve îşi scoase o ţigară.

– Ambele. O prințesă tânără și frumoasă atrage atenția, presa, fondurile și suscită interesul. O femeie tânără și deșteaptă se folosește de asta și-și pune creierul la contribuție pentru a obține ceea ce urmărește. Conform jurnalului tău...

– Mi-ai citit jurnalul?!

El ridică o sprânceană, studiind combinația de indignare și de jenă de pe chipul ei. Nici măcar nu știa, își spuse el, dacă avea de ce să se simtă jenată.

– M-ai rugat să te ajut, îi reaminti el. Nu te pot ajuta dacă nu te cunosc. Dar liniștește-te! adăugă el aprinzându-și țigara cu un gest nepăsător. Ești foarte discretă, Gabriella, chiar și atunci când scrii în jurnalul tău intim.

Nu avea sens să se simtă prost, își spuse ea. Doar i-ar fi dat lui satisfacție, probabil.

– Ce spuneai?

– Conform jurnalului tău, călătoriile te obosesc. Nu ți-au plăcut niciodată în mod deosebit, dar le faci în fiecare an pentru că sunt necesare. Trebuie să obții fonduri, să participi la recepții. Te asigur că muncești mult, Gabriella.

– Va trebui să te cred pe cuvânt, răspunse ea punând la loc trandafirul în vază. Și vreau să mă apuc de treabă. Pentru început, dacă trebuie să-mi ascund amnezia, am nevoie de numele persoanelor pe care se presupune că le cunosc. Ocolind biroul, se așeză pe scaun și luă un stilou. Spune-mi întâi ce știi tu! După aceea, o voi chema pe Janet Smithers. Am vreo întâlnire programată astăzi?

– La ora treisprezece, la sediul ACD.

– Perfect. Am o grămadă de învățat până la ora treisprezece.

Când o lăsase în compania secretarei sale, Reeve îi dăduse lui Brie peste cincizeci de nume, cu descrieri și explicații. I se părea un miracol ca ea să rețină măcar

jumătate din ele. Dacă ar fi avut de ales, Reeve s-ar fi urcat în mașină și s-ar fi dus cu mașina la mare, la munte, oriunde. Palatele, oricât de spațioase, de frumoase, de încărcate de istorie, erau tot pereți, tavane și podele. Iar el nu voia să vadă decât cerul.

Preț de o clipă, Reeve zăbovi în dreptul ferestrei și se uită afară, apoi urcă la etajul patru, unde se afla biroul principelui Armand. „Muncă de polițist", se gândi el străduindu-se să nu-și piardă răbdarea. Alergătură și hârțogărie. Mai avea mult până să scape definitiv de toate astea.

Fu primit imediat și-l găsi pe principe turnând cafea. Biroul lui era de două ori mai mare decât cel al lui Brie, mult mai încărcat de ornamente, într-un stil masculin rigid. Deși mulurile tavanului erau sculptate minuțios și aurite, scaunele erau masive și biroul solid, din lemn de stejar. Armand ținea ferestrele deschise, astfel că lumina se revărsa pe imensul covor roșu din centrul încăperii.

– Loubet tocmai a plecat, spuse Armand fără nici o introducere. Ai citit ziarele?

– Da.

Reeve acceptă cafeaua, dar nu se așeză întrucât principele rămăsese în picioare. Știa prea bine regulile protocolului.

– Din ce-am citit, lumea este ușurată că Alteța Sa s-a întors acasă teafără și nevătămată. De asemenea, se fac multe speculații legate de răpire, ceea ce era de așteptat.

– Presa critică vehement poliția din Cordina, adăugă Armand ridicând din umeri. Și asta era de așteptat. Este și părerea mea, dar, în același timp, sunt conștient că poliția nu are prea multe indicii.

Reeve înclină capul, cu un aer gânditor.

– Oare?

Cei doi bărbați se priviră un timp, măsurându-se reciproc.

– Poliția are sarcina ei, eu pe a mea și tu pe a ta. Te-ai văzut cu Gabriella în dimineața asta?

– Da.

– Ia loc! spuse el îndreptându-se el însuşi către un scaun.

La naiba cu protocolul! El nu avea stare să stea jos.

– Cum se simte?

Reeve se aşează şi-l privi pe principe plimbându-se prin încăpere cu aceeaşi graţie agitată pe care o avea şi fiica sa.

– Fizic, aş spune că-şi revine rapid. Emoţional, se ţine tare, însă doar pentru că este hotărâtă să o facă. Chiar în acest moment, secretara ei îi explică cum să recunoască oamenii cu care urmează să se întâlnească. Intenţionează să-şi respecte programul începând de astăzi.

Armand bău jumătate din cafea, apoi puse ceaşca jos. Băuse deja prea multă în dimineaţa aceea.

– Şi o vei însoţi?

Reeve sorbi şi el din cafea. Era neagră, tare şi fierbinte.

– O voi însoţi.

– Este greu...

Armand se opri, încercând să-şi controleze emoţia. Furie, tristeţe, frustrare? Reeve nu-şi dădu seama exact.

– Este greu, repetă el cu un calm regăsit, să stau deoparte şi să fac, să dau atât de puţin! Ai venit aici la rugămintea mea. Ai rămas la rugămintea mea. Iar acum, mă trezesc că sunt gelos pe tine fiindcă te bucuri de încrederea fiicei mele.

– Te pripeşti când spui „încredere". Deocamdată, mă consideră util. Simţi că vocea îi trăda o oarecare supărare şi încercă să se calmeze. Îi pot oferi informaţii despre ea însăşi fără să o hărţuiesc emoţional.

– La fel ca mama ei, este foarte sensibilă. Când iubeşte, o face cu totul. Este o comoară.

Armand lăsă cafeaua să se răcească, ocoli biroul şi se aşeză pe scaun. Era un gest oficial, Reeve era sigur de asta. Discret, deveni foarte atent.

– Aseară, Bennett mi-a subliniat faptul că te-am pus, probabil, într-o situaţie ciudată.

Reeve sorbi din cafea, aparent relaxat, dar în expectativă.

– În ce fel?

– Vei fi alături de Gabriella și în privat, și public. Fiind cine este, Brie este deseori fotografiată. Viața ei reprezintă un subiect dezbătut pe larg.

Principele ridică o piatră albă și netedă care fusese așezată la loc de cinste pe biroul lui. Se potrivea perfect în căușul palmei sale. Era o piatră pe care soția lui o găsise cu ani în urmă pe o plajă.

– Concentrându-mi toate gândurile pe siguranța și pe recuperarea Gabriellei, n-am luat în calcul implicațiile prezenței tale.

– Te referi la... locul meu în viața Gabriellei?

Buzele lui Armand se arcuiră într-un zâmbet.

– Este o ușurare că nu trebuie să-ți explic totul cu delicatețe. Bennett este tânăr și aventurile lui sunt descrise pe îndelete în presa internațională.

Reeve ghici în spusele lui Armand o combinație de mândrie și iritare. „Soarta unui părinte!" își spuse el cu un oarecare amuzament. Mai văzuse asta și la tatăl lui, ba chiar destul de des.

– Poate de aceea s-a și gândit el primul la asta.

– Mă aflu aici pentru siguranța Alteței Sale, comentă Reeve. Situația pare destul de simplă.

– Nu este simplă dacă conducătorul Cordinei îi cere unui fost polițist american să-i păzească fiica. Acest gest poate fi interpretat ca o insultă și pe bună dreptate. Suntem o țară mică, Reeve, dar foarte mândră.

Reeve rămase tăcut un moment, cântărind situația, analizând-o.

– Vreți să plec?

– Nu.

Se simți ușurat. N-ar fi trebuit să aibă acest sentiment, cel puțin nu atât de intens. Mâna i se descleștă de pe ceașca de cafea.

– Nu-mi pot schimba naționalitatea, Armand.

– Nu, răspunse el la fel de scurt, mutând piatra în cealaltă mână. Totuşi, există o posibilitate de a-ţi schimba statutul, astfel încât să-ţi permită să rămâi aproape de Gabriella fără să generezi speculaţii nedorite.

De data asta, Reeve fu cel care zâmbi.

– Pretendent?

– Din nou îmi faci sarcina mai uşoară.

Armand se rezemă de spătarul scaunului, studiindu-l atent pe fiul prietenului său. În alte împrejurări, mai puţin complicate, probabil că ar fi aprobat o relaţie între Reeve şi fiica sa. Nu putea nega că sperase să fie deja căsătorită la vârsta ei şi, de altfel, o şi prezentase în acest scop membrilor familiei regale şi ai nobilimii britanice, ca şi bărbaţilor eligibili din rândul aristocraţiei franceze. Dar şi familia MacGee avea o ascendenţă impresionantă şi o reputaţie fără pată. Nu i-ar fi displăcut ca propunerea sa ipotetică să devină într-o zi realitate.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aş dori ceva mai apropiat decât un pretendent. Aş dori să anunţ logodna ta cu Gabriella.

Aşteptă un semn, un gest sau o expresie. Reeve nu-i oferi nimic mai mult decât un aparent interes politicos. Armand frecă piatra cu degetul mare. Avea respect pentru oamenii care ştiau să-şi păstreze gândurile pentru ei înşişi.

– În calitate de logodnic, continuă el, poţi fi alături de ea fără să ridici nici o întrebare.

– Întrebarea este cum am ajuns să fiu logodnicul prinţesei după ce am stat în Cordina doar câteva zile.

Armand încuviinţă din cap, apreciind răspunsul curat, raţional.

– Legătura mea cu tatăl tău face situaţia mai mult decât plauzibilă. Brie a fost în ţara ta chiar anul trecut. Se poate spune că aţi început atunci să vă construiţi relaţia.

Reeve îşi scoase o ţigară. Simţea nevoia să fumeze.

– De obicei, logodnele duc la căsătorii.

– Cele adevărate, da, spuse Armand punând piatra la loc pe birou şi încrucişându-şi mâinile. A voastră, desigur, este doar de convenienţă. Imediat ce nu va mai fi necesară, vom anunţa că tu şi Gabriella v-aţi răzgândit. Veţi rupe logodna şi fiecare îşi va vedea de drum. Presa va jubila din cauza melodramei şi nimeni nu va avea de suferit.

„Prinţesa şi fermierul", se gândi Reeve amuzat. Într-adevăr, putea fi un joc amuzant. Înainte să se termine, putea trăi câteva momente memorabile.

– Chiar dacă eu sunt de acord, mai este un jucător implicat.

– Gabriella va face ce este mai bine pentru ea şi pentru ţara ei, spuse el simplu, ca un om care îşi cunoaşte puterea. Alegerea îţi aparţine ţie, nu ei.

Imposibilitatea de a alege, exact ce spusese ea că o deranja cel mai tare. Să fii prinţesă nu înseamnă doar să porţi o coroană frumoasă din argint şi conduri din sticlă. Reeve expiră fumul de ţigară. Compasiunea pe care o avea pentru situaţia ei nu-l împiedică totuşi să aleagă în locul ei.

– Îţi înţeleg motivele. Îţi vom face jocul, Armand.

Principele se ridică.

– Voi vorbi cu Gabriella.

Reeve nu-şi imaginase că ea avea să fie mulţumită. Nici nu-şi dorea să fie. Se simţea mai în siguranţă când ea era arţăgoasă şi rece. În schimb, când îi arunca privirea ei pierdută, fragilă, atunci era el însuşi vulnerabil.

Când Brie ieşi din palat, cu câteva minute înainte de ora treisprezece, nu-i înşelă aşteptările. Era îmbrăcată cu o jachetă neagră şi cu o fustă din piele întoarsă. Părul desfăcut îi atârna liber pe spate şi reflecta fiecare rază a soarelui. Ochii ei, când îşi aţinti privirea asupra lui, erau aurii, scânteietori, arzători. „O creatură a luminii", îşi spuse el sprijinindu-se leneş de maşină. Locul ei nu era în spatele zidurilor palatului, ci sub cerul liber.

Reeve făcu o plecăciune ușoară și-i deschise portiera. Brie îi aruncă o privire lungă, din care ieșeau scântei.

– M-ai înjunghiat pe la spate.

Se așeză pe locul din față, cu privirea ațintită înainte.

Reeve își zăngăni cheile în buzunar în timp ce ocoli mașina pentru a se așeza pe locul șoferului. Putea gestiona situația cu delicatețe... sau în felul lui.

– Ai pățit ceva, dragă? o întrebă el după ce se așeză lângă ea.

– Glumești? îl întrebă ea privindu-l din nou, furioasă. Cum îndrăznești?

El îi luă mâna și i-o ținu bine când ea și-o smuci nervoasă.

– Gabriella, unele lucruri e mai bine să fie luate ușor.

– Este o farsă, o înșelăciune! Apoi brusc, se dezlănțui. Vorbea repede, indignată, în franceză, astfel încât el o putea urmări doar parțial. Tonul însă era limpede ca lacrima. Întâi, trebuie să te accept ca gardă de corp, continuă ea, trecând din nou la engleză, fără pauză. Prin urmare, la orice mișcare pe care o fac, tu ești acolo, îmi sufli în ceafă. Acum, în plus, trebuie să mă prefac că suntem logodiți. Și pentru ce? întrebă ea. Ca să nu se afle că tatăl meu a angajat un bodyguard care nu este din Cordina sau din Franța! Ca să pot fi văzută tot timpul cu un bărbat fără să-mi fie afectată reputația. Ah! Făcu un gest cu mâna, un gest de furie, de-a dreptul princiar. Este reputația mea în joc.

– Și a mea, spuse el calm.

La aceste cuvinte, ea se întoarse spre el și-l privi din cap până-n picioare, cu dispreț.

– Nu cred că greșesc dacă spun că tu ai deja o reputație. Și, oricum, nu mă interesează, adăugă ea înainte ca el să apuce să spună ceva.

– Ar trebui să te intereseze având în vedere că ești logodnica mea.

Reeve porni motorul și începu să conducă încet.

– Este o şaradă ridicolă.

– Sunt de acord.

Cuvintele lui o opriră. Deschisese gura să-şi reverse furia în continuare, apoi o închise, aproape plescăind.

– Ţi se pare ridicol să fii logodit cu mine?

– Absolut.

Mai descoperise ceva la ea. Era vanitoasă.

– De ce?

– În general, nu mă logodesc cu femei pe care nu le cunosc bine. Şi apoi, aş sta să mă gândesc de două ori înainte să mă leg de o persoană atât de încăpăţânată, de egoistă şi de irascibilă.

Ea îşi ridică bărbia. Din geantă, îşi scoase cu un gest rapid ochelarii de soare şi şi-i puse pe nas.

– În acest caz, eşti norocos că este doar o prefăcătorie, nu-i aşa?

– Aşa este.

Îşi închise geanta la loc cu o pocnitură.

– Şi nu va dura mult.

El nu zâmbi. Riscase deja suficient pe ziua respectivă.

– Cu cât va dura mai puţin, cu atât va fi mai bine.

– Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să-ţi fac calvarul mai suportabil.

Tot restul drumului mocni în tăcere.

Drumul fu scurt, dar ea ar fi preferat să fie lung. O ajutase să-şi reverse furia pe cineva, îi mai luase gândul de la teama de a înfrunta oameni care erau pentru ea doar nişte nume. Ar fi vrut să aibă mai mult timp pentru a se pregăti.

Clădirea în care se afla sediul Organizaţiei pentru Ajutorarea Copiilor cu Dizabilităţi era veche şi elegantă. Odată, fusese reşedinţa străbunicii ei, după cum îi spusese Janet Smithers, slăbănoaga şi eficienta ei secretară.

Brie coborî din maşină cu o uşurinţă exersată. Avea un gol în stomac. În timp ce mergea spre intrare, recapitulă planul parterului în minte. Nu s-ar fi gândit să-l

ia ea de mână pe Reeve, dar, când el o făcu, nu se opuse. Uneori, era necesar, chiar preferabil, să te ții de mână cu diavolul.

Pășiră înăuntru, într-un hol alb și răcoros. Numaidecât, o femeie care ședea la un birou de lângă intrare se ridică și făcu o reverență.

– Alteța Voastră! Mă bucur atât de mult să vă văd teafără și nevătămată!

– Mulțumesc, Claudia.

Ezită atât de puțin când îi rosti numele, încât însuși Reeve abia observă.

– Nu vă așteptam, Alteța Voastră, după... cele întâmplate.

Avea vocea sugrumată și ochii în lacrimi. Lui Brie i se făcu milă, uitând de protocol și de rațiune. Îi luă mâinile într-ale ei și spuse:

– Sunt bine, Claudia. Abia aștept să mă apuc de treabă.

Era o căldură acolo, o legătură pe care nu o simțise cu secretara ei personală. Dar nu putea să o aprofundeze înainte de a o înțelege.

– Ți-l prezint pe domnul MacGee. El... stă la noi. Claudia lucrează în cadrul ACD de aproape zece ani, Reeve.

Brie îi repetase informația pe care el i-o dăduse în cursul dimineții.

– Cred că ar putea conduce organizația și singură. Spune-mi, Claudia, mi-ai mai lăsat și mie ceva de făcut?

– Ar fi balul, Alteța Voastră. Ca de obicei, sunt complicații.

„Balul caritabil anual", recită Brie pentru ea însăși. O tradiție în Cordina și cel mai mare eveniment de strângere de fonduri pentru ACD. În calitate de președintă, ea se ocupa de organizare. În calitate de prințesă, era gazda balului. Evenimentul atrăgea în Cordina, în fiecare primăvară, oameni bogați, celebri și influenți.

– N-ar fi bal dacă n-ar avea complicații. Atunci, trec la treabă. Vino, Reeve! Să vedem dacă ne poți ajuta în vreun fel.

Trecând cu bine peste primul obstacol, urcă pe scări, merse pe coridor și intră în a doua încăpere pe dreapta.

– Bravo! îi spuse Reeve în timp ce ea închidea ușa.

– Sper în fiecare clipă...

Ridicând din umeri, lăsă gândul să zboare. Spera ca cineva să-i trezească ceva, să-i descuie primul lacăt al memoriei ca să se reverse apoi toate amintirile. Traversă repede încăperea și trase perdelele.

Biroul nu era la fel de elegant ca cel personal, de la palat. Un rând de fișete metalice, pentru dosare, îmbrăca unul dintre pereți. Biroul din lemn de cireș, frumos sculptat, era acoperit de dosare, de note și de hârtii. Se îndreptă spre el, se așeză și luă o foaie de hârtie. Era o notă privitoare la o donație pentru secția de pediatrie a spitalului. Era scrisul ei.

Avu un sentiment ciudat. Mai devreme, luase un stilou și-și scrisese numele, doar pentru a-și vedea semnătura. Scrisul era mare, cu înfloriturі, nu foarte disciplinat, dar distinctiv. Brie lăsă jos foaia și se întrebă cu ce să înceapă.

– Mă duc să aduc niște cafea, sugeră Reeve.

– Și niște biscuiți sau prăjituri, spuse Brie absentă, începând deja să sorteze hârtiile de pe birou. Am sărit peste masa de prânz.

Uitându-se spre el, ridică o sprânceană.

– Am fost prea nervoasă ca să mănânc, dar se pare că voi avea nevoie să înghit ceva până când termin ce am aici.

– Un hamburger?

– Un cheeseburger fără ceapă. Apoi zâmbi, fiindcă răspunsul îi venise atât de natural! Îmi place să fie bine făcut.

Aproape că se putea vedea stând la birou luând un prânz frugal, improvizat, în timp ce dădea telefoane şi semna hârtii. Cu entuziasm, începu să facă ordine.

Se pricepea la asta. Era senzaţional să descopere că ştia să facă ceva bine. Avea două ore să evalueze situaţia de la birou. Începu încet, sistematic, să se ocupe de detalii, de probleme şi de decizii. Îi venea uşor, la fel ca îmbrăcatul, mâncatul şi mersul pe jos. Trebuia doar să studieze toate aspectele şi să găsească soluţiile cele mai adaptate. După cele două ore, era încrezătoare şi binedispusă. Când părăsi încăperea, biroul ei era tot în dezordine. Dar măcar era dezordinea ei, pe care o înţelegea.

– M-am simţit bine, îi spuse ea lui Reeve când se urcă din nou în maşină. Atât de bine! Probabil că mă consideri prostuţă.

– Ba deloc, răspunse el aşezându-se lângă ea, dar fără să bage încă cheia în contact. Ai făcut o grămadă de lucruri în doar două ore, Brie. Ca poliţist, ştiu foarte bine cât este de frustrant şi de plictisitor să te ocupi de hârţogărie.

– Dar, când ai un scop nobil, merită să-ţi baţi capul, nu-i aşa? ACD este o organizaţie bună. Nu doar predică, ci chiar ajută. Tot echipamentul de la secţia de pediatrie, aripa nouă, scaunele cu rotile, cadrele ortopedice, aparatele auditive, cursurile de formare profesională, toate acestea costă, iar noi obţinem banii. Privi diamantele şi safirele care-i străluceau pe deget. Mă ajută să-mi împac conştiinţa.

– Ai nevoie de asta?

– Da. Doar pentru că m-am născut cu un rang înalt nu înseamnă că nu trebuie să fiu demnă de el. Mai ales acum, când...

– Nu-ţi aminteşti că te-ai născut cu rangul respectiv.

– Nu ştiu cum mă simţeam înainte, spuse ea aproape în şoaptă, privindu-şi de data asta poşeta mică şi elegantă din piele. Ştiu doar cum mă simt acum. Mi s-a

dat un titlu, dar el nu vine fără un preț, atâta lucru știu și eu.

El porni motorul.

– Înveți repede.

– Sunt nevoită să o fac. Era obosită, dar nu se putea relaxa. Reeve, nu vreau să mă întorc, nu încă. Putem să ne mai plimbăm cu mașina? Oriunde, nu contează. Am nevoie să mai stau la aer.

– În regulă.

Îi înțelegea nevoia de a fi departe de ziduri, de restricții. Și el crescuse cu ele. Și el se răzvrătise împotriva lor. Fără să stea pe gânduri, porni spre mare.

La ieșirea din capitală, drumul continua și șerpuia de-a lungul coastei. Înainte de a ajunge în portul Cordinei, Lebarre, erau anumite locuri unde peisajul era sălbatic, liber și deschis. Reeve opri lângă un astfel de loc înconjurat de stânci, unde creșteau câțiva copaci îndoiți de vânt.

Brie coborî din mașină și admiră peisajul. Mirosul și gustul mării îi erau cumva familiare. Nu putea fi sigură că mai fusese în acest loc înainte, dar se simțea liniștită aici. Lăsând deoparte nevoia de a ști concret, merse spre un dig vechi și solid.

Floricele purpurii de primăvară răsăriseră printre crăpăturile digului în căutarea luminii soarelui. Se întinse să atingă una, dar nu o culese. Ar fi murit prea repede. Fără să se gândească la fusta ei, se așeză pe dig și privi în jos.

Marea era de un albastru intens. Dacă ar fi putut, ar fi devorat uscatul. Digul o împiedica, dar nu o putea îmblânzi. Ceva mai departe, vedea cargoboturi mari care pluteau spre sau dinspre port, vase de croazieră strălucitoare cu velele în vânt. Se gândi că mâinile ei cunoșteau senzația atingerii frânghiei, iar trupul ei, pe cea a legănatului mării. I-ar fi plăcut să încerce să navigheze. Poate în curând.

– Unele lucruri îmi plac din prima. Îmi sunt familiare. Acesta este unul dintre ele.

– Nu aveai cum să crești lângă mare și să nu găsești locuri ca acesta.

Vântul îi flutura părul în toate direcțiile, acoperindu-i și dezvăluindu-i chipul. Avea o culoare aurie în lumina aceea, cu flăcări mici scânteind în el. El se așeză lângă ea, la o oarecare distanță.

– Cred că veneam într-un loc ca acesta ca să iau o gură de aer când protocolul devenea insuportabil de lung și de obositor, spuse ea oftând și închise ochii în timp ce-și ridică fața în vânt. Mă întreb dacă m-am simțit mereu așa.

– L-ai putea întreba pe tatăl tău.

Gabriella lăsă privirea în jos. El remarcă epuizarea pe care ea încerca s-o ascundă cu atâta grijă! Nu-și revenise încă întru totul, reflectă el. Iar el nu era imun la vulnerabilitatea ei.

– Îmi este greu.

Brie uită de mânie și de supărare, de stres și de tensiune și se simți din nou atrasă de el. Cu el putea vorbi, lui îi putea spune tot ce-i trecea prin minte, fără consecințe.

– Nu vreau să-l rănesc. Simt la el o iubire atât de intensă, o dorință atât de aprigă de a mă proteja, încât mă tulbură. Știu că așteaptă să-mi amintesc totul.

– Și tu nu aștepți?

Ea se uită din nou spre mare, în tăcere.

– Brie, tu nu vrei să-ți amintești?

Continuând să se uite spre mare și nu la el, răspunse:

– O parte din mine vrea cu disperare. Dar altă parte se opune, de parcă ar fi prea mult. Dacă îmi voi aminti părțile bune, nu-i așa că mi le voi aminti și pe cele rele?

– Tu nu ești lașă.

– Oare? Reeve, îmi amintesc că fugeam. Îmi amintesc ploaia, vântul. Fugeam atât de tare, încât credeam că voi muri. Îmi era atât de frică, încât preferam să mor

de epuizare decât să mă opresc. Nu sunt sigură că vreau să-mi amintesc chiar totul.

El înţelegea ceea ce descria ea. Compasiunea îl devora pe dinăuntru, ceea ce nu putea permite, dar nici nu putea preveni.

– Când vei fi suficient de puternică, nu vei mai ezita.

– Ceva din mine se teme şi de asta. Acum, bunăoară, spuse ea scuturându-şi părul pe spate şi bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea atingerea lui pe gât, ar fi atât de simplu să mă relaxez şi să nu mă mai controlez, să dau frâu liber lucrurilor să se întâmple!... Dacă n-aş fi cine sunt, aş putea face asta. Nimănui nu i-ar păsa.

– Dar eşti cine eşti.

– Tu nu visezi? întrebă ea schiţând un zâmbet. Nu te întrebi niciodată ce-ar fi dacă...? Aş putea să stau aici acum pretinzând că am o căsuţă cu grădină pe un deal. Poate că soţul meu este fermier, şi eu sunt însărcinată cu primul nostru copil. Viaţa este simplă şi foarte frumoasă.

– Iar femeia din căsuţă ar putea pretinde că este o prinţesă care locuieşte într-un palat, spuse el atingându-i o şuviţă de păr care dansa în vânt. Viaţa este plină de visuri, Brie. Nu este niciodată uşoară, dar poate fi frumoasă.

– Tu la ce visezi?

El îi învârti şuviţa de păr pe deget, apoi îi dădu drumul.

– La pământul meu, pe care aş vrea să-l lucrez. La culturile mele, pe care aş vrea să le văd crescând. La ferma de la ţară, în care aş vrea să trăiesc.

– Ai pământ în America? Ai o fermă?

– Da.

Se gândi la ferma lui. „La anul!", îşi promise el în gând. De când aştepta!...

– Credeam că eşti poliţist. De fapt, fost poliţist. Acum, eşti detectiv şi lucrezi pe cont propriu. Un fel de aventurier.

El râse la auzul acestui cuvânt, dar nu cu amărăciune, ci cu amuzament.

– Oamenii din afară, care nu-mi cunosc meseria, au tendința să-mi asocieze meseria cu alei întunecoase, nu cu munca de birou.

– Dar ai fost și pe alei întunecoase.

El îi aruncă o privire dură, dar calmă, care o făcu să înghită în sec.

– Da, poate prea multe.

Ea avea impresia că-l înțelegea. Știa, fără să știe de fapt, că fusese și ea pe o alee întunecoasă. Se uită spre mare și spre cer. Nu era momentul să se gândească la întuneric.

– Și ce vei cultiva la ferma ta?

El reflectă un timp. În unele momente, aproape credea că visul lui avea să se concretizeze.

– Porumb, fân, mere.

– Ai și o casă acolo? Captivată, se întoarse pentru a-l privi în față. O casă de fermă?

– Ar trebui renovată.

– Are și pridvor? Un pridvor mare?

El râse, ceea ce o bucură.

– Da, este destul de mare. După ce voi înlocui câteva scânduri, probabil că va fi și funcțională.

– În nopțile calde, vei sta afară, într-un balansoar, și vei asculta vântul.

El o trase ușor de păr.

– Capra vecinului este întotdeauna mai grasă.

– Așa se spune. Și totuși, cred că m-aș descurca mai ușor cu cincizeci de săptămâni de solicitări și de reprezentări dacă aș avea două săptămâni în care să stau într-un balansoar și să ascult vântul. Deci, ai pământ, o fermă, dar nu ai soție. De ce?

– Ce întrebare ciudată din partea unei logodnice!

– Spui asta doar ca să mă enervezi și ca să eviți răspunsul.

– Eşti perspicace, Brie. El sări de pe zid şi-i întinse mâna. Ar trebui să ne întoarcem.

– Mi s-ar părea corect să ştiu mai multe despre viaţa ta având în vedere că tu ştii atâtea despre a mea, spuse ea dându-i mâna. Ai fost vreodată îndrăgostit?

– Nu.

– Uneori, mă întreb dacă eu am fost, spuse ea cu o voce visătoare în timp ce privi înapoi, spre largul mării. De aceea te-am rugat să mă săruţi aseară. Mă gândeam că poate îmi voi aminti ceva.

El recunoscu umorul din spusele ei, dar nu se simţi amuzat.

– Şi ţi-ai amintit?

– Nu. N-a fost ceva nou, ca şi cum aş fi fost sărutată pentru prima oară, dar nu mi-a venit nimeni în minte.

Oare îl provoca intenţionat sau chiar era atât de ingenuă? De fapt, nu conta. O apucă de talie.

– Nimeni?

Ea percepu schimbarea din tonul lui, care devenise blând şi periculos. Era un ton cu care orice femeie ar fi făcut bine să fie precaută. Dar ea nu era orice femeie, îşi spuse Brie în timp ce-şi ridica fruntea. Era prinţesă.

– Nimeni. Ceea ce mă face să cred că nu a existat nici un bărbat important până acum.

– Ai reacţionat ca o femeie care ştia foarte bine ce făcea.

Ea nu dădu înapoi, deşi el se apropiase şi mai mult. Chipul lui ar fi tulburat orice femeie în serile lungi şi ploioase. Era irezistibil. Mâinile lui mari, elegante, puternice n-ar fi lăsat nici o femeie să viseze liniştită. Ar fi făcut-o să se înfioare, chiar şi în somn. Ştia asta pe propria piele.

– Poate că da. Până la urmă, nu sunt un copil.

– Nu.

El se apropie şi mai mult de ea. Vântul îi mângâia şi el o strânse în braţe.

– Nici unul din noi nu este.

Buzele ei erau moi, dar hotărâte. Îi răspunse la sărut, la fel ca în noaptea precedentă. Nu, viaţa nu era niciodată uşoară, se gândi el strângând-o mai tare. Dar, Dumnezeule, cât de frumoasă putea să fie!

Ea se abandonă în braţele lui. Avea nevoie de asta în momentul acela, lângă marea agitată şi în bătaia vântului. Erau atât de singuri, încât părea firesc să fie împreună, să-şi atingă trupurile, gurile. Îi simţi mâna alunecând în sus, spre părul ei, fermă, puternică. Când degetele i se opriră în el, ea-şi lăsă capul să cadă pe spate. Nu se preda, ci savura.

Inima lui bătea la fel de tare şi de repede ca a ei. Aproape că simţea inimile lor lipite una de cealaltă. Soarele era puternic, aşa că ea miji ochii, până când lumina deveni roşie şi caldă. Avea un gust... ispititor. Viril, întunecat, deloc inofensiv. Se simţea ca şi cum ar fi mers pe un zid înalt, deasupra stâncilor şi apei. Era înspăimântător. Minunat. Îl mângâie cu mâinile pe spate. Era musculos. Siguranţă. Pericol. Le voia pe amândouă. În acel moment, oricât de scurt, putea fi orice femeie. Până şi regalitatea se pleacă în faţa pasiunii.

Ea era dulce, dar nu era inofensivă. Reeve o ştia. O ştiuse dinainte să-şi urmeze impulsul de a o atinge. Aşa cum ştia că avea să tânjească să o atingă, ca după un drog. Parfumul ei îl învăluia, era mai uşor ca aerul, mai întunecat ca marea.

Oare ea ştia? Cufundându-se tot mai adânc, se întrebă dacă ea ştia ce făcea. Ochi de vrăjitoare, chip de înger. Ce bărbat n-ar fi căzut în genunchi în faţa ei? Şi totuşi, oftatul ei, încet, grav, era cel al unei femei. Aievea sau pogorâtă dintr-un basm, era tentaţia întruchipată. Nimeni n-ar fi putut să-i reziste.

Dar el nu avea de ales.

O îndepărtă la fel cum făcuse cu o seară înainte, încet, împotriva voinţei sale, dar implacabil. Ea îşi mai ţinu ochii închişi încă puţin, ca şi cum ar fi vrut să prelungească momentul. Când îi deschise, îi aruncă o privire

directă și calmă. Poate că amândoi știau că trebuiau să se îndepărteze de marginea prăpastiei.

– Familia ta se va întreba unde ești.

Ea încuviință din cap și făcu pasul final înapoi.

– Da. Obligațiile întâi de toate, nu-i așa?

El nu răspunse, dar se întoarseră împreună la mașină.

capitolul 5

– Brie! Brie, aşteaptă o clipă!

Întorcându-se, Brie îşi puse mâna streaşină pentru a-şi feri ochii de lumina soarelui şi-l văzu pe Bennett intrând în grădină cu doi ogari ruseşti agitându-se în urma lui.

Alteţa Sa regală prinţul Bennett de Cordina era îmbrăcat ca un grăjdar, cu nişte jeanşi uzaţi băgaţi în cizmele înnoroiate şi cu o mânecă de la cămaşă murdară. Pe măsură ce se apropia, ea simţi mirosul de cai şi de fân. Asemenea câinilor care se gudurau la picioarele lui, părea să aibă o energie incredibilă, pe care abia reuşea să şi-o controleze.

– Eşti singură. Îi zâmbi scurt, în timp mângâie pe cap unul din câini şi-l apucă de zgardă pe celălalt. Cuminte, Boris! se răsti el când câinele cu acest nume începu să-i miroasă încălţările lui Brie.

„Boris şi... Natasha", îşi spuse ea în gând, răsfoind mental lista cu nume pe care i-o dăduse Reeve. Nu omisese nici câinii. Bennett îi primise cadou de la ambasadorul Rusiei şi, având simţul ironiei, Bennett le pusese numele după personajele unor desene animate americane, nişte spioni ruşi cu creierul cât o nucă.

Bennett îşi stăpânea cu greu câinii.

– Este prima dimineaţă în care te văd în grădină.

– Este prima dimineaţă din săptămâna asta în care nu am întâlniri, zise ea zâmbind, fără să fie sigură dacă se simţea vinovată sau bucuroasă. Ai călărit?

Ea oare călărea? Mintea ei lucra la viteză dublă şi începea să se obişnuiască cu asta. Credea că ştia cum se stă în şa, cum se ţesală calul, dar se chinuia să-şi amintească senzaţia în timp ce-i zâmbea fratelui ei.

– Dis-de-dimineaţă, răspunse el. Era ceva treabă de făcut la grajduri.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, în care nici unul nu ştiu ce să spună.

– Nu eşti cu umbra ta americană, lăsă să-i scape Bennett, apoi zâmbi puţin stingherit când Brie ridică o sprânceană. Aşa l-a poreclit Alex pe Reeve, continuă el alungându-şi sentimentul de jenă, pe care-l considera, în general, o pierdere de timp. De fapt, mie-mi place de el. Cred că şi Alex îl place. Altfel, i s-ar adresa cu o politeţe mai rece şi mai afectată. Doar că lui îi este greu să accepte un străin în momentul de faţă.

– Nici unuia din noi nu i s-a cerut acordul.

– Oricum, pare un tip în regulă.

Bennett îl lăsă pe Boris să se frece de el, fără să observe sau să-i pese de faptul că-l umplea de păr.

– Cel puţin nu este demodat. Chiar mă gândeam să-l întreb de unde-şi ia hainele.

Ea simţi deopotrivă toleranţă şi amuzament şi se întrebă dacă era ceva obişnuit când interacţiona cu Bennett.

– Deci, omul nu este neapărat uşor acceptat, dar hainele lui sunt?

– Cert e că se pricepe să şi le aleagă, comentă Bennett în timp ce împinse într-o parte capul unuia dintre câini. Nu te deranjează prezenţa lui?

O deranja? Brie smulse o floare dintr-o azalee alburie. Trecuse o săptămână de când se întorsese la palat. O săptămână de când revenise la viaţa pe care încă nu o recunoştea ca aparţinându-i. În fiecare zi, trebuia să-şi exploreze sentimentele iar şi iar.

Bănuia că se obişnuise cât de cât cu prezenţa aproape continuă a lui Reeve. Şi totuşi, se simţea în continuare o străină faţă de el, de familia ei, faţă de ea însăşi.

– Nu, dar sunt momente în care... Întoarse privirea spre grădina luxuriantă, plină de flori. Privi în depărtare. Bennett, mereu am avut nevoia asta de a evada?

Toată lumea este atât de amabilă, de atentă, dar mie îmi vine să mă duc undeva unde să pot respira. Undeva unde să pot sta întinsă cu spatele pe iarbă şi să las totul în urma mea.

- De aceea ţi-ai şi cumpărat mica fermă.

Îşi întoarse din nou privirea spre el, cu sprâncenele împreunate.

- Mica fermă?

- Aşa îi zicem noi, deşi sunt doar câţiva acri de pământ cu care n-a făcut nimeni niciodată nimic. Din când în când, ameninţi că vei construi tu o casă acolo.

„O fermă", îşi spuse. Poate de aceea îl înţelesese atât de bine pe Reeve când îi vorbise despre a lui.

- Acolo m-am dus când...

- Da.

Câinii erau agitaţi, aşa că-i lăsă să miroasă în jur, la baza tufişurilor, lovindu-se cu cozile.

- Eu nu eram aici, eram la facultate. Dacă ar fi după tata, m-aş întoarce la Oxford săptămâna viitoare.

Deodată, păru exact aşa cum era: un băiat pe cale să devină bărbat, care trebuia să se conformeze dorinţelor tatălui său chiar şi atunci când nu-i conveneau. În inima ei, Brie găsi înţelegere şi afecţiune. Sub un impuls de moment, îl luă de braţ şi începură să meargă.

- Bennett, noi ne înţelegem bine?

- Ce întrebare...

Se întrerupse şi împinse cu piciorul câinele care i se băga printre picioare. El nu reuşea să-şi stăpânească sentimentele la fel de uşor ca tatăl sau ca fratele lui. Trebuia să se concentreze şi, în jumătate din cazuri, nu reuşea. Dar acum era vorba de Brie şi asta schimba totul.

- Da, ne înţelegem bine. Ştii, nu ne este uşor să ne facem prieteni dezinteresaţi având în vedere poziţia noastră. Noi doi însă suntem prieteni. Ai fost întotdeauna un intermediar între mine şi tatăl nostru.

- Da? Cum adică?

– De fiecare dată când intram în vreun bucluc...

– Ți se întâmplă des?

– Așa se pare, spuse el, dar nu părea să regrete.

– Și mie nu?

– Tu ești mai discretă, spuse el zâmbindu-i din nou scurt, cu un aer zglobiu. Ți-am admirat întotdeauna felul în care reușești să faci aproape tot ce vrei fără să iști valuri. Eu ies mereu în evidență. Încă mai am de tras de pe urma fiascoului cu cântăreața franțuzoaică.

– Poftim?

Interesată, își întoarse privirea spre el. „Doamne!", își zise ea numaidecât. Era cu adevărat frumos. Nu exista un alt cuvânt mai potrivit. Dacă o femeie ar fi încercat să și-l imagineze pe Făt-Frumos, probabil ar fi semănat cu Bennett.

– Ce cântăreață?

– Lily.

De data asta, zâmbetul lui nu mai era copilăros, ci infinit de experimentat. „Nu", se gândi ea, „de fapt, nu mai este un băiat".

– Era... talentată, continuă el cu o urmă de ironie în voce, la fel de matură ca zâmbetul de mai devreme. Și nepotrivită. Cânta într-un mic club de noapte din Paris. Am petrecut câteva luni acolo vara trecută și atunci ne-am... cunoscut.

– Și ați avut o aventură toridă.

– Părea o idee bună la acel moment. Ziariștii nu și-au mai încăput în piele de bucurie, și-au suflecat mânecile și s-au pus pe treabă. Cariera lui Lily a explodat, spuse el zâmbind din nou, mai mult cu colțul gurii. O casă de discuri i-a propus un contract și ea mi-a fost, ca să spun așa, foarte, foarte recunoscătoare.

– Și tu, firește, i-ai acceptat recunoștința cu modestie.

– Desigur. În schimb, tata a fost furios. Sunt sigur că m-ar fi târât înapoi în Cordina și m-ar fi izolat într-o celulă dacă nu l-ai fi calmat tu.

Ea ridică din sprâncene, impresionată de ea însăşi. Bărbatul cu spatele drept şi privirea intensă care le era tată nu părea deloc uşor de calmat.

– Cum am reuşit să fac asta?

– Dacă aş şti cum să-l calmez, Brie, n-aş avea nevoie să apelez mereu la tine.

Îi plăcu ideea. Era impresionată şi curioasă.

– Probabil că mă pricep la asta.

– Cel mai bine. Tata spune mereu cu plăcere că, dintre toţi copiii lui, numai tu ai un bun-simţ elementar.

– Dragul meu, spuse ea strâmbând din nas. Şi asta nu te împiedică să mă placi?

El făcu un gest atât de drăguţ şi de natural, încât ei i se umplură ochii de lacrimi. Îi ciufuli părul. Ea clipi repede ca să nu-i dea lacrimile.

– Prefer să ai tu bun-simţ. Pe mine m-ar încurca.

– Şi Alexander? Ce părere am eu sau, mai degrabă, ce părere ai tu despre el? se corectă ea.

– Alex este în regulă, spuse el cu toleranţa unui frate. Până la urmă, pentru el este cel mai greu, cu presa tot timpul la pândă, gata să-l însoare cu orice femeie la care se uită de două ori. Discreţia este o artă la Alex. Trebuie să fie de două mai bun în toate, ştii? Pentru că toată lumea are aşteptări de la el. Şi, pe deasupra, se străduieşte să-şi tempereze anumite porniri. Fiul moştenitor nu are dreptul să facă scene în public. Până şi despre cele în privat se pot scurge informaţii. Aminteşte-ţi când contele ăla francez supraponderal a băut prea multă şampanie la cină şi... Se întrerupse şi zâmbetul îi pieri de pe chip. Îmi cer scuze.

– N-ai de ce, răspunse ea oftând, fiindcă tensiunea revenise. Mă gândesc că trebuie să fie frustrant pentru tine.

– O dată nu mă gândesc şi eu la mine... începu el şi apoi se opri, luându-i mâinile. Brie, când tata a sunat la universitate şi m-a anunţat că ai fost răpită, am simţit o spaimă cum nu mai simţisem până atunci şi cum sper

să nu mai simt vreodată. Parcă îmi sugea cineva sângele din vene, şi nu doar mie, ci nouă tuturor. Pentru mine, este suficient că te-ai întors la noi.

La rândul ei, şi ea îi strânse mâinile.

– Vreau să-mi amintesc. După ce o voi face, vom putea să ne plimbăm din nou prin grădină şi să râdem de contele francez care a băut prea mult la cină.

– Poate că ţi-ai putea aminti selectiv, îi sugeră el. Nu mă supăr dacă ai uitat definitiv ziua în care ţi-am pus viermi în pat.

Ochii lui Brie se îngustară în timp ce el continua să se uite la ea. Era calm, inocent şi atrăgător.

– Nici eu.

– Nu ţi-a picat prea bine, îi spuse el rememorând scena. Bona mi-a tras o ceartă de nu mi-am revenit o săptămână.

– Copiii trebuie învăţaţi ce este respectul.

– Copiii? spuse el zâmbind şi ciupind-o de bărbie. S-a întâmplat anul trecut.

Auzind-o râzând, el ezită o clipă, apoi ceda dorinţei de a-şi lipi obrazul de al ei.

– Mi-e dor de tine, Brie. Grăbeşte-te să te întorci!

Ea zăbovi în acea poziţie un timp, inspirându-i parfumul, familiarizându-se cu el.

– Voi încerca.

El înţelegea mai bine decât oricine altcineva că iubirea avea doza ei de presiune. Când îi dădu drumul din îmbrăţişare, vocea lui era din nou uşoară şi nu cerea nimic.

– Trebuie să duc câinii de aici înainte să dezgroape iasomia. Vrei să te conduc înapoi?

– Nu, mai stau puţin. După-amiază voi proba rochia pentru balul ACD. Nu cred că-mi va plăcea balul.

– Îl deteşti, spuse Bennett vesel. Eu voi fi terminat la Oxford până atunci şi voi veni la bal.

„Gata cu Oxfordul!", repetă el în gând. Ideea era aproape prea frumoasă ca să fie adevărată.

– Voi putea dansa cu tine în timp ce mă voi uita după fete şi-mi voi alege următoarea victimă.

Ea râse.

– Cred că ai tot ce-i trebuie unui prădător.

– Fac tot posibilul. Boris, Natasha!

Îşi chemă câinii şi se îndreptă spre ieşirea din grădină cu ei bulucindu-se în urma lui.

Îl plăcea. Se simţea uşurată să o ştie, să o simtă. Poate că nu-şi amintea cei douăzeci de ani pe care-i trăiseră împreună ca frate şi soră, dar îi plăcea bărbatul care ajunsese astăzi.

Înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor ei largi şi comozi, Brie mai făcu câţiva paşi. Miresmele grădinii se amestecau ameţitoare, dar nu o sufocau. Culorile nu formau un curcubeu, ci un caleidoscop. Mergând, se supuse unui test. Fără efort, putea identifica fiecare plantă. În acelaşi fel, îşi aminti ea, reuşise să identifice artiştii duzinelor de picturi din marea galerie din aripa vestică.

Artiştii, da, dar subiecţii, nu. N-ar fi recunoscut nici chipul propriei mame dacă nu ar fi existat o asemănare atât de puternică între ea şi Brie. Contemplându-i portretul, Brie înţelesese de la cine moştenise culoarea ochilor, părul, forma feţei, gura. Nu încăpea îndoială că prinţesa Elizabeth de Cordina fusese mai frumoasă decât fiica ei. Brie remarcase asta studiind cu obiectivitate portretul ei, realizat la scară mare.

În acesta, prinţesa Gabriella era mai tânără. Avea în jur de douăzeci, douăzeci şi unu de ani, după părerea ei. Era pusă în valoare într-un mod spectaculos în rochia ei de un violet intens, tăiată în diagonală de o eşarfă roz aprins. Privindu-se pe ea însăşi, Brie se întrebase cum de avusese îndrăzneala de a alege nuanţele acelea când pozase şi de unde ştiuse că vor avea un asemenea efect!

Dar tabloul mamei sale îi tăiase răsuflarea, îi frânsese inima. Aceasta purta o rochie albă ca laptele şi ţinea

în mână un buchet de trandafiri roz pal, care-i împrumutau un aer visător, poetic. Bennett moştenise trăsăturile ei şi, probabil, şi caracterul poznaş care se ghicea pe chipul din tablou.

Alex semăna cu tatăl lor, avea aceeaşi prestanţă militărească, aceeaşi intensitate. Văzuse aceste calităţi atât la el personal, cât şi în portretele oficiale. Se întrebă dacă lui Alex îi convenea rolul de prinţ moştenitor sau dacă doar îl accepta. De asemenea, se întreba dacă ea şi Alex fuseseră destul de apropiaţi pentru a-i cunoaşte sentimentele, speranţele. Se întrebă când avea şi le cunoască pe ale ei.

Cufundată în gânduri, se apropie de un chioşc pe care se cătăra o glicină, sub care erau două scaune capitonate şi o masă de marmură. La fel ca pe plaja de lângă dig, Brie avu o senzaţie de confort.

Când era singură, îi era mai uşor să admită că încă obosea repede. Aşezându-se, Brie îşi întinse picioarele, pe care lumina filtrată şi umbrele desenau motive. Florile aveau un parfum dulce, subtil. Zumzetul albinelor o îndemna la somn. Nu părea să mai existe nimic altceva pe lume. Închise ochii şi se relaxă.

Era atât de moleşită, încât i se părea aproape absurd. Nu era senzaţia aceea de confort şi relaxare pentru care venise la ţară. De fiecare dată când mergea cu maşina la mica fermă, îi fura puţin timp prinţesei Gabriella în favoarea lui Brie Bisset. Timpul era preţios. Dacă ar fi vrut să tragă un pui de somn, ar fi putut la fel de bine să rămână în acea duminică după-amiază în camera ei.

Brie bău o gură de cafea din termosul pe care-l luase cu ea. Era tare, aşa cum îi plăcea. Soarele era puternic, albinele zumzăiau. Şi totuşi, parcă nu avea energia necesară ca să se plimbe, aşa cum plănuise. Poate dacă aţipea puţin... Oricum, nu părea în stare nici măcar

să-şi ţină cafeaua în mână. Poate era mai bine să se întindă pe spate pe o piatră şi să închidă ochii...

Apoi, căldura şi lumina soarelui dispărură. Aerul era rece, ca şi cum norii ar fi acoperit cerul şi ar fi ameninţat să plouă. Nu mai simţea mireasma plăcută a ierbii şi a florilor încălzite de soare, ci un miros de mucegai şi igrasie. Deşi nu simţea nimic, paradoxal, avea impresia că o dureau toate. Cineva vorbea, dar nu auzea bine. Era un mormăit, un zumzet, dar nu de albine. De voci bărbăteşti.

„Vor face schimbul cu prinţesa. Nu vor avea de ales."

Şoapte, doar şoapte.

„Urmele sunt acoperite. Va dormi până dimineaţă. Ocupă-te de ea!"

Îi era atât de frică! Era o frică teribilă, paralizantă. Trebuia să se trezească. Trebuia să se trezească şi...

– Brie!

Cu un ţipăt înăbuşit, tresări, aproape sări de pe scaun, când simţi mâinile lui pe umeri.

– Nu! Nu mă atinge!

– Linişteşte-te!

Reeve o ţinu cu fermitate şi o aşeză la loc pe scaun. Brie avea pielea rece şi ochii tulburi. Trebuia să ia rapid o hotărâre în privinţa ei. Dacă nu avea să se liniştească în câteva clipe, avea s-o ducă înapoi la palat şi să-l cheme pe Franco.

– Încearcă să te linişteşti!

– Am crezut...

Ea se uită repede în jur. Grădina, soarele, albinele. Îşi simţi inima bătând cu putere, aşa că se rezemă de spătar şi respiră adânc.

– Înseamnă că am visat.

El o studie, căutând eventuale semne ale unui şoc, dar nu le identifică.

– Nu te-aş fi trezit dacă nu mi s-ar fi părut că ai un coşmar.

Îi dădu drumul şi se aşeză în scaunul de lângă al ei. Stătuse de ceva vreme acolo, sub glicină. O privise dormind vreo cinci-zece minute. Ea dormea liniştită şi el o putea privi fără masca reticentă pe care şi-o punea de obicei.

Voia doar s-o privească. Atât. Nu avea sens să nege acest lucru. Când o privea, îşi amintea momentul în care o văzuse cu ani înainte. Atunci, era o fată sigură pe ea, încrezătoare, de o senzualitate inocentă. Şi apoi, o revedea în braţele lui, o femeie excitantă, îndrăzneaţă, care i se dăruia. O privea şi o voia din nou în braţele lui. Şi nu numai.

Însă era conştient că dorinţa pe care o simţea faţă de ea îi afecta obiectivitatea. Iar un poliţist nu este nimic fără obiectivitate, ştia asta. Dar el nu mai era poliţist. Nu cumva predase insigna şi fiindcă obosise să lupte constant să nu se implice şi să păstreze distanţa? Dorise altceva de la viaţă. Dar nu se gândise neapărat la o prinţesă.

Se rezemă, aşteptând ca Brie să-şi regleze respiraţia. Spre binele ei, el nu trebuia să uite regulile pe care le urmase cât timp lucrase în poliţie.

– Povesteşte-mi! spuse el simplu.

– Nu prea am ce să povestesc. Sunt confuză.

El îşi scoase o ţigară.

– Povesteşte-mi oricum!

Ea îi aruncă o privire vădit exasperată şi dispreţuitoare. Dar putea fi mai rău: indiferentă.

– Credeam că eşti aici în calitate de bodyguard, nu de analist.

– Mă adaptez, spuse el aprinzându-şi ţigara şi privind-o pe deasupra flăcării. Tu nu?

– Nu prea, nu cred.

Ea se ridică. După cum descoperise şi el deja, nu putea sta locului când era agitată. După ce rupse o crenguţă de glicină, şi-o frecă uşor de obraz. Un alt obicei pe care el i-l remarcase.

– Nu eram aici, ci într-un loc în care era liniște. Stăteam pe iarbă. Avea un miros puternic și plăcut. Mi-era somn, dar încercam cu greu să rămân trează. Era enervant. Eram singură și voiam să mă bucur de singurătate.

Spusele ei erau completate de o privire sfidătoare. Reeve încuviință ușor din cap și se rezemă de spătarul scaunului. Brie se gândi că nu avea sens să se supere pe el și își prinse crenguța de glicină în păr.

– Beam cafea ca să rămân trează.

Ochii lui se îngustară, dar ea nu observă.

– De unde aveai cafea?

– De unde? întrebă ea încruntându-se.

I se părea o întrebare prostească în contextul unui vis.

– Aveam un termos. Un termos mare, roșu, cu mânerul stricat. Cafeaua nu părea să-și facă efectul. Am ațipit. Îmi amintesc că soarele era foarte puternic și că auzeam albinele, exact ca acum. Pe urmă...

Reeve îi văzu degetele crispându-se. Brie își băgă mâinile în buzunare.

– Eram în alt loc. Era întuneric și puțin umed. Mirosea a mucegai. Se auzeau niște voci.

Și el se crispă, dar vocea îi rămase calmă când întrebă:

– Ale cui?

– Nu știu. Nu le auzeam prea bine, mai degrabă le ghiceam. Îmi era frică. Întorcându-se, își cuprinse trupul cu brațele. Îmi era frică și nu puteam să mă trezesc ca să pun capăt visului.

– Visului, șopti el, sau amintirii?

Ea se întoarse brusc și-i aruncă o privire sălbatică. Strânse pumnii în interiorul buzunarelor.

– Nu știu. De unde să știu? Crezi că pot să pocnesc din degete și să spun „da, sigur, acum îmi amintesc"? Dădu un șut pietricelelor albe de pe marginea aleii. M-am plimbat cu Bennett prin grădină și mi s-a părut

un bărbat fermecător. La naiba! Asta ar trebui să gândesc despre propriul frate?

– Este un bărbat fermecător, Gabriella.

– Nu-mi vorbi cu aerul ăsta superior, spuse ea printre dinți. Să nu îndrăznești să-mi vorbești de sus!

El zâmbi la auzul acestor cuvinte. Fie că ea o știa sau nu încă, era prințesă până-n vârful degetelor. Regalitatea îi curgea prin vene, ceea ce era deopotrivă admirabil și amuzant pentru un bărbat care văzuse destui aristocrați la viața lui. Se ridică și-i spuse cu blândețe:

– Cine crede că ar trebui să pocnești din degete, Brie? Nimeni nu te presează, în afară de tine însăți.

– Mă presează bunătatea.

– Nu-ți face griji, spuse el ridicând din umeri. Eu nu voi fi bun cu tine.

– Bănuiam. Ea făcu o pauză scurtă și continuă, încruntându-se la el: Mi-ai spus odată că sunt egoistă. De ce?

Deodată, el își trecu un deget printre sprâncenele ei, acolo unde se formase încruntătura.

– Poate că cuvântul potrivit este „egocentrică". Poate că ai dreptul să fii așa în momentul de față.

– Nu sunt sigură că asta îmi convine mai mult. Ai mai spus și că sunt alintată.

– Da.

El își retrase mâna. Stăteau față în față, dar fără să se atingă.

– Nu accept așa ceva.

– Regret.

Ochii ei se îngustară.

– Regreți că ai spus-o?

– Nu, regret că nu accepți felul în care ești.

– Ești un bădăran, Reeve MacGee. Un bădăran și un încuiat!

– Destul de adevărat, încuviință el și se lăsă pe călcâie. De asemenea, am spus că ești încăpățânată.

Ea își ridică bărbia.

– Cu asta sunt de acord, spuse ea cu răceală. Dar tu nu ai dreptul să mi-o spui.

El făcu o plecăciune foarte încet, cu un aer arogant. Nu-i era greu să facă pe nesuferitul când ea alegea să facă pe prințesa.

– Îmi cer iertare, Alteța Voastră.

Sângele i se înfierbântă în vene și ochii îi scăpărară de furie. Degetele pe care le ținea în buzunare parcă o furnicau de dorința să-i zgârie fața. Educația însă o împiedica să cedeze acelui impuls.

– Acum râzi de mine.

– Vom pune și „perspicace" pe listă.

Uluită de cât de repede se înfuriase, făcu un pas spre el.

– Parcă ții morțiș să mă jignești. De ce?

Era irezistibilă când era arogantă, mânioasă, glacială. Reeve îi cuprinse fața cu o mână și i-o ținu ferm când ea căscă gura de mirare.

– Pentru că asta te face să te gândești la mine. Nu-mi pasă cum o faci, Gabriella, atât timp cât o faci.

– Atunci ți s-a îndeplinit dorința, spuse ea sec. Mă gândesc într-adevăr la tine, dar nu frumos.

El zâmbi, iar ea își dădu seama că i se uscase gâtul și pielea i se înfierbântase.

– Doar gândește-te la mine, repetă el. Eu nu-ți voi presăra trandafiri pe podea când te voi duce în pat. Nu vor cânta viorile și nu vor fi așternuturi de satin. Vom fi doar tu și cu mine.

Ea nu se retrase. Nu știa dacă șocul sau excitația o țintuia pe loc. Poate mândria. Cel puțin așa spera.

– Se pare că tu ești cel care are nevoie de un analist acum. Nu mi-oi aminti eu, Reeve, dar sunt sigură că îmi aleg singură iubiții.

– Și eu iubitele.

O luă ameţeală. Era speriată? Nu. Ba da. Auzindu-l vorbind, ghici că el hotărâse deja. O altă alegere asupra căreia nu avusese nici un cuvânt de spus.

– Ia-ţi mâinile de pe mine! spuse ea încet, cu un ton arogant pentru a-şi ascunde teama.

El o trase mai aproape de el, doar un pic mai aproape.

– Este o poruncă princiară?

Putea la fel de bine să poarte mantie şi coroană.

– Ia-o cum vrei! Ai nevoie de permisiunea mea ca să mă atingi, Reeve. Un om din mediul tău cunoaşte regulile.

– Americanii nu se supun protocolului în aceeaşi măsură ca europenii, Brie. Buzele lui se apropiară de ale ei, dar nu le atinseră încă. Vreau să te ating, aşa că te voi atinge. Te vreau, aşa că te voi lua... atunci când va fi momentul potrivit pentru amândoi.

În timp ce vorbea, o apăsa mai tare cu degetele. Ea simţi că i se întunecă privirea şi genunchii începură să-i tremure. Era din nou întuneric şi nu putea să distingă faţa apropiată de a ei. Simţea un miros de vin tare şi stătut. Frica se amplifică, răspândindu-i-se prin corp ca un drog.

Începu să se zbată în braţele lui, aproape fără vlagă.

– Nu mă atinge! Nu! Dă-mi drumul, nenorocitule!

Cum vocea ei era mai degrabă disperată decât nervoasă, el îi dădu drumul, dar aproape imediat o apucă din nou, ţinând-o să nu cadă.

– Brie!

O aşeză repede înapoi pe scaun, cu capul între genunchi. Înjurându-se în gând, spuse cu o voce blândă, liniştitoare:

– Respiră adânc şi relaxează-te! Îmi pare rău. Nu intenţionez să iau mai mult decât vrei tu să-mi dai.

N-ar fi făcut-o, nu. Era sincer. Cu ochii închişi, ea încercă să-şi limpezească mintea, să-şi alunge ameţeala.

– Nu.

Când încercă să se elibereze din strânsoarea lui, îi dădu drumul. Fața îi era încă palidă când se uită la el, dar ochii îi era întunecați și intenși. Înspăimântată.

– Nu erai tu, reuși ea să îngaime. Sigur nu erai tu. Mi-am amintit, cred... Frustrată, respiră adânc, închise ochii din nou și încercă să se liniștească. Era altcineva. Doar pentru câteva clipe, am fost în altă parte. Un bărbat mă ținea. Nu-i puteam vedea fața, ori era întuneric, ori mintea mea nu-mi dă voie să ajung la chipul lui. Dar mă ținea și știu, știu că voia să mă violeze. Era beat. Îi căută mâna lui Reeve și i-o strânse. Mirosea a vin. Și acum mai simt mirosul. Avea mâinile aspre. Era foarte puternic, dar băuse prea mult vin.

Ea înghiți în sec. Reeve o văzu înfiorându-se, apoi își retrase mâna dintr-a lui și o încleștă pe mânerul scaunului.

– Aveam un cuțit. Nu știu de unde. Aveam un cuțit și-l țineam de mâner. Cred că l-am omorât. Ea se uită în jos, spre mâna ei. Nu tremura. Întorcând-o, se uită lung la palma ei. Era albă și netedă. Cred că l-am înjunghiat cu cuțitul, spuse ea calmă. Și sângele lui era pe mâinile mele.

– Brie! Lui Reeve îi venea să o ia în brațe, dar se gândi mai bine și se abținu. Spune-mi ce altceva îți amintești!

Atunci ea îl privi și avea chipul ca atunci când fusese în spital: lipsit de culoare și de orice expresie.

– Nimic. Îmi amintesc că mă zbăteam și că-i simțeam mirosul. Nu sunt sigură că l-am omorât. Nu-mi amintesc nimic nici de după luptă, nici dinainte, spuse ea lăsându-și mâinile în poală și uitându-se în depărtare. Nu-mi amintesc nici măcar dacă am fost sau nu violată.

Îi veni să înjure din nou și abia reuși să se controleze. Tot ce spunea ea îi făcea mica demonstrație de forță de mai devreme să par penibilă și crudă.

– Nu ai fost agresată sexual, îi spuse el folosind cuvinte neutre, pragmatice. Doctorii au fost categorici.

Ea fu atât de uşurată că aproape îi dădură lacrimile. Se abţinu.

– Dar nu îmi pot spune dacă am ucis un om sau nu.

– Nu. Doar tu vei putea atunci când vei fi pregătită.

Încuviinţă aproape imperceptibil din cap, apoi se forţă să se uite din nou la el.

– Tu ai ucis vreodată un om?

El mai luă o ţigară şi o aprinse stăpânindu-se cu greu.

– Da.

– Dar la muncă. Ai fost nevoit ca să te aperi, să te protejezi, nu-i aşa?

– Aşa este.

– Când o faci de nevoie, nu-ţi lasă cicatrice, nu-i aşa?

Ar fi putut să mintă, să facă situaţia mai uşoară pentru ea. Era tentat să o facă. O privi. Avea atâta suferinţă în ochi! Fără să vrea, îi trezise o amintire. O amintire întunecată, oribilă. Oare era responsabil pentru asta? Nu alesese deja să fie responsabil?

Ar fi putut să o mintă, dar, când avea să afle adevărul, avea să fie mult mai rău. Da, alesese să fie responsabil.

– Lasă cicatrice, spuse el scurt şi se ridică, luând-o de mână. Dar se poate trăi cu cicatrice, Brie.

Ea ştiuse asta. Ştiuse înainte să-l întrebe şi înainte ca el să răspundă.

– Ai multe?

– Destule. Am decis că nu mai vreau altele.

– Aşa că ţi-ai cumpărat o fermă.

– Da, spuse el stingându-şi ţigara. Am cumpărat o fermă. Poate că la anul voi reuşi chiar să plantez ceva.

– Mi-ar plăcea să o văd.

Ea îi văzu privirea rapidă, pe jumătate amuzată, și se simți jenată.

– Într-o zi, poate.

De fapt, voia ca ea să o vadă și se simți jenat.

– Într-o zi, cu siguranță.

Brie îl lăsă s-o țină de mână în timp ce traversară grădina înapoi spre zidurile albe, foarte albe ale palatului.

capitolul 6

Desculță, îmbrăcată doar cu un halat subțire de mătase, Brie se așează cuminte pe pat în timp ce doctorul Franco îi lua tensiunea. Mâinile îi erau abile și atitudinea blândă, aproape paternă. Și totuși, ea încă nu accepta cu toată inima examinările săptămânale făcute de doctorul familiei. Și nu se resemnase nici cu ședințele bisăptămânale cu doctorul Kijinsky, eminentul psihiatru și om de știință. Nu era invalidă, nici măcar bolnavă.

Într-adevăr, obosea mai repede decât i-ar fi plăcut, dar forțele îi reveneau treptat. Iar ședințele cu renumitul analist, doctorul Kijinsky, nu erau decât simple conversații. Conversații care ei i se păreau o pierdere de timp. Iar timpul era tocmai ceea ce încerca ea să recupereze.

Organizarea balului caritabil din prima săptămână a lunii iunie era prioritatea ei. Meniu, vin, muzică, decoruri. Divertisment, acceptări, regrete, doleanțe. Chiar dacă pregătirile nu-i displăceau, nu erau ușoare. Când cineva plătea o sumă frumoasă de bani pentru a participa la un eveniment, caritabil sau nu, se aștepta la și merita ce era mai bun. Ea petrecuse trei ore lungi și dificile cu florăreasa chiar în dimineața aceea ca să se asigure că avea să iasă totul perfect.

– Ai tensiunea bună, spuse Franco punând tensiometrul la locul lui, în geantă. Și pulsul la fel, ți-ai recăpătat culoarea. Fizic, nu par să fie complicații. Singura mea rezervă este legată de faptul că ești puțin cam slabă. Două-trei kilograme în plus nu ți-ar strica.

– Croitoreasa mea ar înnebuni dacă v-ar auzi, răspunse ea zâmbind ușor. Este încântată de silueta mea așa cum este acum.

– Eh! Franco își mângâie cu o mână barba albă și îngrijită. Tot ce vrea ea este un cuier pe care să-și atârne materialele. Ai nevoie de puțină carne, Gabriella. Membrii familiei tale au fost mereu puțin prea slabi. Iei vitaminele pe care ți le-am prescris?

– În fiecare dimineață.

– Foarte bine, spuse el luând stetoscopul și punându-l și pe el în geantă. Tatăl tău mi-a spus că nu ți-ai simplificat programul.

Ea se apără imediat:

– Îmi place să fiu ocupată.

– Asta nu s-a schimbat. Draga mea...

Dându-și geanta la o parte, se așeză pe marginea patului, lângă ea. Acest gest informal o surprinse doar pentru că se obișnuise cu regulile la care era supusă. Și totuși, Franco părea în largul lui, așa că decise că probabil mai stătuseră în acest fel familiar de o mulțime de ori.

– După cum spuneam, din punct de vedere fizic, îți revii foarte bine. Am un mare respect față de talentul doctorului Kijinsky, altfel nu l-aș fi recomandat. Și totuși, aș vrea să-mi spui cum te simți.

Brie își puse mâinile în poală.

– Domnule doctor...

– Te-ai săturat de doctori, spuse el dând din mână. Toate ședințele astea, înțepăturile, examinările te obosesc. Prea multe întrebări pentru tine. Vrei să-ți vezi de viața ta.

Ea zâmbi, mai degrabă amuzată decât mirată.

– Se pare că nu aveți nevoie de mine ca să vă spun cum mă simt. Întotdeauna citiți gândurile pacienților, domnule doctor?

El nu zâmbi, dar ochii îi rămaseră blânzi, toleranți. Dintr-odată, ea se simți meschină și obraznică.

– Îmi cer scuze, spuse ea atingându-l așa cum făcea de obicei când își cerea iertare din suflet. A sunat sarcastic, dar n-am vrut. Adevărul este, domnule doctor,

că simt atât de multe lucruri, prea multe. Toată lumea pe care o cunosc pare să le înțeleagă înaintea mea.

– Ai impresia că-ți tratăm superficial amnezia?

– Nu... Scutură nesigură din cap. Doar că am senzația că voi considerați că este o problemă măruntă care va trece de la sine. Politic, bănuiesc că aveți nevoie să credeți asta.

Franco simți o urmă de resentiment în spusele ei. Știind bine prin ce trecea tatăl ei, se abținu de la comentarii directe.

– Nimeni, cu atât mai puțin doctorul tău, nu minimalizează ceea ce ți se întâmplă acum. Și totuși, celor din jurul tău, celor care-ți sunt apropiați le este greu să înțeleagă pe deplin și să accepte. De aceea, aș vrea să vorbești cu mine.

– Nu sunt sigură ce ar trebui să spun și nici ce vreau să spun.

– Gabriella, eu te-am adus pe lume. Eu te-am tratat de răceală, te-am vindecat de varicelă și ți-am scos amigdalele. Corpul tău nu-mi este străin și nici sufletul tău. Făcu o pauză ca să-i dea timp să asimileze spusele lui. Îți este greu să vorbești cu tatăl tău fiindcă îți e teamă să nu-l rănești.

– Da, răspunse ea uitându-se la chipul lui plăcut, cu barbă albă. Pe el cel mai mult dintre toți. Înainte să plece Bennett... A plecat cu inima îndoită înapoi la Oxford ieri.

– Ar fi preferat să stea aici cu câinii și cu caii lui.

– Da, zise ea râzând, scuturându-și părul pe spate. Când era Bennett aici, parcă era mai ușor. Este atât de relaxat și de deschis! Cu el nu mă simțeam obligată tot timpul să spun ceea ce trebuia, ceea ce se cuvenea. Alexander este diferit. În preajma lui, mă simt de parcă ar trebui să fiu foarte atentă. Este atât de... adecvat!

– „Prințul Perfect".

Franco zâmbi văzându-i expresia de pe chip. Dezaprobarea ei vagă era un semn bun.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect, Gabriella. Tu şi Bennett l-aţi poreclit aşa în copilărie.

Zâmbi şi ea, la rândul ei.

– Ce neobrăzare!

– Cred că i-a trecut supărarea. Pe Bennett l-aţi poreclit „Lordul Leneş".

Ea chicoti şi-şi îndoi picioarele sub ea.

– Mi se pare normal. M-am oferit să-l ajut să-şi facă bagajele. Cred că nimănui nu i-ar fi uşor să trăiască într-o asemenea harababură. Şi mie? întrebă ea ridicând o sprânceană. Fraţii mei mi-au pus vreo poreclă?

– „Încăpăţânarea Sa".

– Oh! Brie stătu o clipă, apoi râse pe înfundate. Bănuiesc că am meritat-o.

– Ţi se potrivea atunci şi ţi se potriveşte şi acum.

– Cred, simt, se corectă Brie, că suntem o familie unită. Aşa este?

Un simplu „da" n-ar fi însemnat nimic, se gândi Franco. Un simplu „da" era prea banal.

– O dată pe an, mergeţi la Zürich, în familie. Timp de două săptămâni, fără servitori, fără persoane din afară. Mi-ai spus odată că asta te ajută să faci faţă celorlalte cincizeci de săptămâni ale anului.

Ea încuviinţă uşor din cap. Înţelegea şi-i era recunoscătoare.

– Spuneţi-mi cum a murit mama mea, domnule doctor!

– Avea o constituţie fragilă, spuse el cu grijă. A plecat la Paris în calitate de purtătoare de cuvânt a Crucii Roşii şi a făcut pneumonie. Au fost complicaţii. Nu şi-a mai revenit.

Ea voia să simtă ceva. Ar fi fost o binecuvântare să simtă suferinţă, durere, dar nu simţea nimic. Îşi lăsă din nou mâinile în poală şi le privi.

– Am iubit-o?

Compasiunea nu era ceva ce un doctor ducea cu el în geantă, ci în suflet.

– A fost centrul familiei voastre, ancora, inima. Ai iubit-o, Gabriella, foarte mult.

A crede acest lucru era aproape la fel de reconfortant ca a-l simți.

– Cât timp a fost bolnavă?

– Șase luni.

Familia se unise mai tare atunci, legăturile se strânseseră. Putea fi sigură de asta.

– Nu acceptăm ușor persoane din afară.

Franco zâmbi din nou.

– Nu.

– Îl cunoști bine pe Reeve MacGee?

– Americanul? întrebă Franco mișcându-și umerii într-un fel pe care Brie îl recunoscu ca fiind franțuzesc și pragmatic. Doar puțin. Tatăl tău are o părere foarte bună despre el.

– Alexander îi poartă pică.

– Este firesc.

Franco vorbise încet, intrigat de turnura pe care o luase conversația. Chiar dacă nu-și recunoștea încă familia, rămânea principala ei preocupare, așa cum fusese întotdeauna.

– Prințul Alexander este foarte protector cu tine și nu primește cu inima deschisă ajutorul cuiva din afara familiei. Pretinsa voastră logodnă... Făcu o pauză văzând-o pe Brie îngustându-și ochii, dar interpretă greșit gestul ei. Eu nu bârfesc. În calitate de doctor al familiei regale, mi se întâmplă uneori să fiu confidentul tatălui tău.

Ea se ridică în picioare. Stătuse destul jos.

– Și ești de acord cu părerea lui?

Franco își ridică sprânceana albă și stufoasă.

– Nu mi-aș permite să fiu sau să nu fiu de acord cu principele Armand în chestiuni care nu țin de medicină. Cu toate astea, mi se pare normal ca fratele tău să fie

deranjat de această logodnă, întrucât îţi vrea binele şi se simte personal răspunzător pentru tine.

– Şi sentimentele mele? Calmul ei se risipi brusc. Se întoarse spre locul în care doctorul stătea acum în picioare, lângă patul ei, cu mâinile împreunate comod la spate, şi continuă: Sunt luate în consideraţie? Această pretinsă logodnă, această farsă potrivit căreia aş trăi o poveste pasională de dragoste cu fiul prietenului tatălui meu mă scoate din sărite. Luă un pieptene de sidef de pe măsuţa de toaletă şi începu să-şi lovească cu el podul palmei. Anunţul logodnei mele a fost făcut abia ieri şi a fost preluat deja de toate ziarele. Toată lumea discută, speculează, îşi dă cu părerea. Peste tot unde mă întorc, dau de întrebări, murmure şi suspine.

Nerăbdarea ei era evidentă şi, pentru doctor, bine cunoscută. Cu mâinile în continuare împreunate la spate, rămase tăcut şi aşteptă să treacă furtuna.

– Chiar azi-dimineaţă, în timp ce încercam să organizez balul, am fost întrebată despre rochia de mireasă. Va fi albă sau de culoarea fildeşului? Voi apela la croitoreasa mea sau voi merge la Paris, aşa cum a făcut mama? Rochia mea de mireasă! repetă ea agitându-şi mâinile. Când eu am de finalizat meniul pentru o mie cinci sute de persoane! Voi ţine ceremonia în capela palatului sau la catedrală? Prietenele mele bune de la universitate vor veni la nuntă? O voi alege domnişoară de onoare pe prinţesa Angliei sau pe contesa franţuzoaică, deşi nu-mi amintesc sub nici o formă de nici una? Cu cât ne străduim mai mult să ascundem şi să muşamalizăm adevărul, cu atât situaţia devine mai absurdă.

– Tatăl tău îţi vrea binele, Gabriella, pe al tău şi pe al poporului vostru.

– Şi nu pot fi niciodată separate? întrebă ea, apoi puse pieptenele la locul lui, pe măsuţa de toaletă. Îmi pare rău, continuă cu o voce mai calmă. Am fost nedreaptă. Accept greu înşelătoria. Se pare că am de-a face cu ea la atât de multe niveluri! Iar Reeve...

Brie se întrerupse, contrariată că permisese gândurilor ei să o ia în direcția lui.

– Este atrăgător, îi termină Franco propoziția.

Cu un zâmbet lent și precaut, ea îl studie pe doctor.

– Sunteți un doctor extraordinar, domnule Franco.

El făcu o plecăciune rapidă, dar respectuoasă.

– Îmi cunosc pacienții, Alteță.

– Atrăgător, încuviință ea, dar nu ușor de plăcut în toate privințele. De exemplu, nu mi se pare atrăgător aerul important pe care și-l dă tot timpul, mai ales de când este așa-zisul meu logodnic. Și totuși, eu îmi joc rolul. După ce îmi voi recăpăta memoria, americanul se va putea întoarce la ferma lui, iar eu, la viața mea. Asta simt, doctore Franco, spuse ea punându-și mâinile pe spătarul unui scaun. Asta simt, pe scurt și simplu. Vreau să-mi amintesc. Vreau să înțeleg. Și vreau să mă întorc la viața mea.

– Îți vei aminti, Gabriella.

– Puteți fi sigur?

– Ca doctor, nu sunt niciodată sigur de nimic. Aplecându-se, gâfâind puțin din cauza mișcării, își ridică din nou geanta. Ca o persoană care te știe de când erai în leagăn, sunt sigur.

– Prefer a doua parte, spuse ea și înaintă spre ușă.

– Nu este nevoie să mă conduci, spuse el bătând-o ușor cu palma pe spate, așa cum făcea de obicei. Înainte să plec, voi trece pe la tatăl tău ca să-l liniștesc.

– Mulțumesc, doctore Franco.

– Gabriella, spuse el și se opri în pragul ușii deschise. Toți avem un rol de jucat.

– Înțeleg, spuse ea înclinând capul politicos, cu un aer princiar.

Discretă, așteptă până când ușa se închise după el și se întoarse fumegând. „Un rol!" Da, avea să-l joace, să-l accepte. Dar îl detesta. Neputându-se calma, scoase din coșul de gunoi ziarul pe care-l mototolise și-l aruncase în acea dimineață.

PRINȚESA GABRIELLA PE CALE SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ

Brie înjură așa cum prințesele nu au voie s-o facă decât, poate, în privat. Erau două fotografii, una cu ea și una cu Reeve. Întoarse ziarul spre lumina soarelui și-l studie pe Reeve.

Da, într-adevăr, era atrăgător, într-un fel care era la limita durității și a eleganței. Ca o pisică mare de pradă, se gândi ea, care ori pleca țanțoșă, ori ataca, după cum avea chef. El făcea propriile alegeri. Un astfel de bărbat trezea sentimente amestecate. Și nu doar ei, remarcă ea cu o oarecare satisfacție.

Inclusiv presa era împărțită.

Erau un entuziasm evident și o satisfacție posesivă în faptul că unul dintre copiii familiei regale urma să se căsătorească. De asemenea, se preciza că ea, dintre toate prințesele din istoria Cordinei, așteptase cel mai mult înainte de a face pasul hotărâtor. „Era și timpul", părea să spună ziarul cu o aprobare energică.

Legătura dintre familiile Bisset și MacGee inclina balanța în favoarea lui Reeve, ca și reputația tatălui său. Dar el era, până la urmă, un american, deci nu era chiar opțiunea ideală după părerea cetățenilor din Cordina.

Satisfacția pe care o avu Brie de pe urma articolului fu atenuată de menționarea altor posibile partide. Era deconcertant să se vadă combinată, chiar și numai de presă, cu jumătate de duzină de celibatari eligibili. Prinți, lorzi, marchizi, magnați. Evident, conform scurtelor relatări de sub poze, îi cunoscuse și petrecuse timp cu toți. Unul dintre ei ar fi putut să însemne ceva pentru ea, dar nu era sigură. Le-ar fi putut studia numele și fețele cinci minute, o oră, dar nu s-ar fi schimbat nimic. Se întoarse la Reeve. Măcar cu el știa care era situația.

În mod vizibil, presa prefera să nu se pronunțe încă asupra fostului polițist american, fiul unui diplomat renumit și respectat. În schimb, alegea să facă speculații cu privire la data nunții.

Aruncă ziarul pe pat, deschis, cu fotografiile lor la vedere. Tatăl ei își atinsese obiectivul, își dădu ea seama. Atenția era acum îndreptată asupra logodnei, nu asupra răpirii. Prezența lui Reeve la palat sau alături de ea nu mai ridica probleme nimănui. Nimeni nu avea să le mai pună întrebări. Încet, Brie își întoarse mâinile și își privi palmele. Mai era ceva despre care nu putuse vorbi cu nici unul dintre doctorii ei. Ceva ce nu reușise să exprime în cuvinte în fața nimănui, în afară de Reeve.

Omorâse un om? Luase un cuțit și... Dumnezeule, când avea să afle?

Încercarea de a-și aminti nu-i aduse nimic altceva decât frustrare. Dacă ar fi continuat să se gândească la asta, i-ar fi explodat capul și n-ar mai fi putut să se concentreze la nimic altceva. Eventualele frânturi de amintiri îi reveneau în somn. Și, ca și în cazul viselor, după ce se trezea, rămânea doar cu imagini vagi și distorsionate. Și acele imagini, în loc să reducă presiunea, o sporeau. În fiecare dimineață, mai rămânea un timp întinsă în liniște, sperând ca amintirile să revină în mod natural. În fiecare zi, era doar frânturi.

Putea să lucreze, își spuse Brie. Să umple orele fiecărei zile nu era absolut deloc o problemă pentru ea. Munca îi plăcea, o împlinea. Doar că acum avea logodna aceea falsă pe cap. Cu cât termina cu ea mai repede și mergea mai departe, cu atât mai bine. Astfel, își fixă un nou obiectiv de atins, încă un obstacol de doborât.

– Intră! răspunse ea încruntată la ciocănitul în ușă, iar încruntătura nu-i dispăru când Reeve păși în încăpere. Se presupune că sunt în siguranță în propriul dormitor.

Camera mirosea discret a flori. Era un buchet în vaza de pe masa de lângă fereastră și altul împodobea

noptiera. Prin fereastra deschisă, briza pătrundea înăuntru și împrăștia parfumul florilor peste tot.

– Doctorul Franco spune că-ți revii bine.

Brie se așeză intenționat încet pe băncuța lungă și capitonată de lângă fereastră, trăgând de timp ca să se calmeze.

– Doctorul îți dă și ție raportul mai nou?

– Eram cu tatăl tău.

El văzu ziarul pe pat, fotografiile, dar nu spuse nimic. Nu se cădea să admită că articolul de senzație de pe prima pagină îl tulburase în dimineața aceea. Una era să fii de acord cu o logodnă falsă, alta să vezi dovada ei negru pe alb.

În schimb, merse până la măsuța ei de toaletă și luă absent un flacon mic de sticlă. Se prefăcu concentrat asupra lui un moment, încercând să nu se gândească la cum arăta ea în halatul ei de culoarea fildeșului.

– Deci, te simți mai bine?

– Sunt destul de bine, mulțumesc.

Replica ei formală și glacială îl făcu să plescăie din buze. „Nu cedează deloc", se gândi Reeve. „N-are decât, cu atât mai bine!"

– Ce program ai mâine? întrebă, deși îl aflase deja.

– Nu sunt liberă decât după prânz. Pe urmă, nu am nimic până la cina cu ducele și cu ducesa de Marlborough și cu domnul Loubet și soția lui.

Dacă Reeve îi interpreta corect tonul, ea nu aștepta cu nerăbdare cina, nu mai mult decât el. Urma să fie prima lor cină oficială în calitate de logodnici.

– Atunci poate că ți-ar plăcea să ne plimbăm cu iahtul câteva ore în cursul după-amiezii.

– Să navigăm?

El îi văzu ochii luminându-se înainte să-și lase genele în jos și să rostească rece:

– Este o invitație sau un mod de a mă supraveghea?

– Ambele.

Deschise flaconul, luă pe un deget puțină cremă și o frecă între degetul mare și arătător. Mirosea aidoma pielii ei, discret și senzual. Dimineața și seara, își imagină el, își dădea cu cremă până când se impregna de parfumul ei.

Era aici pentru a o proteja, se gândi el cu regret, închizând la loc flaconul, dar cine avea să-l protejeze pe el? Ea continua să stea jos tăcută, așa că el puse flaconul la loc și se îndreptă spre ea.

– Dacă vrei să cântărești avantajele și dezavantajele, Brie, gândește-te că vei fi departe de palat și de responsabilități timp de câteva ore.

– Cu tine.

– Este normal ca logodnicii să petreacă timp împreună, spuse el simplu, apoi puse o mână fermă pe brațul ei înainte ca ea să se poată eschiva. Ai fost de acord, adăugă el stăpânindu-și cu greu emoțiile. Acum, trebuie să-ți joci rolul.

– Doar în public.

– O femeie cu statutul tău nu prea are viață privată. Și, continuă el așezându-și mâna pe a ei, și eu mi-am pus viața sub microscop.

– Și vrei să-ți fiu recunoscătoare? Mi se pare dificil în acest moment.

– Nu am nevoie de recunoștință, spuse el iritat și o strânse de mână până când ea îi înfruntă privirea. Cooperarea este suficientă.

Ea își ridică bărbia și-l privi în ochi.

– A ta sau a mea?

Reeve își înclină capul ușor.

– Răspunsul pare să fie „ambele" din nou. Oficial, suntem logodiți. Îndrăgostiți, adăugă el, punând-o la încercare.

Cuvintele lui o îngrijorară.

– Oficial, aprobă ea. Este doar a stratagemă.

– Stratagemele pot fi convenabile. Și dacă tot am atins subiectul...

Din buzunar, Reeve scoase o cutiuță de catifea. Cu degetul mare, deschise capacul. Razele soarelui se reflectară într-un diamant alb, tăiat în formă de pătrat.

Brie își simți inima bătându-i cu putere în piept și gâtul i se uscă.

– Nu!

– Prea tradițional?

Reeve scoase inelul din cutie și-l învârti în lumina soarelui. Piatra albă prinse deodată viață și culoare.

– Ți se potrivește. Pur, rece, elegant. Gata să ofere pasiune dacă știi să-l atingi. Nu se mai uita la diamant, ci la ea. Dă-mi mâna, Gabriella!

Ea nu se mișcă. Poate că era o prostie, dar simțea că nu trebuia s-o facă.

– Nu voi purta inelul tău.

El o apucă de încheietura stângă și-i simți pulsul rapid sub degete. Lumina soarelui intra pe fereastră și îi mângâia părul, ochii. Era în mod cert furioasă. Și pasională. „Cât de lipsit de romantism!" se gândi el în timp ce-i puse inelul pe deget. Dar romantismul nu era pe ordinea de zi.

– Ba îl vei purta.

El îl acoperi cu palma, sigilând legătura. Nu voia să se gândească încă la cât de greu putea fi ruptă.

– Îl voi da jos, spuse ea furioasă.

El vorbi pe un ton care nu-i inspira încredere:

– Nu ar fi înțelept să faci asta.

– Urmezi în continuare ordinele tatălui meu? rosti ea printre dinți.

– Se pare că amândoi facem asta. Dar inelul a fost ideea mea.

Îi cuprinse ceafa în palma liberă. Avea gâtul lung și subțire și pielea fină.

– Și asta este tot ideea mea.

O sărută fără să-i dea de ales. Ea se încordă, el atacă. Ea se înfioră, el o alină. În momentul în care simți că-i răspundea, o sărută adânc și grăbit.

Avea degetele în părul ei, mâna pe a ei, și totuși, trupul ei fremăta ca și cum o atingea peste tot. L-ar fi primit cu plăcere. Gura nu părea să dăruiască suficient, să ia, să ceară. Lumi întregi se deschiseră și se învârtiră la atingerea buzelor. Ea deja gusta ce avea el de oferit: pasiune sălbatică, experiență, libertate. Împlinirea era acolo, învolburându-se în ea dacă alegea să i se lase în voie.

Parcă prinsese viață când o îmbrățișase. Reeve nu știuse că o femeie poate să devină atât de înflăcărată și să rămână în același timp atât de supusă. Îi putea simți bătăile pulsului, tentându-l să le atingă, una câte una. Începu cu gâtul, pe care-l atinse ușor, cu vârful degetelor. Geamătul ei îi fremătă pe buze. Apoi, la încheietura interioară a cotului, unde îi pulsa sângele. La încheietura mâinii, bătăile erau aproape frenetice.

Îi trase buza inferioară cu dinții și i-o mușcă ușor. Trupul îi tremura, excitându-l incredibil de mult în ce-și plimba mâna de la talie în sus să-i găsească sânul. Ar fi putut să-i scoată cu o mână halatul subțire pe care îl purta, lăsând-o goală. Dar Reeve lăsă acea barieră, știind că, odată cu ea, s-ar fi dus și ultima urmă de rațiune.

Când avea să facă dragoste cu ea, complet, pe deplin, nu aveau să fie servitori sau alt personal sau membri ai familiei în preajmă. Când avea să facă dragoste cu ea pentru prima oară, nu avea să fie nimic și nimeni în afară de ei doi. Iar ea nu avea să uite niciodată. Nici el.

Își trecu o mână peste trupul ei. Dorință de a poseda, amenințare, promisiune. Nici unul din ei nu putea spune ce era cu adevărat. Când el îi dădu drumul, amândoi erau tulburați.

Brie văzu în ochii lui ceva care îi făcu pielea să se înfierbânte. Dorință, dar nu numai. Știa. În ochii lui albaștri, întunecați, neliniștiți, văzu că știa că nu avea să renunțe ușor la el. Nu în ziua aceea și nici în următoarea.

Se duse și se așeză pe băncuța de lângă fereastră, cât mai departe de el cu putință.

– Nu ai dreptul!

El o privi lung, iar ea trebui să facă eforturi să-şi stăpânească tremuratul.

– Nici nu-mi trebuie, spuse el apropiindu-se şi luându-i faţa în palme.

Brie nu se mişcă. Era un gest obişnuit la el, pe care încă nu-l înţelegea pe deplin. Putea fi un semn de tandreţe sau de aroganţă.

– Nu am nevoie de nici un drept.

Forţa ei nu era deloc de subestimat. Da, nu se mişca, dar nu era neputincioasă.

– Îţi voi spune când voi vrea să fiu atinsă, Reeve.

El nu-şi luă mâinile.

– Ai făcut-o deja.

Trebuia să încerce altă tactică, decise ea. Ceva trebuia să meargă.

– Cred că iei şarada asta prea în serios. Întreci măsura.

– Dacă vrei plecăciuni şi protocol, va trebui să cauţi în altă parte. Nu uita! Tu mi-ai spus să nu fiu drăguţ.

– O rugăminte pe care o îndeplineşti fără nici o problemă.

– Nici una, întări el zâmbind, apoi îi luă mâna şi privi diamantul sclipind în lumină. Amândoi ştim că nu este decât o piatră frumoasă, Brie. O altă stratagemă. Sub efectul impulsului, îi întoarse mâna cu palma în sus, i-o duse la buze şi o sărută. Nimeni altcineva nu va şti.

De data asta, ea-şi smuci mâna şi se ridică în picioare.

– Ţi-am spus că nu-l voi purta.

Înainte să apuce să-şi scoată inelul, el era deja lângă ea.

– Şi eu ţi-am spus că-l vei purta. Gândeşte-te!

Ea se opri cu inelul la jumătatea degetului, iar el continuă cu tonul pe care-l folosea de obicei când voia să obţină un răspuns de la un suspect reticent. Dar o învoială era o învoială, îşi spuse el în gând, cu un oarecare regret.

– Ce preferi? Să-ţi calci peste orgoliu şi să-l porţi sau să explici, de fiecare dată când ieşi din palat, de ce nu ai un inel de logodnă?

– Aş putea spune că nu-mi plac bijuteriile.

El râncji, atingând uşor safirele de la mâna dreaptă şi pietrele de un albastru-închis pe care le purta la urechi.

– Ai putea? Unele minciuni sunt mai uşor de crezut decât altele.

Brie împinse inelul înapoi pe deget.

– Lua-te-ar naiba!

– Este mai bine aşa, spuse el încuviinţând din cap. Înjură-mă cât vrei, dar cooperează! Ţi-ar putea da prin cap, Alteţă, că sunt la fel de deranjat ca tine de toată povestea asta.

Încurcată, ea se întoarse cu spatele.

– Deranjat? Aş fi spus că-ţi place.

– Încerc să văd jumătatea plină a paharului. Poţi să faci şi tu la fel sau să continui să dai din picioare.

Ea se întoarse din nou şi-i aruncă o privire ucigătoare.

– Nu obişnuiesc să fac crize de nervi.

– N-aş fi zis.

Ea se calmă, însă doar pentru că ştia că i-ar fi făcut pe plac dacă s-ar fi dezlănţuit.

– Nu-mi place când mă tratezi ca pe un copil, Reeve.

– Atunci nu obiecta când te tratez ca pe o femeie, răspunse el pe un ton la fel de calm.

– Ai răspuns la orice?

Se gândi la ceea ce simţea din ce în ce mai intens pentru ea şi-i mângâie uşor obrazul.

– Nu. Hai să facem un armistiţiu, Brie! Înainte de povestea asta cu logodna, ne înţelegeam destul de bine. Consideră că este un mijloc de simplificare!

Ea se încruntă, dar nu-i displăcea ideea unui armistiţiu, cel puţin până când avea să-şi recapete toate puterile.

– De simplificare a ce?

– A întregii noastre situaţii, răspunse el ridicându-i iar mâna stângă. Nu vei mai fi nevoită să explici de ce ne

petrecem timpul împreună şi ce caut eu aici. Ca logodnici, putem ieşi din când în când, putem evada. Lumea este tolerantă cu escapadele îndrăgostiţilor. Nu vei mai fi la fel de legată de palat.

– N-am spus niciodată că sunt legată.

– Am văzut cum te uiţi pe fereastră. Şi nu o dată.

Ea îl privi lung şi insistent. Apoi, brusc, cedă şi, cu un oftat, se aşeză la loc pe băncuţa de lângă fereastră.

– Bine, fie! Uneori, mă simt prizonieră. Nimic din tot ce mă înconjoară nu-mi este cunoscut, dar nu-mi este nici străin. Nu este deloc uşor, Reeve, să ai impresia că aparţii unui loc şi, în acelaşi timp, să te temi că vei face un pas greşit şi că te vei rătăci din nou. Iar visele...

Se opri, muşcându-şi limba. Îi venea prea uşor să-i vorbească despre subiectele sensibile.

– Ai avut şi alte vise?

– Nu-mi amintesc nimic clar.

– Brie!

Reeve nu era la fel de răbdător ca Franco, mai ales că el ştia ceva.

– Nu-mi amintesc, nu te mint.

Frustrată, îşi trecu mâna prin păr. Inelul de pe degetul ei, pe care el i-l dăduse, împrăştia luciri de foc în încăpere. Focul lui, îşi spuse el în gând. Şi al ei.

– În mare, este mereu la fel: întunericul, mirosul, frica. Nu este nimic palpabil, Reeve. O clipă, îşi închise ochii strâns. Ar fi fost prea simplu să fie slabă, să plângă. Nu-şi putea permite să cedeze. Nu am de ce să mă agăţ. În fiecare dimineaţă, îmi spun că poate aceea este ziua în care se va ridica cortina. Şi-n fiecare seară...

Ridică din umeri.

Ar fi vrut să se ducă la ea şi s-o ia în braţe. Dar, dacă pasiunea şi-o putea dărui în siguranţă, compasiunea putea fi periculoasă pentru el. Aşa că păstră distanţa.

– Mâine nu va trebui să te gândeşti la asta. Vom ieşi pe apă. Doar vom naviga. Soare, mare şi atât. Nu

va fi nimeni acolo în fața căruia să trebuiască să joci vreun rol.

Câteva ore fără să se prefacă, se gândi ea. El îi făcea un cadou. Poate că și-l făcea și lui însuși, dar avea tot dreptul. Brie se uită întâi la inel și apoi la Reeve.

– Nici tu.

El zâmbi, iar zâmbetul lui îi păru aproape prietenos.

– De acord.

capitolul 7

Aşa cum se întâmplase cu prea multe alte lucruri, Brie uitase ce era adevărata relaxare. Îi plăcea şi i se părea minunat de uşor să se obişnuiască din nou cu ea. Spera ca, atunci când aveau să-i revină amintirile, să fie la fel de plăcute.

În plus, mai aflase un lucru de care putea fi sigură. Se simţea la fel de în largul ei pe mare ca pe uscat. Se bucura că ştia să navigheze. Era o plăcere simplă, relaxantă şi, prin urmare, importantă. Şi dacă ar fi fost singură pe acel velier mic şi frumos, Brie ar fi ştiut să-l manevreze. Era convinsă că ar fi deţinut controlul, că avea cunoştinţele şi forţa necesare.

Tăind apa sub coca pe măsură ce prindea viteză, ambarcaţiunea scotea un zgomot pe care ea ştia că-l mai auzise. Nu conta unde şi în ce condiţii.

Îi plăcea să navigheze. Toată lumea cu care vorbise Reeve o confirmase. Ideea de a petrece ziua aceea pe apă îi venise când observase că ea era tot stresată, cu nervii întinşi la maximum şi deprimată, chiar dacă ea pretindea contrariul. Într-adevăr, îi spusese să nu fie drăguţ cu ea, dar se întâmplă uneori ca poruncile, chiar şi ale unei prinţese, să nu poată fi mereu ascultate.

Bazându-se pe instinct, o lăsase să ia echea de la început. Acum, o privea întorcând-o uşor, în funcţie de vânt. În schimb, el se ocupa de vele, pe care le întinsese. Împinsă de vânt, ambarcaţiunea prindea din ce în ce mai multă viteză. O auzea pe Brie răzând în timp ce pânzele se umflau.

– Este minunat! exclamă ea. Cel mai tare! Atâta libertate, atât de simplu!

Vântul o umplea de euforie. Viteza, la acea primă ieşire pe mare, părea imperativă. Puterea, după ce-i fusese

răpită atât de mult timp, era îmbătătoare. Controlul... În sfârşit, găsise ceva ce putea controla. Cu o mână uşoară ţinea echea, o ajusta, la fel şi Reeve vela, de fiecare dată când era nevoie pentru a păstra viteza maximă.

Zidurile, obligaţiile, responsabilităţile dispăruseră. Nu mai rămăseseră decât apa şi vântul. Acolo, timpul nu conta. Îl putea ignora, aşa cum probabil o mai făcuse şi cum ştia atunci că avea să o mai facă. Soarele era aşa cum trebuia să fie într-o zi liberă. Strălucitor, mare, cald, auriu pe cer, alb pe mare. Ţinând echea nemişcată cu genunchii, Brie îşi scoase tricoul larg de bumbac. Pe dedesubt, avea un costum de baie sumar. Voia să simtă soarele şi vântul pe piele. Naviga cu îndemânare şi ocolea celelalte ambarcaţiuni. Nu avea de gând să-şi sacrifice intimitatea.

Timp de câteva ore, avea să fie egoistă. Timp de câteva ore, nu era nevoie să fie prinţesă, putea să fie doar femeie, mângâiată de vânt, răsfăţată de soare. Râse din nou şi-şi scuturâ părul pe spate, doar pentru plăcerea de a simţi cum i-l răvăşea vântul.

– Am mai făcut asta.

Reeve se relaxă. Vântul făcea toată treaba pentru moment.

– Este iahtul tău, îi zise el încet. După spusele tatălui tău, Bennett se poate lupta cu oricine, Alexander concurează cu maeştrii, dar tu eşti cel mai bun navigator din familie.

Gânditoare, Brie îşi plimbă degetele peste balustrada din mahon lucios. *Libertate*, îşi spuse ea gândindu-se la numele de pe pupă.

– Se pare că, la fel ca mica fermă, folosesc iahtul pentru a evada.

Reeve se întoarse şi o privi. Prin lentilele ochelarilor lui de soare de culoarea chihlimbarului, îi vedea pielea aurie şi apetisantă. Sălbatică, atrăgătoare, dar în continuare puţin pierdută. Indiferent de înclinaţiile lui, nu era cazul să fie prea drăguţ.

– Aș spune că ai tot dreptul. Nu crezi?

Ea scoase un sunet încet, neutru, nesigur.

– Doar mă face să mă întreb dacă eram fericită înainte. Mă trezesc gândindu-mă uneori că, atunci când îmi voi aminti, îmi voi dori, poate, ca lucrurile să fi rămas așa cum sunt acum. Totul este nou, înțelegi?

– Un nou început?

El se gândi la propria fermă, la propriul nou început. Dar el, spre deosebire de ea, știuse ce voia să termine și ce voia să înceapă.

– Nu spun că nu vreau să-mi amintesc.

Îl privi pe Reeve scoțându-și tricoul, trăgându-l peste cap și aruncându-l. Arăta atât de natural, se gândi ea, atât de în largul lui. Slipul lui era scurt, dar ea nu simți nici o rușine. Fusese deja lipită de acel corp. Brie se lăsă în voia amintirilor. Era zvelt și puternic. Câțiva stropi de apă îi luceau pe piele. Un bărbat periculos. Dar oare pericolul nu tot trebuia înfruntat mai devreme sau mai târziu? Da, își amintea îmbrățișarea lui. Dacă trebuia să se simtă rușinată, era pentru că voia ca el s-o țină din nou în brațe, lipită de el. Oricum, nu era rușinată, indiferent de ce trebuia. Era însă prudentă.

– Știu atât de puține, șopti ea, despre mine, despre tine.

Reeve luă o țigară din tricoul pe care-l aruncase pe bancă. Aprinse bricheta cu o mână și feri flacăra de vânt cu cealaltă, fără nici un gest în plus. Când expiră fumul, o privi din nou.

– Ce vrei să știi?

Ea nu-i răspunse imediat, ci îl studie. Era un bărbat care își purta singur de grijă, eventual le purta și altora de grijă dacă voia. Putea fi sigură că era genul de bărbat care acționa după propriile reguli. Și totuși, dacă nu se înșela foarte mult, era un bărbat care trăise după reguli fixate de alții în cea mai mare parte a vieții lui. După ce reguli acționa acum?

– Tatăl meu are încredere în tine.

Reeve încuviinţă din cap, ajustând vela care începuse să se înfoaie.

– Nu are nici un motiv să nu aibă încredere.

– Şi totuşi, pe tatăl tău îl cunoaşte bine, pe tine nu.

Buzele lui se arcuiră. Iar avea aerul acela arogant, se gândi ea, chit că era elegant şi bine îngrijit. Din nefericire, era unul dintre cele mai atrăgătoare lucruri la el.

– Nu ai încredere în mine, Gabriella? întrebă el cu o voce gravă şi provocatoare.

O tachina şi amândoi ştiau asta. Răspunsul ei, când i-l dădu, îl lăsă fără replică.

– Mi-aş pune viaţa în mâinile tale, spuse ea simplu. Apoi se întoarse din nou cu faţa în vânt şi lăsă ambarcaţiunea să prindă viteză.

Ce putea să-i spună? Nu era nici urmă de viclenie sau de ironie în cuvintele ei. Spusese exact ceea ce simţea, cel puţin metaforic, dacă nu la propriu. Ar fi trebuit să se bucure. Încrederea ei, teoretic, îi făcea munca mai uşoară. Atunci de ce îl făcea să se simtă stânjenit, ba chiar sceptic? Încrederea ei îl făcea să se simtă aşa, se întrebă el, sau ea însăşi?

Îi reveni atunci în minte ceva ce realizase din primul moment în care o revăzuse pe patul de spital. Între ei doi, nimic nu putea fi întâmplător. Dar, în acelaşi timp, se îndoia că putea fi ceva serios între ei vreodată. Aşa că era blocat, în multe privinţe asemenea lui Brie, într-o stare ciudată, intermediară.

Amândoi, fiecare în felul lui, începea o viaţă nouă. Nici unul din ei nu voia ca celălalt să i-o complice. Adevărul era că Reeve îşi promisese că avea să-şi simplifice viaţa. Aproape imediat ce începuse să o facă, primise acel apel telefonic din Cordina şi lucrurile se încâlciseră din nou.

Ar fi putut să refuze, îşi aminti Reeve. Dar nu dorise. De ce? Din cauza lui Brie, pe care n-o putuse uita mulţi ani, prea mulţi, după ce o văzuse atunci când ea abia împlinise şaisprezece ani.

De când venise în Cordina, situaţia se complicase şi mai mult. Logodna falsă atrăsese ca un magnet presa internaţională. O nuntă regală era întotdeauna o ştire de senzaţie.

Trei dintre cele mai vândute reviste americane le cereau deja interviuri. Paparazzii erau tot timpul la pândă, gata să pornească în urmărire de fiecare dată când el sau Brie făcea un pas afară din palat.

L-a fi putut refuza pe principele Armand când îl rugase să pretindă că se logodise cu Brie. Faptul că reprezenta o soluţie logică la o problemă delicată avea prea puţină importanţă în comparaţie cu efectele nocive. Dar nu voise. De ce? Din cauza lui Brie, femeia pe care începuse să o cunoască şi care ameninţa să-i rămână în minte pentru tot restul vieţii.

Şi-n prezenţa, şi-n absenţa ei, se simţea de parcă ar fi călcat încet pe cărbuni aprinşi. Le vedea fumul, le auzea sfârâitul, dar nu putea nici să se îndepărteze de ei, nici să facă saltul fatal în foc.

– Un golfuleţ! strigă Brie arătând cu mâna. Pare pustiu.

Fără alte discuţii, schimbară direcţia, îndreptându-se spre locşorul acela adăpostit. Ea se folosea de vânt, îmbunându-l, înclinându-i-se. Odată prinse corzile, Brie se aşeză puţin şi privi dincolo de fâşia îngustă de apă.

– De aici, Cordina arată atât de cochetă! Cu roz şi alb, este încântătoare. Ai zice că nimic rău nu se poate întâmpla acolo.

Privi şi el.

– Basmele au şi ele partea lor de violenţă, nu-i aşa?

– Da.

Cu zâmbetul pe buze, îşi ridică privirea spre palat. „Pare atât de temerar!" îşi spuse ea. „Temerar şi elegant."

– Însă, chiar dacă pare desprinsă dintr-un basm, Cordina este reală. Oare în ochii unui american pragmatic şi democratic, toate astea, palatul, fastul şi protocolul de la curte, sunt absurde?

Reeve zâmbi la rândul lui. Poate că ea își uitase rădăcinile, dar ele existau și erau bine fixate.

– Cordina mi se pare inteligent condusă. Portul Lebarre este unul dintre cele mai importante din lume, chiar dacă nu este mare. Pe plan cultural, sunteți demni de invidiat. Pe plan economic, aveți o poziție solidă.

– Adevărat. Și eu mi-am făcut temele. Și totuși... Brie își trecu limba peste dinți și apoi se lăsă pe spate și-și cuprinse genunchii în mâini. Știai că femeilor nu li s-a acordat dreptul de vot în Cordina decât după cel de-al Doilea Război Mondial? „Acordat", de parcă ar fi o favoare, nu un drept. Viața de familie este încă foarte mediteraneeană: soția este supusă, și bărbatul, dominator.

– Teoretic sau practic? replică Reeve.

– Din câte am văzut eu, foarte mult la nivel practic. Conform Constituției, titlul pe care-l are tatăl meu nu poate fi transmis decât unui bărbat.

Reeve asculta, privind peste apă, ca și ea.

– Și asta te deranjează?

Brie se uită ciudat la el, iscoditor.

– Normal că da. Doar pentru că eu nu am nici o dorință să conduc nu înseamnă că legea în sine nu este incorectă. Bunicul meu a făcut un pas decisiv atunci când le-a acordat femeilor din Cordina dreptul de vot. Propriul meu tată a mers și mai departe, numind femei în funcții de conducere, dar schimbarea este lentă.

– Invariabil.

– Ești pragmatic și răbdător din fire, spuse ea ridicând din umeri. Eu nu sunt. Când schimbarea este spre mai bine, nu văd de ce nu am grăbi-o.

– Nu poți ignora factorul uman.

– Mai ales când anumiți oameni sunt prea ancorați în tradiție pentru a vedea avantajele progresului.

– Loubet.

Brie îi aruncă o privire admirativă.

– Înțeleg de ce tatălui meu îi place compania ta, Reeve.

– Ce ştii despre Loubet?

– Ce am citit, spuse ea simplu, ce am auzit. Imaginea pe care mi-am făcut-o despre el este a unui om foarte conservator. Desuet.

Se ridică în picioare şi se întinse, iar bikiniul îi ieşi în evidenţă peste şolduri.

– Cu siguranţă, este un secretar de stat excelent în felul lui, dar foarte, foarte precaut. Am citit în jurnalul meu că a încercat să mă convingă să nu merg în Africa anul trecut. Nu i se părea cuviincios pentru o femeie. Nu i se pare cuviincios nici să am întâlniri cu Consiliul Naţional pentru a discuta despre buget.

Îşi trădă frustrarea timp de o clipă. Din câte observa Reeve, învăţa repede.

– Dacă ar fi după bărbaţii de teapa lui Loubet, femeile n-ar face nimic altceva în afară de cafea şi de copii.

– Întotdeauna am fost de părere că şi cafeaua, şi copiii se fac prin eforturi comune.

Ea îi zâmbi, în mod clar amuzată şi relaxată.

– Pe de altă parte, tu nu eşti conservator. Mama ta a fost judecătoare. Văzând privirea surprinsă a lui Reeve, zâmbi şi mai larg. Mi-am făcut temele, îi reaminti ea. Nu eşti un subiect pe care să-l trec cu vederea. Ai absolvit Universitatea Americană cu „summa cum laude". În împrejurările date, mi se pare interesant că ai făcut o specializare în psihologie.

– Un instrument, spuse el simplu, pentru carierea pe care mi-am ales-o.

– Destul de adevărat. După doi ani şi jumătate de activitate în cadrul poliţiei şi trei decoraţii pentru acte de curaj, ai lucrat sub acoperire. Această perioadă este mai vagă, dar se zvoneşte că ai făcut parte din echipa care a anihilat una dintre cele mai mari organizaţii criminale care acţiona în interiorul şi în jurul Washingtonului. De asemenea, umblă vorba că, la cererea unui anumit senator al Statelor Unite ale Americii, ai intrat în serviciul său personal de pază. Cu reputaţia, inteligenţa

și cariera ta, ai fi putut fi ridicat ușor la rangul de căpitan, în ciuda vârstei tale. Dar tu ai preferat să te retragi cu totul.

– Pentru cineva care spunea că știe puține lucruri despre mine, ai destule informații.

– Dar ele nu-mi spun nimic despre tine, spuse ea mergând spre tribord. Vreau să mă răcoresc. Vii?

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea sări peste marginea ambarcațiunii, în apă.

Era incredibil de provocatoare, dar rămânea de aflat dacă era așa în mod intenționat sau nu.

Gânditor, Reeve se ridică. Asta l-ar fi învățat multe alte lucruri despre ea. La fel de ușor ca Brie, plonjă în apă.

– Este bună, spuse ea călcând apa leneș.

Intrase deja cu capul în apă și avea părul ud, lins pe spate. Stropii de apă care șiroiau din el și reflectau razele soarelui îi dădeau o nuanță de cupru. Fără machiaj, în lumina naturală, chipul ei era superb. Avea exact structura osoasă și culoarea tenului pe care se străduiau fotografii să le imortalizeze. Imaginea ei era perfectă în opinia lui Reeve, care plutea în apa rece, lângă ea. Îl fascina, așa cum imaginile pot fascina un bărbat.

Era femeia după care tânjise mereu. Mai trebuia să-și dea seama dacă putea separa dorința și datoria pentru a obține ceea ce voia. Lucrase în poliție suficient de mult pentru a ști că orice faptă are consecințe. Fiecare lucru are un preț. Dar nu-i era clar care avea să fie prețul în cazul acela.

– Am auzit că folosești piscina în fiecare zi, începu ea, lăsându-și capul pe spate pentru a-și uda părul din nou. Ești un înotător bun?

El bătea apa ușor cu picioarele, doar cât să plutească la suprafață.

– Da.

– Poate te voi însoți într-o dimineață. Încep să stau mai bine cu munca, așa că-mi pot permite să fac o pauză de o oră pe zi. Reeve!

Luă apă în căușul palmelor, apoi îi dădu drumul înapoi în mare.

– Știi că balul ACD este peste numai câteva săptămâni.

– Ar trebui să fiu surd ca să nu știu. Se aud lovituri de ciocan și este agitație în sala mare de bal aproape în fiecare zi.

– Doar câteva necesități, îi spuse ea cu un aer detașat. Am menționat asta doar pentru că simt că ar trebui, în calitate de...

În mod automat, privirea îi căzu pe inelul de la mâna stângă. Deși o urmărea atent, Reeve nu-i putu ghici expresia.

– În calitate de logodnic al meu, continuă ea, se cuvine să deschizi balul împreună cu mine într-un sens foarte real, să fii gazdă.

El îi privi părul plutind și răsfirându-se la suprafața apei.

– Și?

– Vezi tu? Până atunci, ne putem permite să nu ne prea afișăm în public. Răpirea, chiar dacă o minimalizăm, este o scuză excelentă pentru a păstra discreția, chiar și în privința logodnei. Însă balul este un eveniment de anvergură, la care vor participa presa și multe personalități. Mă întreb dacă tatăl meu a luat în calcul presiunea socială la care vei fi supus atunci când te-a rugat să accepți acest rol.

Reeve se scufundă în apă și se apropie de ea, dar nu atât cât să o atingă.

– Nu crezi că mă voi descurca?

Ea clipi, apoi îl privi râzând.

– Nu am nici o îndoială că te vei descurca chiar bine. În fond, Alexander îți admiră mintea, iar Bennett, eleganța. N-ai fi putut avea o susținere mai bună.

Asta îl amuză.

– Şi atunci?

– Păi, cu cât durează mai mult povestea asta, cu atât vom fi mai expuşi. Anunţul rupturii logodnei noastre va avea repercusiuni asupra vieţii fiecăruia din noi câţiva ani, probabil.

El se întoarse ca să facă pluta pe spate şi închise ochii.

– Nu-ţi face griji, Brie! Eu nu îmi fac.

– Poate că de aceea îmi fac eu, insistă ea. Până la urmă, din cauza mea se întâmplă toate astea.

– Ba nu, o contrazise el blând. Din cauza celui sau celor care te-au răpit.

Un timp, ea nu zise nimic. Nu era sigură dacă să continue pe acel subiect, dar, până la urmă, el îl deschisese. Spuse:

– Reeve, nu te voi întreba dacă ai fost un poliţist bun. Sau dacă eşti un detectiv particular bun. Rezultatele tale vorbesc de la sine. Dar îţi place ceea ce faci?

De data asta, el tăcu. Cu ochii închişi, putea simţi căldura soarelui pe faţă în timp ce apa îi clipocea rece pe corp. Încă mai mergea pe cărbuni încinşi.

Nimeni nu-l întrebase niciodată dacă munca sa îl făcea fericit. De fapt, nici el nu se întrebase acest lucru până cu puţin timp în urmă. Răspunsul fusese „da". Şi „nu".

– Da. Munca mea îmi oferă o oarecare satisfacţie. Credeam în ceea ce făceam când lucram în poliţie. Acum, accept doar anumite cazuri.

– Şi atunci de ce nu investighezi răpirea mea, în loc să mă păzeşti?

El îşi schimbă poziţia pentru a o putea vedea. Se întrebase când avea să-l întrebe.

– Sunt detectiv particular, nu mai sunt poliţist. Dar, orice aş fi, Cordina nu intră în jurisdicţia mea.

– Nu vorbesc despre legi şi regulamente, ci despre înclinaţii.

– Una dintre calităţile tale cele mai admirabile – şi mai enervante – este perspicacitatea.

Deodată, se întrebă cum se simțea părul ei udat de mare și cedă dorinței de a i-l atinge. Se întrebă cum ar fi reacționat ea dacă ar fi aflat că făcuse discret o anchetă proprie, iscodind din spatele cortinei protocolului și că trăsese propriile concluzii fără să o pună la curent. La șah, chiar și regina poate fi folosită ca pion.

– Da, m-am gândit la asta, răspunse el pe un ton detașat, în timp ce călca apa la fel de detașat. Dar, cât timp nu mi-o va cere tatăl tău, mă voi ocupa oficial doar de supravegherea ta. Atât.

Ea simți o smucitură ușoară în locul în care degetele lui i se încâlciseră în păr. Ușor, foarte ușor, picioarele li se atinseră sub apă.

– Și dacă ți-aș cere-o eu? Ai face-o?

El continuă să-i țină părul între degete, dar întrebarea îi distrase atenția.

– Ce vrei, Brie?

– Ajutor. Nici de la tata, nici de la Loubet nu aflu aproape nimic despre stadiul investigației. Mă protejează, Reeve. Amândoi vor să mă țină într-un glob de sticlă și mie nu-mi place.

– Deci, vrei să fac o investigație proprie și să te informez?

– Inițial, mă gândisem să o fac eu, dar tu ai mai multă experiență. Și oricum... spuse ea zâmbindu-i din nou, nu pot face nici o mișcare fără să fii lângă mine.

– Mi-ai găsit o nouă întrebuințare, Alteță?

Ridicându-și o sprânceană, ea își luă un aer demn, în ciuda faptului că era udă leoarcă.

– Nu am vrut să te insult.

– Probabil că nu.

Îi dădu drumul. Poate că era timpul s-o folosească și să fie folosit de ea într-un sens mai activ.

– O să mă gândesc.

Ei i se păru o strategie mai bună să se retragă decât să insiste.

– Va trebui să mă mulțumesc cu atât deocamdată. Dădu de trei ori ușor din brațe și ajunse înapoi la iaht, apoi urcă pe punte. Să gustăm niște vin și puiul rece pe care ni le-a pus bona la pachet?

Sprinten, ieși și el din apă și rămase un moment în picioare pe punte ca să i se scurgă apa de pe trup.

– Întotdeauna se ocupă bona de mesele tale?

– Îi face plăcere. Pentru ea, toți suntem încă niște copii.

– Fie! Nu are rost să lăsăm mâncarea să se irosească.

– Iarăși pragmatic! Ea luă un prosop și-și șterse în grabă părul. Bine. Atunci, vino și ajută-mă! Am auzit că avem și tarte cu mere. Cu picături de apă încă pe piele, ea coborî în cabina mică. Pari să te simți ca acasă pe iaht, comentă ea când el i se alătură.

– Obișnuiam să navighez mult împreună cu tatăl meu.

– Obișnuiai?

Brie scoase sticla de vin din găleata de răcit vinul și citi eticheta dând din cap aprobator.

– N-am prea mai avut timp în ultimii ani.

– Dar sunteți apropiați?

După o privire rapidă în jur, Reeve găsi un tirbușon și îi luă sticla din mână.

– Da, suntem apropiați.

– Este ca tatăl meu? Adică... Făcu o pauză când auzi pocnetul sec al dopului și începu să caute paharele. Este tot așa distins și sclipitor?

– Așa îl vezi tu pe tatăl tău?

– Bănuiesc că da, răspunse ea încruntându-se puțin în timp ce el îi turnă vin. Și bun, dar reținut. Știa că tatăl ei o iubea, dar țara și puterea erau pe primul loc în inima lui. Până la urmă, probabil că așa sunt bărbații. Așa ești și tu.

El zâmbi și-și ciocni paharul de al ei.

– Distins, sclipitor sau bun?

– Reținut, răspunse ea privindu-l pe deasupra paharului. Mă faci să mă întreb la ce te gândești când te uiți la mine.

El bău o gură de vin. Era rece și sec.

– Cred că știi.

– Nu în totalitate, spuse ea sorbind și ea o gură, sperând că el nu ghicea că așa își făcea ea curaj. Știu că vrei să faci dragoste cu mine.

Soarele intra pieziș prin ușa deschisă a cabinei și îi evidenția silueta.

– Da.

– Mă întreb de ce, spuse Brie punându-și jos paharul, dar ținându-l în continuare cu ambele mâini. Vrei să faci dragoste cu toate femeile pe care le întâlnești?

În alte împrejurări, ar fi crezut că îl provoca, dar întrebarea ei era simplă. La fel fu și răspunsul lui:

– Nu.

Ea reuși să zâmbească, deși avea nervii tot mai întinși. Așa se juca acest joc? se întrebă ea. Și ea voia să joace acest joc?

– Atunci cu jumătate dintre ele?

– Numai dacă îndeplinesc anumite criterii.

– Ce criterii?

El îi luă din nou fața în mâini.

– Dacă mă fac să mă gândesc la ele dimineața înainte de orice altceva, înainte chiar să știu ce zi este.

– Înțeleg.

Învârti paharul între degete. Avea mâinile moi din cauza emoțiilor, dar nu-i tremurau încă.

– Te gândești la mine dimineața înainte de orice altceva?

– Cerșești complimente, Gabriella?

– Nu.

El îi înclină capul puțin. Ea nu tresări, nu se retrase, dar el o simți din nou încordată, nu atât în gardă, cât în așteptare.

– Atunci ce vrei?

– Să înțeleg. Neștiind cine sunt, cine eram, vreau să înțeleg dacă sunt atrasă de tine sau doar de ideea de a fi cu un bărbat.

„Măcar este directă", își spuse el în gând. „Nu neapărat măgulitoare, dar directă." El o întrebase.

Când îi luă paharul din mână și-l puse deoparte, observă că avea degetele crispate și asta îi oferi o oarecare satisfacție.

– Și te simți atrasă de mine?

– Cerșești complimente?

El o privi amuzat și ea-i răspunse cu un zâmbet.

– Nu.

Ușor, scurt, îi atinse buzele în timp ce se priveau.

– Se pare că amândoi căutăm același lucru.

– Poate, spuse ea ezitând doar un moment înainte de a-și pune mâinile pe umerii lui. Poate că este timpul să descoperim dacă l-am găsit.

Era așa cum își dorise el să fie: departe de palat, departe de ziduri. Se auzea doar clipocitul apei lovindu-se de coca, atât de încet, atât de ritmic, încât era aproape imperceptibil. Cabina era mică și intimă. Erau umbre, era soare. Erau singuri.

Era așa cum își dorise el și totuși Reeve ezita. Ea arăta atât de delicată în lumina aceea! Atât de delicată, iar el fusese de acord s-o protejeze. Cum avea el să-și păstreze obiectivitatea dacă deveneau amanți? Brie se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge din nou buzele. Reeve se simți cuprins de plăcere, dorință, nevoie.

Cât de obiectiv mai era oricum acum? Nu mințise când spusese că se gândea la ea în fiecare dimineață.

– Nu ești sigur, șopti Brie mângâindu-l pe obraz.

Excitația creștea în ea, cu mai multă rapiditate și libertate decât anticipase. El avea îndoieli, își zise ea. Stătea pe gânduri. Acest lucru o făcea să se simtă ușurată, dar și excitată. Cât de prost s-ar fi simțit dacă el ar fi fost sigur pe el și numai ea ar fi avut emoții!

– Vin la tine fără trecut. Acum, în acest moment, hai să uităm amândoi că avem un viitor! Doar azi, Reeve! Doar o oră sau un moment!

Îi putea da asta. Avea să-i dea asta. Să ia asta. De data asta, când buzele li se uniră, sărutul nu fu uşor, nici scurt. Când nu durează decât un moment, dorinţa creşte. Dorinţa dictează, se impune. Pasiunea înăbuşită, pasiunea stăpânită se dezlănţui, eliberată.

Era doar pentru un moment. Amândoi fuseseră de acord, amândoi deciseseră. Amândoi uitaseră.

Trupurile li se lipiră, piele pe piele. Gurile se gustară. Flămânde, atât de flămânde! El îi simţi mâinile mângâindu-l în sus pe spate, mici şi moi, cu unghiile ovale şi îngrijite din nou. Întâi, îl atinseră fin, apoi ferm şi apăsat. Emana din ea o forţă care-l făcea să uite de delicateţe.

Dorinţa, a ei pulsând împreună cu a lui, îl făcea să uite uşor de logică, de planuri, de decizii. Poftele trupeşti nu aveau logică, nu exista nici un plan în pasiune. Mirosul mării era discret. Parfumul ei era îmbătător. Înotând în amândouă, Reeve o trase şi o duse pe patul îngust, aranjat.

Brie simţi cutele mici ale cuverturii cusute de mână pe spate. El îi spusese că nu vor avea nici trandafiri, nici aşternuturi de satin.

Nici ea nu le voia. Iluziile nu erau importante. Realitatea era ceea ce căuta. Cu el, avea să o găsească.

Cu picioarele încolăcite, cu braţele împreunate, se conduceau unul pe celălalt. Unele călătorii sunt rapide, furioase şi incontrolabile. Ea nu se mai întreba dacă mai simţise aşa ceva înainte. Momentul prezent era tot ce aveau. Deschizându-şi ochii, privi în sus, spre el. Chipul lui era aproape, în umbră. Îi umplea tot câmpul vizual. Momentul prezent era tot ce voia.

Se ridică spre el pentru a-i atrage buzele înapoi pe ale ei.

Dulceață. Poate că petalele de trandafiri aprinse și coapte la soare aveau gustul acela. Îmbătător, ca vinul fiert pe foc de lemne. Amețitor, ca șampania abia deschisă. Cu cât o gusta, cu atât înțelegea mai bine sensul adevăratei lăcomii. Și, când o atinse, înțelese obsesia.

Ea era ca o statuie, sculptată fin, șlefuită încântător. Dar ea era vie. Sub mângâierea lui, se mișca, pulsa. O statuie putea fi admirată, venerată, studiată. Putea face asta în timp ce privirea îi rătăcea și mâinile o atingeau. Dar el voia femeia. Iar femeia, își dădu el seama, avea doar puțin mai multă răbdare decât el.

Cu un geamăt de plăcere, ea se rostogoli, ținându-l pe el dedesubt ca să-l poată atinge la fel de liber ca el. Înlăuntrul ei se zbătea o nevoie atât de sălbatică, încât nu avea formă, nu avea început. Poate de aceea nu se opunea. Nici ea nu avea un început.

Voia să tragă înăuntrul ei acest gust masculin bogat, adânc. Și așa și făcu. Voia să-și vadă mâna, palidă și feminină, pe pielea lui bronzată. Și așa și făcu. N-ar fi putut descrie niciodată senzațiile pe care le avea cu ajutorul rațiunii reci și limpezi, dar recunoscu fericirea.

Când își simți sutienul desfăcându-se, nu simți nici o rușine, doar plăcere. „Atinge-mă!" Mintea ei fredonă aceste cuvinte doar cu o clipă înainte să fie ascultate. Pierduți unul în celălalt, se răsuceau pe pat, cerând atât cât dăruiau, oferind imediat ce luau. În timp ce gura lui îi urma mâinile, ea se arcui și scoase un țipăt de plăcere amestecată cu surprindere. Dacă mai era, mai voia. Dar, dacă asta era tot, nu-i mai trebuia nimic altceva.

Știuse ea oare că trupul ei era atât de sensibil? Dar el? În mod incredibil, el părea să știe exact unde tânjea să fie atinsă, unde-și dorea ca buzele lui să o sărute scurt sau lung. Știa tot.

Îndrăzneață, încrezătoare, ea îi trase jos slipul și nu mai rămase nimic între el și mâinile ei. Excitația crescu în ea când el gemu, când el se înfioră, când ultimele reminiscențe de civilizație îl părăseau.

El mai făcuse dragoste înainte. Își putea aminti cum era să simți un trup de femeie, să te îngropi în el. Dar de ce nu-și putea aminti nimic de genul acesta? Nu mai știa dacă dorința îl mai cuprinsese vreodată atât de agresiv. Ea îl umplea, îl împlinea. Dintr-odată, nu mai exista nimic altceva, nici clipocitul mării, nici razele soarelui pătrunzând prin ușa deschisă, nici legănarea ușoară a bărcii sub ei. Nu mai era decât Gabriella, puternică, strălucitoare, seducătoare. Nu mai erau decât Gabriella și o dorință amestecată cu emoție căreia nu i se putea opune. Nu putea lupta cu ceea ce nu înțelegea. Din contră, i se abandonă, se abandonă ei.

Ea se arcui, înfigându-și degetele în pielea lui. El o auzi țipând, o simți arcuindu-se. Apoi, ea îl urmă, se întrecu cu el. Nici unul nu știa și nici unuia nu-i păsa cine impusese ritmul.

Poate că trecuseră doar câteva clipe. Păreau să fi trecut doar câteva clipe. Erau în continuare îmbrățișați, cu corpurile ude lipite unul de celălalt, cu inimile bătând cu putere la unison. Ea era mai degrabă epuizată decât relaxată.

Poate, se gândi ea în timp ce Reeve continua să respire sacadat lângă urechea ei, că nu avea să se mai relaxeze niciodată. Cu siguranță, ea nu avea să mai fie la fel ca înainte.

Privi soarele cum intra în cabină. Același soare. Auzea marea și percepea unduirea pe ea. Aceeași mare. Dar Gabriella nu mai era aceeași. Nu avea să mai fie niciodată după acel moment.

Inocența ei dispăruse. Abia atunci putea fi sigură că o avusese și că o pierduse. Și abia atunci, își dădu ea seama ea, fu sigură că și dorise.

– Deci, nu a mai fost nimeni înainte, șopti ea, gândind cu voce tare.

El simți ceva răsucindu-se în el. Nemișcat, culcat, închise ochii și-i ținu astfel până când senzația i se risipi.

Când își ridică privirea, văzu că ea avea pleoapele grele, dar că pielea ei avea o strălucire care trăda dezlănțuirea pasiunii de mai devreme. Și înțelese, în timp ce o privea astfel, că pierduse mult mai mult decât obiectivitatea în ceea ce o privea.

Inima lui, pe care crezuse mereu că o controla, îi aparținea ei. Știa că, în acel moment, îl putea frânge în două cu un simplu cuvânt aruncat la întâmplare. Atunci, el spuse pe un ton aproape nepăsător:

– Nu, nu a fost nimeni înainte. Vrei să-mi cer iertare?

Ea nu era sigură cum să reacționeze sau ce să-i răspundă. Se simțea vinovat că-i răpise inocența? De unde să știe? „Poate nu vinovat", se gândi ea, „ci stânjenit." Nu voia să-i arate cât de mult o rănea ideea aceea. Așa că-și ținu privirea în jos și spuse cu calm:

– Nu, nu aștept să-ți ceri iertare. Tu?

Tonul lui nu se schimbă, nici expresia. Ea nu putea citi nimic în ele.

– De ce aș face-o?

– Eu am început, Reeve. Sunt conștientă de asta.

Dădu să se ridice, dar el o ținu pe loc.

– Regreți?

Ea își ridică bărbia, doar puțin, dar suficient cât să-i arate starea de spirit.

– Nu. Tu?

Era prima dată când fusese cu un bărbat, se gândi el, iar el începuse o conversație afectată și stupidă pentru a se proteja pe el însuși. Ea merita să primească tandrețe, afecțiune și sinceritate. Îi mângâie delicat obrazul cu un deget.

– Cum aș putea să regret că am primit ceva atât de frumos? spuse el și apoi o sărută tandru și lung. Cum aș putea să regret că am făcut dragoste cu tine când deja mă gândesc că aș lua-o de la capăt?

Reeve îi văzu buzele arcuindu-se chiar înainte de a o trage spre el ca să-i poată simți din nou trupul lângă al lui. Știa că, după ce aveau să se întoarcă la Cordina,

trebuia să înceapă să reflecteze din nou, să planifice cum să o ajute. Dar nu acum. Nu încă.

Mulţumită şi aflând că se putea relaxa, într-adevăr, Brie îşi odihnea o mână pe inima lui. În acea poziţie, îi sări în ochi inelul de logodnă. În penumbră, nu mai părea atât de şocant, de pretenţios. Părea – aproape – la locul lui. Dar nu era real, îşi spuse ea repede. Nu era decât un accesoriu într-un joc complicat. Nu era real.

Închise ochii, lipindu-şi trupul de al lui Reeve. Nu, inelul nu era real, dar asta era, se gândi ea parcă plutind. Asta era real, atât cât avea să dureze.

capitolul 8

Nimic nu părea să devină mai simplu, se gândi Brie în timp ce străbătea coridorul larg, luminat de ferestre, către sala mare de bal. Erau acolo picturi în faţa cărora orice suflet de artist ar fi putut vărsa lacrimi. Mobila fusese şlefuită minunat cu secole în urmă. Dar ea trecu fără să le arunce o privire.

Mai degrabă decât să se simplifice cu fiecare zi, viaţa devenea mai complicată. Nu-i spusese Reeve că viaţa nu este niciodată uşoară? Din păcate, nu avea rost să-şi dorească să se fi înşelat.

Aproape cu o săptămână în urmă, stătuse lungită lângă el pe un pat mic şi îngust, moţăind până când se întoarseră din nou unul spre celălalt. Şi făcuseră dragoste din nou. Asta nu-i făcea iubiţi? se întrebă ea oprindu-se lângă una dintre ferestre. Nu se presupune că iubiţii ar trebui să se simtă în largul lor unul în prezenţa celuilalt, să continue să se dorească? Şi totuşi, trecuse o săptămână. În timpul acelei săptămâni, Reeve se arătase extrem de politicos şi de atent. Fusese chiar amabil, în felul lui. Şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să evite să o atingă.

Punându-şi mâinile pe pervaz, Brie privi în jos. Gărzile se schimbau. Observând procedura liniştită, aproape captivantă, se întrebă dacă Reeve simţea că era timpul ca şi garda ei de corp să fie schimbată. Ce avea să facă dacă el pleca?

Desigur, ea ştiuse tot timpul că urma să înfrunte gura lumii. Logodna lor era în continuare printre cele mai importante ştiri, nu doar în Cordina şi în restul Europei, ci şi în Statele Unite ale Americii. Nu putea răsfoi o revistă fără să dea peste ea însăşi.

„Nu-i nimic", îşi spuse Brie ridicând uşor din umeri. Bârfele veneau şi plecau. Maşinal, răsuci diamantul pe

deget. Da, bârfele nu contau. Dar Reeve era important, poate prea important.

Dacă s-ar fi înţeles mai bine pe ea însăşi, dacă şi-ar fi înţeles mai bine viaţa, ar fi ştiut cum să gestioneze situaţia? Oare trebuia să gestioneze situaţia? Nu, viaţa nu era uşoară.

Probabil era destul de dificil să te îndrăgosteşti şi în condiţii normale, darămite când erau atâtea pagini goale în memoria ei, atâtea responsabilităţi de învăţat! Era mai degrabă înspăimântător decât exaltant.

El avea să se întoarcă la ferma lui, îşi aminti ea. La ferma lui, în ţara lui, la viaţa lui. Ea, familia ei şi cei câţiva oameni în care trebuia să aibă încredere erau deja conştienţi de acest lucru. Chiar dacă Reeve ar invita-o, s-ar putea ea duce cu el? Oricum, n-ar invita-o, îşi spuse ea, încercând să accepte. Până la urmă, era doar o amantă din viaţa lui, o femeie, o întâmplare. Nu putea fi pentru el aşa cum era el pentru ea, fiindcă el fusese primul şi singurul.

Responsabilitate. Închise ochii un moment, încercând să facă loc acelui cuvânt în mintea ei. Trebuia să se gândească la responsabilităţile pe care le avea şi să înceteze să mai viseze. Nu avea să fie nici o nuntă grandioasă, nici o rochie albă încântătoare cu voal pe care orice designer din lume spera să i-o facă. Nu avea să fie nici un tort uriaş, nici un schimb de jurăminte. Avea să fie un sfârşit, un rămas-bun politicos. Ea nu avea dreptul să-şi dorească altceva. Dar nu avea puterea să nu o facă.

Când se întoarse, silueta de la celălalt capăt al coridorului o făcu să tresară şi să se lipească cu spatele de geam.

– Alexander! exclamă Brie lăsându-şi să cadă mâna pe care o apăsase instinctiv pe piept, în dreptul inimii. M-ai speriat.

– Nu am vrut să te deranjez. Păreai... Nefericită, ar fi vrut să spună. Pierdută în gânduri.

– Priveam gărzile.

Ea îi zâmbi cu acel zâmbet politicos pe care-l adresa tuturor în general. Tuturor, cu excepția lui Reeve. Dar ea, spre deosebire de Alexander, nu-și dădea seama.

– Arată atât de frumos și de elegant în uniformele lor! Mă îndreptam spre sala de bal ca să mă asigur că totul e în ordine. Nu-mi vine să cred că a mai rămas atât de puțin timp până la bal și că mai sunt atâtea de făcut! Au sosit aproape toate răspunsurile, deci...

– Brie, chiar trebuie să mi te adresezi pe un ton atât de protocolar?

Ea deschise gura, apoi o închise la loc. El îi descrisese perfect atitudinea. Nu putea să nege.

– Îmi pare rău. Este în continuare foarte ciudat!

– Aș prefera să afișezi atitudinea asta studiată față de mine. Era tânăr, înalt și, indiscutabil, supărat. Nu pari să consideri s-o faci cu Reeve.

– Mi-am cerut deja scuze, spuse Brie cu o voce glacială. Nu intenționez să o mai fac o dată.

– Nu te-am rugat s-o faci nici prima dată.

Se apropie de ea cu pașii rapizi, măsurați, ai unui bărbat care trebuia să știe unde voia să ajungă. Într-o zi, avea să domnească; calea era deja deschisă.

Deși era mai înalt, se întâlneau acum, așa cum o făcuseră întotdeauna, de la egal la egal.

– Ceea ce vreau este să arăți familiei tale aceeași considerație pe care i-o arăți unui străin.

Obosise să se simtă vinovată, se sufoca. Fără să se scuze, ci dimpotrivă, sfidătoare, îl întrebă:

– Este un sfat sau un ordin?

– Nimeni nu a putut niciodată să-ți dea ordine, spuse el răstit, nemaiputându-și controla enervarea care îl rodea de câteva săptămâni. De altfel, nimeni nu a putut niciodată nici să-ți dea vreun sfat. Dacă am fi putut avea încredere că te vei purta cum se cuvine, n-am fi fost nevoiți să apelăm la străini.

– Nu cred că este nevoie să-l aducem pe Reeve în discuție.

– Nu? întrebă el luând-o de braţ, aşa cum obişnuia înainte. Ce se petrece mai exact între voi doi?

Vocea ei fusese glacială dinainte. Acum, privirea îi urmă exemplul.

– Nu este treaba ta.

– La naiba, Brie! Sunt fratele tău.

– Aşa am auzit, spuse ea încet, uitând la nervi că-l putea face să sufere. Fratele meu mai mic cu câţiva ani. Nu mi se pare necesar să-ţi dau socoteală ţie sau oricui altcuiva în legătură cu viaţa mea intimă.

– Poate că sunt mai tânăr, spuse Alexander printre dinţi, dar sunt bărbat şi ştiu ce este în mintea unui bărbat care se uită la o femeie aşa cum se uită americanul la tine.

– Alexander, ar trebui să te opreşti din a-i spune „americanul" ca şi cum ar face parte dintr-o rasă inferioară. Şi, continuă ea înainte ca el să apuce să răspundă, dacă nu mi-ar plăcea cum se uită Reeve la mine, i-aş cere să n-o mai facă. Sunt în stare să am grijă şi singură de mine.

– Dacă ai fi, nici unul dintre noi nu ar fi trecut prin agonia de acum câteva săptămâni.

O văzu pălind, dar furia nu-l lăsă să se oprească.

– Ai fost răpită, ţinută ostatică, internată în spital. Timp de câteva zile am aşteptat, ne-am rugat, am asistat neputincioşi. Nu ţi-a trecut prin cap că noi, ceilalţi, am trecut prin iad? Poate că tu nu-ţi aminteşti de noi, poate că nu însemnăm nimic pentru tine acum. Dar asta nu ne schimbă sentimentele.

– Crezi că mie îmi convine? Pe neaşteptate, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Dacă le-ar fi presimţit, poate că ar fi reuşit să şi le oprească. Nu ştii cât de tare mă străduiesc să-mi amintesc? Acum mă pui la colţ, mă critici, mă insulţi.

Furia lui se potoli şi fu înlocuită de vinovăţie. Uitase cât de pierdută arăta când o văzuse în picioare, lângă fereastră.

– Așa procedez mereu, spuse el blând. Obișnuiai să-mi spui că-mi exersez conducerea Cordinei încercând să vă conduc pe tine și pe Bennett. Îmi pare rău, Brie. Te iubesc. Nu pot să nu te mai iubesc până când vei fi tu pregătită să primești dragostea mea.

– Of, Alex!

Se duse spre el și-l luă în brațe, pentru prima dată. Era atât de înalt, de drept, de determinat! Dar, de data asta, ea simți o oarecare mândrie știind asta. Nu-i era ușor să aștepte până când se limpezeau lucrurile și nu-i putea fi ușor nici unui bărbat ca fratele ei.

– Mereu ne-am certat așa tare?

– Mereu. O strânse în brațe o clipă, apoi o sărută pe creștet. Tata obișnuiește să spună că ne certăm pentru că amândoi credem că știm totul.

– Eu, cel puțin, nu mai pot pretinde asta acum. Se desprinse din brațele lui oftând adânc. Te rog, nu i-o lua în nume de rău lui Reeve, Alex! Nu pot spune că n-am făcut-o și eu la început, dar adevărul este că face un sacrificiu destul de mare stând aici, supunându-se tuturor acestor strategii. El ar prefera să se întoarcă la el în țară.

– Mi-e greu. Alex își vârî mâinile în buzunare și se uită pe fereastră. Știu că nu are nici o obligație față de noi și că ne face o favoare. De fapt și de drept, îmi place de el.

Brie zâmbi, amintindu-și că Bennett se exprimase într-un mod asemănător.

– Bănuiam că-ți place.

– Doar că nu cred că ce se întâmplă aici ar trebui să iasă din sfera familiei. Prezența lui Loubet este și așa destul de neplăcută, dar ea măcar nu poate fi evitată.

– Te superi dacă-ți spun că îl prefer pe Reeve lui Loubet?

Era prima dată când îl vedea pe Alexander zâmbind. Fusese un zâmbet scurt și afectuos.

– Aș crede că ți-ai pierdut mințile dacă ar fi invers.

– Alteţele Voastre!

Şi Alexander, şi Brie se întoarseră. Janet Smithers făcu câte o reverenţă perfectă în faţa amândurora.

– Vă rog să mă iertaţi, prinţe Alexander, prinţesă Gabriella.

Era, ca de obicei, impecabil aranjată, cu părul negru şi îngrijit prins într-un coc şi cu faţa uscătivă machiată cu cele mai discrete produse cosmetice. Avea o dicţie perfectă, fără accent, clară. Purta un costum clasic şi bine croit. După părerea lui Brie, era anostă. Janet Smithers era eficientă, inteligentă, rapidă şi tăcută. Dacă ar fi fost într-o cameră cu peste patru persoane, ar fi trecut neobservată. Poate doar din acest motiv, Brie simţea impulsul de a fi drăguţă cu ea.

– Ai nevoie de mine, Janet?

– Aţi primit un telefon, Alteţă, de la domnişoara Christina Hamilton.

– Domnişoara...

Brie se opri un moment, în timp ce încerca să-şi amintească detalii legate de acest nume.

– Aţi fost colege de facultate, o ajută Alexander, punându-şi o mână pe umărul lui Brie. Se simţea ciudat că-i dădea explicaţii despre prietena ei cea mai bună. Atingerea lui era blândă. Este americancă, fiica unui constructor.

– Da, am vizitat-o la... Houston. Presa este sigură că va veni la nunta mea, dacă nu cumva va fi chiar domnişoara mea de onoare.

Brie revăzu în minte tăieturile de ziar pe care le primise. O femeie înaltă, impresionantă, năucitoare, cu un păr negru şi bogat şi cu un zâmbet mare.

– Ai spus că a telefonat, Janet. A lăsat vreun mesaj?

– M-a rugat să vă caut, Alteţa Voastră. Nici cea mai mică expresie nu dezvălui gândurile lui Janet despre acest subiect. Mi-a spus să vă transmit că va reveni cu un telefon la ora unsprezece fix.

– Am înțeles. Amuzată, Brie se uită la ceas. Mai avea cincisprezece minute. Bine. În acest caz, aș face bine să merg în apartamentul meu. Janet, dacă nu te superi, poți să verifici sala de bal în locul meu și să notezi tot ce mai rămâne de făcut? Mă tem că nu mai am timp acum.

– Desigur, Alteța Voastră, spuse ea cu aceeași reverență mecanică și porni mai departe pe coridor.

– Ce femeie extraordinar de neinteresantă, comentă Alexander după ce Janet se îndepărtase suficient ca să nu-i mai poată auzi.

– Alex, murmură Brie, dojenindu-l din reflex, deși era de acord cu afirmația lui.

– Știu că are referințe impecabile și că eficiența ei nu poate fi pusă la îndoială, dar, Doamne, trebuie să fie o corvoadă să ai de-a face cu ea în fiecare dimineață.

Brie ridică ușor din umeri.

– Ziua nu începe în cel mai frumos mod. Și totuși, trebuie să fi avut un motiv ca să o angajez.

– Ai spus că voiai o femeie singură de care să nu te atașezi prea tare. Când a plecat Alice, predecesoarea lui Janet, ai fost tristă câteva zile.

– În acest caz, am făcut o alegere înțeleaptă.

Când Alex zâmbi din nou, ea ridică din nou din umeri.

– Mai bine mă duc jos înainte să sune telefonul.

Nu adăugă că voia să se uite rapid peste notițele ei și să-și reîmprospăteze memoria în privința Christinei Hamilton. Dar, înainte să plece, întinse mâna.

– Prieteni?

Alexander îi luă mâna și mimă în glumă că i-o sărută.

– Prieteni, dar voi continua să stau cu ochii pe american.

– Cum dorești, spuse ea cu nepăsare și se întoarse ca să plece.

Alex o urmări cu privirea până când dispăru după colț, spre scări. Poate că avea să discute puțin și cu Reeve MacGee.

*

Odată ajunsă în salonaşul ei, Brie se aşeză pe canapea cu un teanc de hârtii. Notase în detaliu instrucţiunile date de Reeve şi de secretara ei. Erau în ordine alfabetică, ordonate şi detaliate. Trebuiau să fie detaliate. Cuvintele de acolo erau singurele ei informaţii despre oamenii pe care îi cunoscuse cândva atât de bine! Dacă amnezia ei trebuia să rămână un secret bine păzit, nu-şi putea permite să facă nici o greşeală prostească.

„Christina Hamilton", îşi zise ea când găsi cele două pagini care cuprindeau cunoştinţele ei despre o femeie care îi fusese cândva cea mai bună prietenă. Petrecuseră patru ani împreună la Sorbona, în Paris. Când Brie închise ochii, aproape că văzu Parisul, cu străzile lui spălate de ploaie, cu traficul nebun şi clădirile vechi încântătoare, cu magazinaşele prăfuite şi grădinile colorate care îţi furau inima. Dar nu o putea vedea pe Christina Hamilton.

„Chris", se corectă Brie, observând cum i se spunea. Chris studiase artele frumoase şi avea acum propria galerie în Houston. Avea o soră mai mică, Eve, pe care Chris ba o lăuda, ba o critica. Avusese câteva idile. Brie îşi ridică sprâncenele când citi numele bărbaţilor cu care avusese relaţii Chris. Dar nu suficient de serioase pentru a se căsători. La douăzeci şi cinci de ani, era încă celibatară, o artistă independentă şi o femeie de afaceri de succes. Brie simţi o urmă de invidie, dar îi trecu atât de repede încât aproape că o şi uită.

„Interesant", reflectă ea. Oare existase o rivalitate între ele? Putea primi fapte, date, informaţii, dar nimeni nu-i putea raporta sentimentele ei.

Când sună telefonul pe linia ei privată, Brie păstră notiţele într-o mână şi răspunse cu cealaltă:

– Alo!

– Când o prietenă veche te sună de dincolo de Atlantic, ai putea măcar să fii disponibilă.

Îi plăcu vocea ei pe loc. Era caldă, aspră și puțin tărăgănată. De data asta, Brie avu un sentiment de regret că nu era capabilă să-și recunoască emoțiile.

– Chris... Ezită o clipă, apoi își ascultă instinctul. Nu știi că a fi prințesă este un job cu normă întreagă?

Râsul ei veni ca o recompensă, dar Brie nu se relaxă încă.

– Știi că, atunci când coroana ta va deveni prea grea, vei putea face o pauză ca să vii la Houston. Dumnezeu știe câtă nevoie aș avea de două mâini în plus la galerie! Ce faci, Brie? Cum te simți cu adevărat?

– Eu...

În mod ciudat, se trezi că ar fi vrut să i se destăinuie. Era ceva atât de reconfortant în vocea aceea fără chip! Datoria, își aminti. Obligațiile.

– Sunt bine.

– Sunt Chris, mă mai ții minte? Of, Doamne, Brie, când am citit despre răpire, aproape că... Se întrerupse și lui Brie i se păru că o auzi înjurând. Am vorbit cu tatăl tău, știi? Am vrut să vin în Cordina. Nu i s-a părut că era cel mai bun lucru pentru tine.

– Probabil că nu era. Aveam nevoie de timp, dar mă bucur că ai vrut să vii.

– Nu o să te întreb ce-ai pățit, draga mea. Sunt sigură că cel mai sănătos ar fi să uiți tot.

Brie pufni în râs imediat, necontrolat.

– Se pare că exact asta fac.

Chris așteptă o clipă, neînțelegând prea bine reacția lui Brie. Apoi, trecu peste ea.

– În schimb, te voi întreba ce naiba se întâmplă acolo, în Camelot.

– Ce se întâmplă?

– Ce este cu relația secretă, neașteptată, încununată deja cu o logodnă. Brie, știu că ai fost întotdeauna discretă, dar nu pot să cred că nu mi-ai spus nici un cuvințel tocmai mie despre Reeve MacGee.

– Ei bine, bănuiesc că nu prea știam ce să-ți spun. Într-un fel, acesta era adevărul, se gândi Brie cu amărăciune. Totul s-a întâmplat atât de repede! Logodna nu a fost stabilită, nici măcar discutată, până luna trecută, când a venit Reeve aici.

– Tatăl tău ce părere are?

Dată fiind ironia situației, Brie zâmbi, recunoscătoare că nu trebuia să-și ascundă și expresia feței.

– Aș putea spune că aproape a aranjat-o singur.

– Nu pot spune că-ți dezaprob alegerea. Un fost polițist american... Mereu ai spus că nu te vei mărita niciodată cu cineva prea adecvat.

Brie zâmbi ușor.

– Se pare că nu am mințit.

– Ca să-ți spun drept, începusem să cred că nu vei face niciodată pasul ăsta. Ai fost întotdeauna prea deșteaptă cu bărbații pentru binele tău. Îți amintești de modelul acela de la orele profesorului Debare?

– Manechinul? se hazardă Brie și fu răsplătită cu un alt râset lung.

– Bineînțeles. A fost de ajuns să-i arunci o privire acelui exemplar minunat al perfecțiunii masculine ca să-l califici drept un oportunist superficial și vanitos. Noi, celelalte, salivam când ne uitam la pectoralii lui. Apoi a luat-o pe Sylvia în schimbul a cincizeci de mii de franci.

– Săraca Sylvia, șopti Brie, pierdută.

– Lasă că avea de unde să-i dea! În orice caz, Brie, știu că ești ocupată. Am sunat ca să mă autoinvit la tine, împreună cu Eve, pentru câteva zile.

– Știi că ești mereu bine-venită, spuse Brie automat, în timp ce mintea îi gonea. Vii la bal. Poți rămâne atunci mai mult?

– Acesta este planul. Sper că nu te deranjează că o aduc pe Eve cu mine, dar îl înnebunește pe tata. Brie, fata asta vrea să se facă actriță.

– Serios?

– Îl ştii pe tata, el este cu afacerile. Nu-şi poate imagina că una dintre scumpele lui fiice va purta machiaje unsuroase şi costume. Acum, dacă voia să se facă agent... În fine, mă gândeam că le-ar prinde bine amândurora să se afle la mii de kilometri depărtare o săptămână, două. Aşa că, dacă poţi găsi două paturi în plus în palatul tău...

– Oricum, avem şi paturi pliante.

– Ştiam eu că mă pot baza pe tine. Atunci, vom veni cu avionul cu o zi înainte de bal. Voi putea să-ţi dau o mână de ajutor şi să-ţi cunosc alesul inimii. Apropo, Brie, cum e să fii îndrăgostită?

– Este... Privi inelul pe de degetul ei şi-şi aminti cum se înfiora la o atingere, la o privire. În realitate, este complicat.

Chris râse din nou.

– Credeai că este simplu? Ai grijă de tine, draga mea! Pe curând!

– La revedere, Chris!

După ce închise, Brie rămase un timp nemişcată. O scosese la capăt. Christina Hamilton nu suspectase nimic. Brie fusese ageră, veselă, înşelătoare. Enervându-se brusc, Brie aruncă notiţele care se împrăştiară, plutiră în aer şi căzură pe jos. Continuă să se încrunte la ele şi după ce auzi ciocănitul discret în uşă.

Nu, nu avea să le ridice, hotărî Brie. Avea să le lase exact acolo unde erau, unde le era locul.

– Da. Intră!

– Iertaţi-mă, Alteţa Voastră! Janet intră în salon cu discreţia ei obişnuită. M-am gândit că vreţi să ştiţi că sala de bal este în ordine. Draperiile sunt puse la loc în acest moment, spuse ea şi, deşi se uita în jos, la hârtiile împrăştiate pe jos, nu făcu nici un comentariu în legătură cu ele. Aţi primit apelul telefonic?

– Da. Am vorbit cu domnişoara Hamilton. Şi ai voie să-i raportezi tatălui meu că nu suspectează nimic.

Janet îşi încrucişă mâinile cu grijă, în faţa ei.

– Poftim, Alteța Voastră?

– Chiar vrei să mă faci să cred că nu-i dai raportul? întrebă Brie, ridicându-se cu un sentiment de vinovăție amestecată cu disperare. Îmi dau seama cât de atent mă urmărești, Janet.

– Singura noastră grijă este să vă simțiți bine, Alteța Voastră, rosti Janet cu voce neutră și cu mâinile în continuare încrucișate. Dacă v-am supărat...

– Subterfugiile mă supără mult, îi replică Brie. De orice fel.

– Știu cum trebuie să se simtă Alteța Voastră...

– Eu nu știu cum mă simt, o întrerupse Brie în timp ce se învârtea de colo colo prin încăpere. Cum ai putea să știi tu? Îți amintești de tatăl tău, de fratele tău, de cea mai bună prietenă?

– Alteța Voastră... După o scurtă pauză, Janet făcu un pas spre ea. Tipul acela de acces de furie, de emoție, trebuia gestionat cu blândețe. Poate că nici unul dintre noi nu înțelege cu adevărat, dar asta nu înseamnă că nu ne pasă. Dacă pot ajuta cu ceva...

– Nu, spuse Brie pe un ton mai calm, întorcându-se. Nu ai cu ce. Îmi pare rău, Janet. Nu am nici un drept să țip la tine.

Zâmbetul lui Janet fu discret și nu-i schimbă prea mult expresia feței.

– Dar trebuia să vă descărcați pe cineva. Sperasem, de fapt, crezusem că, poate, după ce ați vorbit cu o prietenă veche, veți începe să vă amintiți ceva.

– Nimic. Uneori, mă întreb dacă-mi voi mai aminti vreodată.

– Dar doctorii sunt optimiști, Alteța Voastră.

– Doctorii... Mă tem că m-am săturat de doctori. Îmi spun să am răbdare. Cu un oftat, începu să rearanjeze o vază cu gardenii. Cum pot să am răbdare când tot ce am sunt câteva frânturi despre cine sunt sau despre ce mi s-a întâmplat?

– Aveți frânturi? întrebă Janet făcând din nou un pas înainte și punându-și, după o scurtă ezitare, mâna pe a lui Brie. Frânturi de amintiri?

– Nu, impresii. Nici o amintire concretă. Imaginea cuțitului era concretă, dar prea urâtă pentru a stărui asupra ei. Avea nevoie de ceva care să poată fi acceptat de mintea ei, ceva care să o liniștească. Frânturile se vor completa ca un puzzle până la urmă, nu-i așa, Janet?

– Nu sunt doctor, Alteța Voastră, dar poate că ar trebui să vă mulțumiți cu ceea ce aveți acum.

– Să mă mulțumesc cu o viață începută acum mai puțin de o lună? întrebă Brie scuturând din cap. Nu, nu pot. Nu o voi face. Voi găsi prima piesă a puzzle-ului.

Cu un etaj mai sus, Alexander stătea în biroul său spațios, zugrăvit în culori reci, și se uita la Reeve. Își pregătise întrebările cu grijă și se simțea pe deplin îndreptățit să i le pună.

– Apreciez că ți-ai făcut timp pentru mine, Reeve.

– Sunt convins că ți se pare important, Alex.

– Gabriella este importantă.

Reeve încuviință încet.

– Pentru noi toți.

Nu era chiar răspunsul pe care-l așteptase. Pe de altă parte, avea pregătite mutări alternative.

– Deși apreciez ceea ce faci, Reeve, am senzația că tatăl meu a profitat prea mult de o prietenie veche. Poziția ta devine din ce în ce mai delicată cu fiecare zi.

Reeve se rezemă de spătarul scaunului. Deși diferența de vârstă dintre ei era de aproape zece ani, nu considera că avea de-a face cu un băiat. Alexander se maturizase cu mult înaintea majorității celor de vârsta lui. Reeve se gândi la următoarea lui mutare și decise să fie una agresivă.

– Ești îngrijorat că ți-aș putea deveni cumnat, Alex?

Dacă simțise cumva furie, prințul o ascunse foarte bine.

– Amândoi știm ce jocuri se fac aici. Singura mea îngrijorare o privește pe Gabriella. Este foarte vulnerabilă acum, prea vulnerabilă. Având în vedere că, la dorința tatălui meu, ești mai aproape de Gabriella decât propria ei familie, te afli într-o poziție din care poți observa și oferi sfaturi.

– Și te temi că aș putea să observ ceva ce nu mă privește și să-i ofer sfaturi necorespunzătoare.

Alexander își puse mâinile pe birou.

– Înțeleg de ce te bucuri de admirația tatălui meu, Reeve, și de încrederea lui Brie.

– Dar nu și de a ta.

– Ba cred că da.

Nu era nesigur pe el. Un om cu statutul lui Alexander nu-și putea permite să fie nesigur. Dar făcu oricum o pauză de câteva clipe. Voia să aleagă cuvintele potrivite, tonul potrivit.

– Am încredere că, în ceea ce privește siguranța lui Brie, este pe mâini bune. Altfel... Îl privi pe Reeve drept în ochi și privirile li se înfruntară. Altfel, ori ai fi fost trimis acasă, ori ai fi fost supravegheat îndeaproape.

– Corect, spuse Reeve scoțându-și o țigară și întinzându-i pachetul lui Alex, care refuză scuturând din cap. Așadar, ești satisfăcut de rolul meu de bodyguard, dar ești îngrijorat în privința unei relații mai personale.

– Ești conștient că am obiectat... De fapt, ca să-ți spun sincer, m-am opus vehement ideii logodnei tale cu sura mea.

– Sunt conștient că și tu, și Loubet v-ați exprimat îndoielile.

– Nu-mi place deloc când opinia mea coincide cu a lui Loubet, bombăni Alexander, apoi îi adresă lui Reeve un zâmbet fugitiv, larg. Tata consideră că talentul și experiența lui Loubet ca secretar de stat compensează viziunea lui depășită în numeroase privințe.

– Și apoi, mai e și șchiopătatul... Văzând expresia lui Alexander, Reeve expiră calm o dâră de fum. Familiile

noastre se cunosc bine, Alex. Întâmplător, tatăl meu se afla în mașină cu Loubet și cu principele când a avut loc accidentul, cu vreo treizeci și cinci de ani urmă. Tatăl tău a avut o mână ruptă, al meu a suferit o contuzie minoră. Loubet, din nefericire, s-a ales cu răni mai grave.

– Accidentul nu are nici o legătură cu funcția actuală a lui Loubet.

– Sunt convins. Tatăl tău nu ar face așa ceva. Dar poate că este mai tolerant din cauza lui. El conducea. O anumită doză de remușcare este absolut omenească. În orice caz, continuă Reeve schimbând subiectul, asta nu face decât să arate că familiile noastre sunt unite în anumite privințe. Prietenie veche, legături vechi, care fac logodna mea cu sora ta ușor de acceptat.

– Tu o accepți ușor?

De data asta, Reeve ezită.

– Alex, vrei un răspuns comod sau adevărul?

– Adevărul.

– Nu mi-a fost ușor să accept o logodnă falsă cu Gabriella. Nu-mi este ușor să mă prefac că sunt logodnicul ei sau să-mi văd inelul pe degetul ei. Nu este ușor, spuse Reeve încet, fiindcă sunt îndrăgostit de ea.

Alexander nu spuse nimic și nici nu se arătă surprins. După câteva clipe, își trecu degetele peste rama de argint a unei fotografii. Sora lui parcă îl privea din imagine, zâmbitoare și fermecătoare.

– Ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

Reeve ridică o sprânceană.

– Nu mai degrabă tatăl tău ar avea căderea să-mi pună această întrebare, Alex?

– Nu tatălui meu i-ai făcut această mărturisire.

– Nu. Reeve își stinse țigara în scrumieră cât putu de încet. Nu am de gând să fac nimic în legătură cu asta. Știu perfect care îmi sunt responsabilitățile și unde se opresc ele în ceea ce o privește pe sora ta.

– Înțeleg.

Alexander luă un stilou şi se lovi absent cu el peste degete. Se părea că nu-l cunoştea pe Reeve MacGee atât de bine pe cât crezuse.

– Şi sentimentele lui Brie?

– Sunt sentimentele lui Brie. Nu are nevoie de complicaţii suplimentare în momentul de faţă. Odată ce-şi va aminti totul, nu va mai avea nevoie de mine.

– Aşa, pur şi simplu?

– Sunt realist. Tot ce se înfiripă acum între Brie şi mine este foarte posibil să se schimbe când îşi va recăpăta memoria.

– Şi totuşi, vrei să o ajuţi să şi-o recapete.

– Are nevoie să-şi amintească, spuse Reeve pe un ton placid. Suferă.

Alex se uită din nou la fotografia care-l atrăgea ca un magnet.

– Ştiu.

– Da? Ştii cât de vinovată se simte fiindcă nu-şi poate aminti de oamenii care îi revendică iubirea? Ştii cât este de speriată când are unul dintre visele ei care o duc până în pragul amintirii ca apoi s-o lase rătăcită?

– Nu, răspunse Alexander lăsând stiloul din mână. Mie nu-mi face mărturisiri şi cred că înţeleg de ce. Şi cred că înţeleg acum şi motivul pentru care tatăl meu are încredere oarbă în tine. Îşi privi mâinile şi se simţi neputincios, frustrat. Visează urât?

– Îşi aminteşte că era întuneric, că auzea nişte voci şi că era speriată.

Se gândi la visul ei cu cuţitul, dar păstră tăcerea în privinţa acestuia. Dacă avea să-i spună cineva, Brie avea să fie aceea.

– În rest, nu mare lucru.

– Acum înţeleg mult mai bine, spuse Alexander, privindu-l din nou drept în ochi. Ai dreptul să-ţi displacă întrebările mele, Reeve, dar şi eu am dreptul să le pun.

– Sunt de acord cu ambele afirmaţii, spuse Reeve ridicându-se în picioare şi punând astfel el capăt întrevederii.

Doar să nu uiți că voi face tot ce îmi va sta în putință pentru siguranța surorii tale!

Alex se ridică și el și-l privi în ochi.

– Și cu asta putem fi amândoi de acord.

Era târziu când Reeve intră la duș, un duș fierbinte și relaxant. Avea nevoie de el mai mult decât avea nevoie de un pat gol. Își petrecuse seara însoțind-o pe Brie la un dineu, unde amândoi fuseseră asaltați de întrebări referitoare la nuntă. Unde, cine, când? Cât? Curând? Câți?

Dacă situația lui Brie nu începea să se amelioreze după bal, nu aveau să se mai poată servi de pregătirile pentru bal drept pretext pentru lipsa planurilor de nuntă.

Tot ce le trebuia acum era o dată a nunții fictivă, se gândi Reeve, lăsând apa să-i curgă pe cap și să-i maseze ceafa. Dacă lucrurile nu evoluau curând, aveau să se trezească în fața altarului doar pentru că voiseră să prevină bârfele lumii.

„Ar fi chiar culmea culmilor în materie de fantezie și prostie!" își spuse el. „Să te căsătorești ca să previi răspândirea unor zvonuri!" Și totuși, cu cât ar fi fost asta mai grav decât ce se petrecea deja?

Fusese nevoit să stea la masă până la sfârșitul cinei, să o privească, să primească felicitări pentru marele lui noroc. Fusese nevoit să stea la un metru de ea și să-și aducă aminte cum se simțiseră când fuseseră doar ei, doi oameni simpli pe un pat îngust, în cabina mică a unui iaht.

Problema era că-și amintea prea bine și o dorea prea mult. De atunci, fusese foarte atent să evite orice ocazie de a mai fi atât de singur cu ea. Când nu erau la palat sau în mașină, erau la o recepție sau la una dintre acțiunile ei caritabile. O conducea la sediul ACD sau la cel al Crucii Roșii. O însoțea la muzeu, dar nu-i mai propusese să facă o plimbare pe mare.

Nici unul din ei nu şi-o putea permite, decise el în timp ce ieşea din duş. Cu siguranţă, nici unul din ei nu plănuise ca el să uite de reguli şi să se îndrăgostească de ea. El avea în continuare o misiune de îndeplinit. Ea avea în continuare o viaţă de redescoperit. Odată ce aceste două obiective aveau să fie atinse, legătura dintre ei avea să înceteze.

„Aşa este şi normal", îşi spuse Reeve. Cu un prosop prins în jurul taliei, se şterse pe cap cu altul, uscat. Locul lui Brie nu era într-o fermă dărăpănată de la munte. Iar el nu avea ce căuta într-un palat. Era atât de simplu.

Apoi intră în dormitor şi, deodată, nimic nu mai era simplu.

Brie stătea într-un fotoliu, o lumină slabă strălucea în spatele ei în timp ce frunzărea o carte. Părea emoţionată, dar şi hotărâtă. Reuşi să-şi ascundă emoţiile când îşi ridică privirea.

– Cred că mi-a plăcut întotdeauna Steinbeck, spuse ea punând cartea deoparte. Mă face să mă simt de parcă am fost în Monterey.

Se ridică şi, deşi fusese prea emoţionată ca să plănuiască, arăta ca o mireasă. Halatul alb simplu îi ajungea până la glezne şi-i acoperea braţele până la încheietură. Părul îi cădea pe umeri, unde dantela lăsa parţial să se vadă pielea de dedesubt.

Reeve rămase pe loc, paralizat de dorinţă.

– Ai venit ca să împrumuţi o carte?

– Nu. Înaintă spre el părând stăpână pe sine. Cum tu nu ai vrut să vii la mine, Reeve, m-am gândit că este timpul să vin eu la tine. Având nevoie să-l atingă, îi luă mâinile într-ale ei. Asta îi dădu încredere. Nu mă poţi alunga, murmură ea. Nu voi pleca.

Nu, nu o putea alunga. Raţiunea i-ar fi putut şopti să o facă, dar raţiunea nu avea nici o şansă.

– Iar te foloseşti de rangul tău, Gabriella?

– Numai dacă trebuie, spuse ea ridicându-i mâna şi lipindu-şi-o de obraz. Spune-mi că nu mă vrei! Te-aş

putea urî pentru asta, dar nu mă voi mai face de râs în faţa ta din nou.

Ştia că putea să o mintă, ceea ce ar fi fost, poate, cel mai bine pentru ea. Dar minciuna nu se lăsă rostită.

– Nu-ţi pot spune că nu te vreau. Mă îndoiesc că ţi-aş putea spune chiar dacă aş fi crezut că te-aş putea convinge de asta. Este foarte posibil ca eu să mă fac de râs în faţa ta.

Cu un zâmbet, îşi puse braţele în jurul lui.

– Strânge-mă în braţe! Doar strânge-mă în braţe! Închise ochii în timp ce-şi lipi obrazul de umărul lui. Era exact acolo unde îşi dorise să fie. Am înnebunit aşteptând, punându-mi întrebări. Era să mă întorc din drum în seara asta, venind pe coridor.

– Poate că ar fi fost mai bine să nu vii. Nu este prea discret să mă vizitezi în camera mea la miezul nopţii.

Râzând, ea îşi lăsă capul pe spate.

– Nu, nu este. Aşa că hai să profităm la maximum!

Cu braţele în jurul gâtului său, îi găsi gura cu a ei. Era ceea ce voia, tot ce voia, îşi dădu seama Brie în timp ce punea toată pasiunea în acel sărut. Petrecând noaptea împreună cu el, avea să lase mult mai uşor încă o zi în urmă.

– Reeve! spuse ea trăgându-se încet din îmbrăţişare ca să se uite mai bine la el. În seara asta, hai să nu umblăm nici cu prefăcătorii, nici cu minciuni! Îi duse din nou mâna la faţa ei, dar, de data asta, o sărută. Am nevoie de tine. E suficient pentru tine?

– Este suficient, spuse el desfăcându-i cordonul halatului. Lasă-mă să-ţi arăt!

Lumina era slabă, ferestrele deschise. Simţea mirosul de sângele-voinicului care se căţăra voios pe spalierul de dedesubt. Când el îi dădu jos halatul de pe umeri, ea tremură. Dar de excitaţie, nu din cauza brizei.

– Eşti superbă, Brie.

Acum, când erau goi, Reeve îi mângâie cu degetele conturul umerilor.

– De fiecare dată când te văd, parcă ar fi prima oară. Lumina este diferită, la fel și unghiul, dar mă uluiești, așa cum ai făcut-o și prima dată.

Îi îndepărtă șuvițele de păr și-i cuprinse fața în mâini. Apoi o privi, doar o privi, până când inima începu să-i bată cu putere. O sărută o dată, de două ori, încet, ușor. Când pleoapele ei se închiseră, le apăsă și pe ele cu buzele. Nu-i mai arătase o asemenea tandrețe înainte. Ea venise la el. Așa că i-o putea oferi.

Când o ridică în brațe, ea își deschise ochii surprinsă. Nu se așteptase la un gest romantic, de modă veche din partea lui. El avea mult mai mult de oferit decât se așteptase ea.

Se lungiră pe pat, goi, arzând de dorință. El îi luă degetele, le duse la buze și le sărută unul câte unul. Când ea se întinse spre el, se lăsă în jos spre ea, dar doar pentru săruturi lente și mângâieri tandre. Spre deosebire de prima dată, focul doar mocnea, ceea ce era totodată o tortură și o plăcere. Ea crezuse că el îi arătase deja orice punct de pe corp care-i putea provoca plăcere. Acum, îi arăta mai mult, într-un mod desăvârșit.

Brie ghicea o anumită neliniște în el. O violență. Prima dată când se iubiseră, el o dorise pasional, sălbatic. În noaptea asta, era cu totul altul. În noaptea asta, era tandru. O tandrețe care-i oferea o plăcere profundă, vagă, pe care nu o mai explorase. Excitația aceea era diferită, îi dădea senzația că plutește, nu era liniștitoare, dar era blândă. I se abandonă, vrând, pentru moment, să fie condusă.

Îi luase inocența. Într-un fel ciudat, Reeve era conștient de faptul că ea îi dăduse înapoi o parte din el. Nu fusese ceva ce așteptase sau voise, nici ceva ce ar fi putut să prevină. Poate că, într-o zi, când viețile lor aveau să se separe și el avea să se gândească la ce avusese și pierduse, avea să regrete. În noaptea aceea, când ea era aproape, dulce, deschisă, nu putea decât să o prețuiască.

Așa că acționă încet, blând. Ceea ce urma să se petreacă între ei în acea noapte avea să fie ceva ce nici unul din ei nu avea să poată uita vreodată.

O mușcă ușor, fascinat de șoldul ei lung și fin. Știa exact cât de puternică era. Până la urmă, o însoțise în zilele ei lungi de îndatoriri și de solicitări și la serile sociale, la fel de obositoare. Și totuși, pielea ei era atât de delicată, atât de sensibilă. Avea trupul mic și delicat al unei femei care își ducea viața în lux. Dar avea mintea, iar el știa, a unei femei care nu lua nimic de-a gata.

Oare de aceea o iubea? Mai conta de ce?

Ea nu putea decât să ofteze în timp ce gura lui cobora tot mai jos pe corpul ei. O făcea să descopere în ea senzații pe care nu și le imaginase niciodată. Lumea aceea era întunecată, dar teama nu era prezentă. Doar anticiparea. Vibra în ea, pentru a fi însoțită de excitație, plăcere, satisfacție. Una peste cealaltă.

Afară, păsările de noapte se chemau, dar murmurul numelui ei pe buzele lui Reeve părea mai dulce. Briza șoptea pe fața ei, dar respirația lui, care-i mângâia pielea, era mai caldă. Așternuturile erau moi, reci doar până când erau atinse de trupurile care le încălzeau rapid. Dacă-și ținea ochii deschiși, își putea vedea mâna mângâindu-l triumfătoare.

Limba lui trasa, tachina, întârzia, apoi invada. Deodată, fu propulsată din lumea întunecată și liniștitoare în lumină. Nu era conștientă de faptul că degetele ei strânseră cearșaful în timp ce se arcuia. Nu-și dădea seama că îi striga numele de parcă-și pierduse mințile. Dar înțelese deodată că plăcerea putea fi aproape insuportabilă. Știa, în timp ce el lua tot ce avea ea de oferit, că și el îi dăruia ei totul. Trebuia doar să ia dacă avea puterea. Avea să o găsească.

Gândurile liniștite dispărură. Altele, tulburătoare, o luară cu asalt. Să-l aibă, cu totul, tot timpul. Să știe că el era cutremurat de aceeași forță ca ea. Să simtă fiorul care să-i arate că și el era copleșit. Atât ar fi fost de-ajuns

pentru a-i asigura supraviețuirea, pentru a-i face supraviețuirea neimportantă. Deși tremura, ametită, nu apucă să-și tragă sufletul înainte ca el să o ducă din nou sus pe culmile extazului și dincolo de ele. Apoi, când ea crezu că nu mai poate fi nimic, o luă cu toată dorința feroce pe care și-o ținuse în frâu.

capitolul 9

Brie știa că nu ar fi trebuit să rămână cu el toată noaptea, dar găsise ceea ce căutase, ceea ce dorise, să doarmă cu el, chiar dacă doar câteva ore. Fusese atât de ușor în noaptea întunecoasă și calmă să uite de orice obligație și să ia ceea ce li se cuvine iubiților. Fusese atât de plăcut să adoarmă cu mâna în mâna lui. Dacă dimineață aveau să fie consecințe neplăcute, tot nu avea să regrete acele câteva ore.

Reeve se sculă primul și o trezi chiar înainte de ivirea zorilor, când lumina era cenușie și tulbure. Era acea perioadă intermediară, când păsările de noapte plecau la culcare și ciocârlia se trezea. Brie simți sărutarea ușoară pe umăr și scoase un oftat încet, trăgându-se mai aproape. Mușcătura de lobul urechii o făcu să se înfioare și se gudură leneș.

– Brie, răsare soarele.

– Mai sărută-mă!

O sărută din nou, de data asta pe buze, până când fu sigur că se trezise.

– Servitorii se vor trezi și vor începe să mișune curând, spuse el când ea deschise ochii pe jumătate. Nu ar trebui să te găsească aici.

– Iar te temi pentru reputația ta? întrebă ea căscând și punându-și mâinile în jurul gâtului său.

Reeve zâmbi și o mângâie pe sâni cu un gest natural. Îl făcea să se simtă atât de... acasă! Abia observase acest lucru?

– Bineînțeles.

Mulțumită de ea însăși, își împreună degetele în părul lui.

– Bănuiesc că te-am compromis.

– Până la urmă, ai venit în camera mea. Cum aș fi putut risca să refuz o prințesă?

Ea își arcui o sprânceană.

– Ce șmecher! Deci... Făcu o pauză și-și trecu limba peste buza de sus. Dacă ți-aș porunci să facem dragoste din nou, acum...

– Ți-aș spune să-ți dai jos fundul din pat, răspunse el sărutând-o înainte să apuce să-i dea replica. Alteță regală!

– Bine, spuse ea arogant și se rostogoli spre marginea patului.

Se ridică goală în picioare și-și scutură părul pe spate. Lui îi trecu atunci prin minte că nu era Frumoasa-din-Pădurea-Adormită revenită la viață, ci o femeie care-și știa deja și-și accepta propria putere.

– Dacă mă alungi cu atâta ușurință, va trebui ca data viitoare să vii tu la mine, spuse ea ridicându-și halatul de pe jos și punându-și-l încet. Asta dacă nu vrei să fii aruncat în temniță. Am înțeles că este foarte adâncă, rece, umedă și întunecoasă.

O privi băgându-și o mână pe mânecă.

– Mă șantajezi?

– Nu am scrupule.

Îmbrăcă și cealaltă mânecă, apoi își puse încet o parte a halatului peste cealaltă și înnodă cordonul.

„Nu, nu este Frumoasa-din-Pădurea-Adormită", își spuse el din nou. „Este o femeie care merită mai mult decât promisiuni."

– Brie!... Reeve se ridică în picioare, trecându-și o mână prin păr. Ieri, am avut o discuție cu Alexander.

Brie se crispă cu mâinile pe cordon.

– Serios? Bănuiesc că despre mine.

– Da, despre tine.

– Și?

– Tonul ăsta princiar nu merge cu mine, Brie. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

Ca şi cum ar fi fost un gest vital, netezi satinul cordonului.

– Şi ce merge?

– Sinceritatea.

Se uită din nou la el, apoi oftă. Trebuia să se aştepte la acest răspuns.

– Bine, fie! Şi eu am avut o discuţie ieri cu Alex, ne-am certat. Nu pot să spun că-mi place că voi doi vorbiţi despre mine şi despre starea mea.

– Este îngrijorat. Şi eu sunt îngrijorat.

– Asta este o scuză pentru tot?

– Este un motiv pentru tot.

Ea oftă încet.

– Îmi pare rău, nu vreau să fiu nedreaptă, Reeve. Nu vreau, în ciuda aparenţelor, nici să fiu nerecunoscătoare. Doar că am impresia că, în timp ce toată lumea este îngrijorată, preocupată, toată lumea continuă să ceară.

Începu să meargă în timp ce vorbea, întâi până la fereastră, apoi la oglindă şi înapoi, de parcă n-ar fi fost pregătită să se înfrunte în dimineaţa aceea.

– Vor să respect planul lui Loubet, şi anume să ascund amnezia pentru a nu se crea panică şi a asigura buna desfăşurare a investigaţiei. Vor ca eu şi cu tine să continuăm să ne prefacem că suntem logodiţi. Cred, încep să cred că asta mă deranjează cel mai mult.

– Înţeleg.

Îi aruncă o privire fără să zâmbească, apoi îngăimă:

– Mă întreb dacă poţi înţelege. Pe de o parte, primesc atenţie şi grijă, pe de alta, obligaţii.

– Preferi să faci altceva? Să încerci o altă metodă?

– Nu, răspunse ea scuturând din cap. Şi care a fost concluzia lui Alexander?

– A decis să aibă încredere în mine. Tu ai încredere în mine?

Ea îl privi surprinsă, apoi înţelese ce impresie îi făcuse.

– Știi că am încredere în tine. Nu aș fi aici, cu tine, dacă nu aș avea.

El luă decizia pe loc. Uneori, era cea mai bună metodă.

– Îți poți elibera programul astăzi ca să vii cu mine?

– Da.

– Fără nici o întrebare?

Ea ridică din umeri.

– Bine, dacă vrei una... Unde?

– La mica fermă.

Îi așteptă reacția, dar ea se mulțumi doar să-l privească.

– Cred că este timpul să colaborăm.

Ea închise ochii un moment, apoi se apropie de pat.

– Mulțumesc.

El se simți din nou copleșit de emoție. I se întâmpla din ce în ce mai des, își dădu seama, în prezența ei.

– S-ar putea să nu-mi mulțumești mai târziu.

– Ba o voi face, spuse ea aplecându-se și sărutându-l, dar nu cu pasiune, ci cu prietenie. Orice-ar fi.

Coridoarele erau cufundate încă în semiîntuneric când părăsi camera lui Reeve pentru a se întoarce într-a ei. Dar mintea ei era trează. Avea din nou speranță.

Nu avea să-și petreacă ziua respectând un program prestabilit.

În ziua aceea, în sfârșit, avea să facă ceva pentru a aduce trecutul și prezentul la un loc. Poate că răspunsurile se aflau la mica fermă. Poate, cu ajutorul lui Reeve, avea să le găsească.

În liniște, Brie deschise ușa dormitorului ei, nerăbdătoare să-și înceapă ziua. Fredonând o melodie, merse până la fereastră și începu să tragă draperiile ca să lase să intre lumina.

– Deci?

Se întoarse tresărind, apoi înjură în gând.

– Bună!

Bătrâna își îndreptă spinarea în scaun și îi aruncă lui Brie o privire lungă, fixă. Dacă îi înțepeniseră oasele, nu manifestă nici un semn. Brie simți răbdarea și dezaprobarea ei și își simți sângele urcându-i în obraji.

– Ai dreptate să roșești, domnișoară, pentru că intri tiptil în camera ta la răsărit.

– Ai fost aici toată noaptea?

– Da. Dar tu nu poți spune același lucru.

Bona bătu cu unghia lungă și încovoiată pe brațul scaunului. Brie era schimbată, așa cum fusese și când se întorsese de la plimbarea cu iahtul, cu câteva zile în urmă. Chiar dacă era bătrână, tot femeie rămânea.

– Deci, ai decis să ai un amant. Spune-mi! Ești mulțumită de tine însăți?

Cu un aer sfidător și totuși mirată de propria reacție, Brie ridică bărbia.

– Da.

Bona o studie. Gabriella avea părul răvășit, obrajii îmbujorați și ochii încă plini de pasiune.

– E și normal, șopti ea. Te-ai îndrăgostit.

Ar fi putut să nege. Îi stătea pe limbă să o facă, dar ar fi mințit. Încă o minciună.

– Da, m-am îndrăgostit.

– Atunci te sfătuiesc să ai grijă.

Chipul bonei arăta bătrân și palid în lumina dimineții, dar ochii ei nu aveau vârstă.

– Când o femeie este îndrăgostită, își pune în joc mai mult decât trupul, mai mult decât timpul. Înțelegi?

– Cred că da. Brie zâmbi și îngenunche la picioarele bonei. De ce ai dormit toată noaptea pe scaun, și nu în patul tău?

– Oi avea tu un iubit acum, dar eu tot am grijă de tine. Ți-am adus lapte cald. Nu dormi bine.

Brie se uită în jur și văzu cana plină de pe masă.

– Şi ţi-ai făcut griji fiindcă nu eram aici. Îşi lipi de obraz mâna mică şi aspră a femeii. Îmi pare foarte rău, bonă.

– Bănuiam că erai cu americanul, spuse ea şi trase aer în piept. Păcat că nu are sângele la fel de albastru ca ochii, dar se putea şi mai rău.

Brie simţi greutatea diamantului pe deget.

– Este încă doar un vis, nu-i aşa?

– Nu visezi destul, spuse bona brusc. Eu îţi aduc lapte şi aflu că tu cauţi o altă formă de alinare.

De data asta, Brie râse.

– M-ai certa dacă ţi-aş spune că o prefer pe a doua?

– Te-aş sfătui doar să nu-i împărtăşeşti preferinţa ta tatălui tău, spuse bona cu voce seacă şi se amuză când o văzu pe Brie rânjind. Probabil că nu mai ai nevoie nici de cealaltă formă de alinare pe care ţi-am adus-o eu.

Întinzându-se, luă de lângă ea o păpuşă de cârpă cu faţa plată şi rotundă, cu un şorţ zdrenţuit.

– Când erai mică şi nu aveai somn noaptea, o luai lângă tine.

– Sărăcuţa, ce urâtă este! murmură Brie în timp ce o luă în mâini.

– O botezaseşi Henrietta cea Urâtă.

– Sper că nu s-a supărat, spuse Brie mângâind părul păpuşii. Apoi, se îndreptă şi înlemni.

O fetiţă într-un pat mic, cu perdeluţe roz, cu aşternuturi roz, cu o cuvertură roz. Decoraţiuni albe pe o măsuţă de toaletă. Tapet cu boboci de trandafir. Muzică auzindu-se din depărtare. Un vals lent şi romantic. Era şi o femeie, femeia din portret, care zâmbea, murmura, râdea uşor în timp ce se apleca deasupra patului, iar smaraldele din urechi reflectau lumina slabă. Rochia era tot ca smaraldele, de un verde profund. Foşnea melodios, ca cea mai bună mătase. Mirosea a flori de măr, a primăvară, a tinereţe.

– Gabriella!

Bona puse o mână pe umărul lui Brie și îl strânse. Pe sub halatul subțire, îi putea simți pielea rece ca gheața.

– Gabriella!

– Camera mea, șopti Brie continuând să se holbeze la păpușă. Camera mea de când eram micuță ce culoarea avea?

– Roz, răspunse bona nedumerită. Era cu roz și alb, ca o prăjitură.

– Și mama?

Brie își înfipse degetele în păpușă, fără să-și dea seama. Avea perle de sudoare pe frunte, dar nici de asta nu-și dădea seama. Cât timp apăsa, cât timp stătea în poziția asta, putea vedea, își putea aminti.

– Avea o rochie verde de mătase? Verde ca smaraldul? O rochie de bal?

– Fără bretele. Cu efort, bătrâna își păstră tonul jos și calm. Era strânsă pe talie și jupa era foarte bogată.

– Și mirosea a flori de măr. Era atât de frumoasă!

– Da.

Degetele bonei o strângeau tare de umăr.

– Îți amintești?

– Eu... Venise la mine. Se auzea muzică. Era un vals. Venise să mă învelească.

– Făcea asta în fiecare seară. Venea întâi la tine, apoi la Alexander și la Bennett. Venea și tatăl vostru dacă reușea să se elibereze, dar, oricum, treceau amândoi să mă întrebe dacă era totul în regulă înainte să meargă la culcare. Mă duc să-l chem pe tatăl tău acum.

– Nu!

Brie strânse păpușa la piept. Nu mai putea păstra imaginea. Se simțea slăbită, obosită.

– Nu, nu încă. Asta-i tot. Doar o imagine și am nevoie de mult mai mult. Bonă... Cu ochii în lacrimi, Brie își ridică privirea. Am iubit-o. În sfârșit, simt asta. Am iubit-o atât de mult! Acum, amintindu-mi, este ca și cum aș pierde-o din nou.

Atunci, bătrâna bonă o mângâie pe păr, iar Brie își așeză capul în poala ei și începu să plângă. Ușa dormitorului se întredeschise, apoi se închise la loc, fără zgomot.

– Deci, faci o plimbare cu mașina la țară?

Brie era în picioare, în holul de la intrare, și-și privea tatăl. Se machiase cu atenție. Urmele lacrimilor dispăruseră. Dar emoțiile nu erau la fel de ușor de ascuns. Răsucea între degete breteaua genții pe care o purta pe umăr.

– Da. I-am spus lui Janet să-mi anuleze întâlnirile. Nu era nimic foarte important: o probă și niște hârtii la ACD de care mă pot ocupa la fel de bine și mâine.

– Brie, nu trebuie să te justifici în fața mea pentru că-ți iei o zi liberă. Deși nu știa cum avea să fie primit gestul lui, Armand îi luă mâna. Ți-am cerut prea mult?

– Nu, spuse ea scuturând din cap. Nu știu.

– Niciodată nu mi-a fost mai greu să fiu și conducător, și tată. Dacă mi-ai cere... Degetele lui îi strânseră fugitiv mâna înainte de a continua: Dacă ai vrea, Gabriella, te-aș duce departe câteva săptămâni. Într-o croazieră, poate, sau pur și simplu într-o excursie la vila din Sardinia.

Nu putea să-i spună că nu-și amintea de nici o vilă din Sardinia. În schimb, îi zâmbi.

– Nu este nevoie. Doctorul Franco ți-a spus, probabil, că sunt tare ca fierul.

– În schimb, doctorul Kijinsky îmi spune că ești încă tulburată de imagini, de vise.

Brie inspiră adânc și încercă să nu regrete că-i spusese până la urmă totul analistului.

– Unele lucruri se vindecă mai încet.

Nu o putea implora să vorbească cu el cum știa că vorbea cu Reeve. Trebuia să vină de la ea, din inimă. Dar nici nu putea uita cât de des se ghemuise în brațele

lui, cu capul pe umărul lui, în timp ce-i destăinuia sentimentele.

– Arăți obosită, șopti el. Aerul de la țară îți va face bine. Mergi la mica fermă?

Ea îl privi în ochi. Nu voia să fie abătută de la ceea ce avea de făcut.

– Da.

El îi văzu determinarea și i-o respectă. Se temea de ea.

– Când te vei întoarce, îmi vei spune tot ce-ți vei aminti, tot ce vei simți?

Pentru prima dată, își relaxă mâna într-a lui.

– Da, bineînțeles.

De dragul lui, de dragul femeii în rochia de culoarea smaraldului care venise atunci să o adoarmă, Brie făcu un pas spre el și-l sărută pe obraz.

– Nu-ți face griji în privința mea! Reeve va fi acolo.

Străduindu-se să nu se simtă înlocuit, Armand o privi traversând foaierul. Un lacheu deschise ușa larg, iar ea păși în lumina soarelui.

Mult timp, Reeve nu scoase nici un cuvânt. Conducea cu viteză normală pe drumul de coastă care șerpuia, urca și cobora din nou. Agitație. O recunoștea ușor, dar nu-i înțelegea cauza. Nu se grăbea.

Întâi, rămase în urmă orașul Cordina, apoi portul Lebarre. Din loc în loc, treceau pe lângă o vilă cu grădină îngrijită și plină de flori. Era drumul pe care fugise ea în noaptea aceea, când evadase. Se întrebă dacă ea îl recunoștea.

Gabriella nu văzu nimic familiar, nimic care s-o facă să se încordeze. Și totuși, era încordată. Peisajul era superb, pietros și bătut de vânt. Era liniștit, colorat, idilic. Și totuși, ea continuă să frece între degete breteaua de la geantă.

– Vrei să ne oprim, Gabriella? Ai prefera să mergem în altă parte?

Se întoarse spre el rapid şi, la fel de rapid, se întoarse la loc.

– Nu, nu, sigur că nu. Cordina este o ţară frumoasă, nu-i aşa?

– De ce nu-mi spui ce ai?

– Nu sunt sigură, zise ea punându-şi mâinile pe genunchi. Mă simt ciudat, de parcă ar trebui să mă uit tot timpul peste umăr.

El hotărâse deja să-i dea toate răspunsurile de care avea nevoie, fără ocolişuri şi fără menajamente.

– Ai fugit pe drumul ăsta acum o lună. Ploua.

Degetele ei se crispară. Se forţă să şi le relaxeze.

– Fugeam spre oraş sau în sens invers?

El îi aruncă o privire. Nu-i dăduse prin minte să facă acea precizare. Respectul lui pentru mintea ei crescu şi mai mult.

– Spre oraş. Erai la numai cinci kilometri de Lebarre când ai leşinat.

Ea încuviinţă din cap.

– Atunci am avut noroc sau poate că ştiam eu ce ştiam dacă am luat-o la fugă în direcţia bună. Reeve, azi-dimineaţă...

„Regrete?" se întrebă el în timp ce strângea volanul. Regretele şi vocea raţiunii apăruseră deja, atât de repede?

– Ce vrei-mi să spui în legătură cu azi-dimineaţă?

– Bona mă aştepta în camera mea.

Trebuia să se amuze? Fie că trebuia sau nu, Reeve nu-şi putu reţine zâmbetul imaginându-şi scena în minte.

– Şi?

– Am stat de vorbă. Îmi aduce lapte cald în unele seri. Probabil că aseară eram cu mintea în altă parte dacă mi-a scăpat din vedere acest lucru. Brie zâmbi la rândul ei, însă doar scurt. De asemenea, mi-a adus şi o păpuşă pe care o aveam în copilărie. Încet, hotărâtă să-i prezinte exact fiecare detaliu, Brie îi povesti ce-şi amintise. Asta

a fost tot, spuse ea la sfârşit. Dar, de data asta, nu a fost o impresie, nu a fost un vis. Mi-am amintit.

– Ai mai spus cuiva?

– Nu.

– Îi vei spune lui Kijinsky mâine, când te vei întâlni cu el.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă un ordin. Brie se strădui să nu se supere, ci să înţeleagă.

– Da, bineînţeles. Crezi că este un început pentru mine?

El încetinise maşina cât timp vorbise ea. Acum, putea accelera din nou.

– Cred că devii mai puternică. Asta a fost o amintire căreia îi puteai face faţă, poate una de care aveai nevoie înainte să înfrunţi restul.

– Şi restul va veni.

– Restul va veni, aprobă el.

Şi când avea să vină, ea nu va mai avea nevoie de el. Misiunea lui se va încheia. Ferma lui...

Se gândi la ea, dar parcă trecuseră ani de când o lăsase în urmă, nu câteva săptămâni. Nu-i mai părea un loc liniştit şi senin, ci izolat şi pustiu. Când avea să se întoarcă, nu avea să mai fie acelaşi om, cu aceleaşi dorinţe.

Urmând indicaţiile pe care le primise, Reeve părăsi drumul de coastă şi se îndepărtă de mare. Drumul era accidentat pe acea porţiune. Încetini din nou, de data asta din cauza denivelărilor.

În scurt timp, copacii înăbuşiră şi apoi amuţiră de tot sunetul apei. Dealurile erau mai verzi, peisajul, mai puţin dramatic. Auziră un câine lătrând, o vacă mugind lung. Aproape că-şi putea imaginea că mergea la el acasă.

Viră din nou, apoi o luă în direcţia opusă, pe un drum de pământ şi pietriş. Un câmp se întindea pe o parte, năpădit de buruieni. Pe partea cealaltă, era un pâlc de copaci.

– Am ajuns?

– Da, răspunse Reeve oprind motorul.

– Aici mi-a fost găsită mașina?

– Exact.

Rămase nemișcată câteva clipe, în expectativă.

– De ce mă aștept întotdeauna să fie ușor? întrebă ea. Uneori, cred că, atunci când voi vedea ceva, când voi afla ceva, totul se va clarifica. Nu este niciodată așa în realitate. Dar sunt momente în care parcă simt cuțitul în mână. Se uită în jos, spre palmă. Îl simt ca și cum ar fi real. Și, când îl simt, știu că sunt în stare să ucid.

– Toți suntem dacă ne-o cer împrejurările.

– Ba nu.

Afișând un aer calm, Brie își împreună mâinile. Păstra agonia înăuntru, acolo unde învățase că era locul agoniilor personale.

– Eu nu cred asta. Să ucizi, să iei o viață necesită o înțelegere, o acceptare a violenței. O parte întunecată. În unii, este suficient de puternică pentru a învinge orice alt instinct.

– Și ce ți s-ar fi întâmplat dacă ai fi închis ochii și ai fi respins violența? O prinse de umăr mai tare decât ar fi fost nevoie și o sili să-l privească. Binecuvântați sunt cei pasivi, Brie? Tu știi mai bine.

Îi descătușă sentimentele cu o privire. Ea nu se putu opune.

– Nu vreau violență în viața mea, spuse ea vehement. Nu vreau și nu pot să accept faptul că am ucis un om.

– Atunci nu o să ieși niciodată din asta, spuse el pe un ton dur și ea se rezemă de spătarul scaunului. Vei continua să trăiești într-o fantezie. Prințesa din palat, rece, distantă și intangibilă.

– Tu îmi vorbești mie despre fantezie?

El o provoca. Nu mai conta faptul că ea-l rugase cândva să o facă. O împingea către o graniță întunecată.

– Tu te hrăneşti cu iluzii. Un bărbat care şi-a petrecut viaţa căutând nenorociri, vânându-le, care pretinde că va fi mulţumit dacă va sta în pridvor şi-şi va privi recoltele crescând!

Îşi atinsese ţinta. Furia şi frustrarea ţâşniră şi i se revărsară în voce. Avea visurile lui, iar ea devenise unul dintre ele.

– Măcar ştiu care este propria mea realitate şi o înfrunt. Am nevoie de fermă din motive pe care tu nu vrei să le înţelegi. Am nevoie de ea pentru că ştiu de ce sunt capabil, ştiu ce am făcut, dar şi ce aş putea face de acum înainte.

– Fără regrete.

– La naiba cu regretele! Dar mâine ar putea fi altfel. Am de ales.

Voia să creadă asta.

– Ai de ales, spuse ea părând deodată sătulă şi uitându-se în altă parte. Poate că prin asta suntem diferiţi. Cum mi-aş putea trăi viaţa aşa cum am obligaţia să mi-o trăiesc ştiind că sunt...

– Umană, o întrerupse el. La fel ca noi toţi ceilalţi.

– Simplifici.

– Ai de gând să-mi spui că un titlu te face să fii deasupra noastră, a tuturor?

Vru să-l repeadă, dar oftă adânc.

– M-ai blocat. Nu, sunt umană şi imperfectă şi mă tem. Să-mi accept propriile... umbre pare cel mai dificil lucru dintre toate.

– Vrei să mergi mai departe?

– Da, spuse ea punând mâna pe mânerul portierei. Da, vreau să merg mai departe.

Coborând din maşină, se uită în jur şi-şi dori să fi ştiut de unde să înceapă. Poate că o făcuse deja. Tu ai mai fost vreodată aici?

– Nu.

– Bun. Atunci putem considera că este prima oară pentru amândoi. Brie îşi puse mâna streaşină la ochi

şi privi în depărtare. Ce linişte! Mă întreb dacă plănuisem să cultiv ceva pe câmpurile astea într-o bună zi.

– Ai vorbit despre asta.

– Dar nu am făcut nimic, spuse ea făcând câţiva paşi.

Flori sălbatice creşteau în voie, pe câmp, la marginea drumului. Unele erau galbene, altele albastre. Albine grase şi harnice zumzăiau în jurul lor. Văzu un fluture mare cât palma mâinii ei aşezându-se şi legănându-se pe o petală. În văzduh, era un miros de iarbă grasă şi de pământ roditor. Mergea la întâmplare, fără ţintă.

O gaiţă coborî în picaj lângă ei, deranjată de intruziune. Apoi zbură lamentându-se spre copaci. Nu era tocmai un loc rupt dintr-un basm, se gândi ea. Era mult de lucrat, de plivit, de cultivat, de recoltat. De aceea rămăsese în paragină? Iarăşi se mulţumise doar să viseze?

– De ce am cumpărat acest teren?

– Voiai un loc numai al tău. Aveai nevoie de un loc în care să te poţi refugia.

– Iarăşi să evadez?

– Să fii singură, o corectă el. Este o diferenţă.

– Dar este nevoie de o casă aici. Pierzându-şi brusc răbdarea, începu să se învârtă în cerc. Îi lipseşte viaţa. Priveşte acolo! Dacă s-ar tăia câţiva dintre copacii aceia, s-ar putea ridica o casă acolo, de unde să inspectezi câmpurile. Acolo, va fi grajdul. Da, şi o păşune. Şi un coteţ de găini. Cuprinsă de entuziasm, merse mai departe, cu paşi repezi. Chiar aici. La o fermă, trebuie să existe ouă proaspete. Ar fi câini şi copii, nu vezi? Nu există nimic fără ei. Margarete într-o jardinieră, la fereastră. Râsete prin uşă. Pământul nu ar trebui să rămână aşa, lipsit de iubire.

Îşi imagina la fel de bine ca ea. Până la urmă, şi el îşi reprezentase la fel propriul teren, chiar dacă era într-o lume diferită.

– Din ce-am înţeles, nu este lipsit de iubire.

– Dar nu este întreţinut. Viaţa trebuie întreţinută.

Furioasă, se întoarse şi începu să meargă mai departe, prin iarba înaltă. După câţiva paşi, lovi cu piciorul un obiect care se rostogoli şi se lovi zgomotos de o piatră. Reeve se aplecă şi ridică un termos roşu, gol, fără dop şi fără capac. Instinctul de anchetator se trezi în el. Îl ţinea de partea de jos, fără să atingă mai mult decât era necesar. Nu degeaba fusese poliţist.

– În visele tale, stăteai într-un loc liniştit şi beai cafea dintr-un termos roşu.

Brie se holbă la termos de parcă era un obiect malefic.

– Da.

– Şi îţi era somn.

Cu o atitudine expertă, mirosi interiorul termosului, dar gândurile lui zburaseră deja în altă parte. Oare laboratorul poliţiei din Cordina avea mijloace tehnice eficiente? De ce mica fermă nu fusese investigată în cele mai mici detalii? De ce o probă atât de importantă fusese neglijată? El, unul, avea să facă totul ca să afle răspunsurile.

Urmase acest traseu singură, se gândi el. Fusese foarte atent să nu-i influenţeze direcţia. Apoi, arătase sistematic spre locul unde voia să ridice casa şi grajdul. Dacă mai stătuse jos acolo înainte... Scrută peisajul până când privirea i se opri asupra unui bolovan mare, neted. Era la numai câţiva metri depărtare, într-un loc însorit, probabil, la amiază. Locul ideal pentru a visa.

Dacă ea stătuse aici, odihnindu-se, gândindu-se, bând cafea...

– La ce te gândeşti?

Îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

– Mă gândesc că probabil ai stat pe bolovanul acela, de acolo, bându-ţi cafeaua, făcând planuri. Îţi era somn, poate chiar ai aţipit. Dar apoi, ai încercat să te trezeşti. Mi-ai spus că, în visul tău, nu voiai să adormi. Aşa că, poate, ai reuşit să te ridici şi ai mers cu paşi

nesiguri spre mașină. Întorcându-se, privi înapoi spre locul unde parcase el mașina. Apoi, somniferul și-a făcut efectul complet. Ai leșinat și termosul s-a rostogolit în iarbă.

– Somnifer... în cafea!

– Are logică. Cel sau cei care te-au răpit erau nervoși și stresați. N-au mai stat să caute termosul. De ce ar fi făcut-o? Te aveau pe tine.

– Atunci probabil că a fost cineva care îmi cunoaște obiceiurile, care știa că urma să vin aici în ziua aceea. Cineva care... Vocea i se stinse în timp ce privirea îi căzu pe termos.

– Cineva care-ți este apropiat, completă el ridicând recipientul. Suficient de apropiat cât să aibă acces la termos.

Ea se înfioră. Impulsul de a privi peste umăr, de a fugi reveni mai puternic ca oricând. Folosindu-și toată stăpânirea de sine, rămase nemișcată.

– Și acum ce facem?

– Acum, aflăm cine ți-a făcut cafeaua și cine ar fi putut avea ocazia să-ți pună ceva în ea.

Nu-i fu ușor să încuviințeze din cap, dar o făcu.

– Reeve, nu ar fi trebuit să ajungă și poliția aici până acum?

Privi dincolo de ea, în depărtare.

– Așa ar fi fost normal, nu-i așa?

Ea se uită în jos, la inelele de pe mâna ei. Diamantele simbolizau credința. Safirele, iubirea.

– Tatăl meu... începu ea, dar nu mai putu continua.

– Este timpul să avem o discuție cu el.

Era riscant să se întâlnească, dar fiecare conduse pe drumul lung și accidentat care ducea la cabană. De data asta, era mai riscant să nu se întâlnească.

Era un loc izolat, năpădit de vegetație, lipsit de farmec, cu o casă părăsită pe o parcelă de pământ uitată de lume, care nu fusese niciodată cultivată cu succes.

De aceea fusese perfect. Era destul de aproape de mica fermă pentru a fi convenabil, destul de departe de oraş pentru a trece neobservat. Ferestrele erau acoperite cu scânduri, cu excepţia uneia, care fusese degajată. Discutaseră deja să incendieze locul, să lase scrumul să putrezească, aşa cum făcuseră cu cadavrul pe care-l îngropaseră în pădurea din spate.

Maşinile sosiră la un interval de câteva clipe una de alta. Cele două persoane erau prea disciplinate, prea precaute ca să întârzie. Şi amândouă, în timp ce se apropiau una de cealaltă, aveau nervii întinşi la maximum. Împrejurările le forţaseră să aibă încredere una în cealaltă, viaţa uneia depinzând de cealaltă.

– Începe să-şi amintească.

O voce îngrozită scoase o înjurătură.

– Sigur?

– Nu te-aş fi contactat altfel. Îmi preţuiesc viaţa la fel de mult cum ţi-o preţuieşti tu pe a ta.

Ambele persoane ştiau că, atât timp cât una din ele rămânea în siguranţă, era şi cealaltă. Şi, dacă una din ele făcea o greşeală...

– Cât de mult ştie?

– Nu destul cât să ne îngrijorăm încă. Amintiri din copilărie, câteva imagini. Nimic despre asta.

O cioară croncăni agitată deasupra capetelor lor. Tresăriră.

– Dar începe să-şi amintească. Nu mai sunt doar coşmaruri. Cred că, dacă va încerca mai mult, îşi va aminti totul.

– Ştiam de la bun început că-şi va aminti. Nu avem nevoie decât de puţin mai mult timp.

– Timp? Hohotul de râs batjocoritor puse pe fugă o veveriţă. Ne-a mai rămas foarte puţin. Şi îi spune tot americanului. Sunt amanţi acum, iar el este isteţ. Foarte isteţ. Uneori, am impresia că ne suspectează.

– Este ridicol ce spui!

Dar tensiunea crescu şi mai mult. Cum ar fi putut americanul să anticipeze?

– Dacă idiotul ăla de Henri nu se îmbăta! *Merde!*

Din cauza vinului şi a desfrâului, se alesese praful de planurile lor minuţios elaborate. Nici unul din ei nu regreta că ajunseseră să sape un mormânt.

– Nu are rost să ne gândim la asta acum. Dacă nu reuşim să o răpim din nou, schimbul este imposibil. Deboque rămâne în închisoare, nu mai pupăm banii şi răzbunarea pică.

– Atunci o răpim din nou. Cine se aşteaptă să fie răpită a doua oară atât de curând?

– Reuşiserăm, era a noastră!

Vocea trăda furie şi teamă în aceeaşi măsură. Amândoi stătuseră ca pe ace de când Brie fusese identificată la spital.

– Şi va fi din nou. Curând. Foarte curând.

– Şi cu americanul ce facem? Nu este la fel de credul ca prinţesa.

– Este dispensabil, aşa cum va fi şi prinţesa dacă îşi aminteşte prea mult, prea repede. Supravegheaz-o îndeaproape! Ştii ce să faci la nevoie.

Pistolul mic cu amortizor, cu gloanţele lui mortale, era ascuns la loc sigur.

– Dacă o voi omorî eu, vei avea şi tu sânge pe mâini.

Gândul crimei nu era atât de deranjant ca eventualitatea eşecului şi a demascării.

– Ştim bine amândoi. Trebuie să mai avem puţin noroc, măcar până în noaptea balului.

– Este un plan nebunesc. Să o răpim de acolo, chiar din palat, când va fi plin de oameni!

– Planul poate funcţiona. Ai altul mai bun?

Se făcu linişte un timp, dar o linişte apăsătoare.

– Aş vrea să fi rămas eu cu ea aici, nu prostul ală de Henri!

– Fii cu ochii-n patru și cu urechile ciulite! I-ai câștigat încrederea?

– Cât de cât.

– Profită! Avem mai puțin de două săptămâni.

capitolul 10

Brie stătea așezată, cu mâinile în poală, cu spatele foarte drept și cu privirea fixă. Aștepta ca tatăl ei să vorbească. Întrebări, prea multe, luaseră formă în mintea ei. Răspunsuri, prea multe, așteptau încă să fie primite.

Cine era? I se spusese. Alteța Sa regală Gabriella de Cordina, fiică de principe, soră de prinți. Membră a familiei Bisset, una dintre cele mai vechi familii regale din Europa.

Ce era? Aflase. O femeie responsabilă, cu o minte organizată, cu simțul datoriei și cu accese de pasiune nu tocmai neglijabile. Dar se întâmplase ceva care o privase de restul, de acele mici detalii vitale care fac o persoană întreagă. Era abia la începutul luptei pentru dreptul de a și le reînsuși.

Somnifer în cafea, întuneric, voci. Un cuțit și sânge pe mâini. Avea nevoie de acele amintiri, de acele detalii pentru a obține restul. Abia începea să înfrunte adevărul.

Era o liniște mormântală în cameră. Prin ferestrele dinspre vest, lumina intra superbă, curată. Roșul covorului căpătase o nuanță sângerie, dar fără nici o conotație de violență.

– Deci, tu crezi că cineva i-a pus un somnifer Gabriellei în cafea, spuse Armand pe un ton glacial, aruncând o privire spre termosul roșu aflat pe biroul lui.

– Pare logic. Reeve nu se așează. Rămase în picioare, în fața lui Armand, lângă scaunul pe care stătea Brie. În plus, se potrivește cu visul recurent al lui Brie.

– Termosul poate fi analizat.

– Da. Trebuie analizat.

Deşi avea o privire foarte calmă, îi urmărea lui Armand fiecare mişcare, fiecare expresie. Ştia că şi Armand le urmărea pe ale lui.

– Întrebarea este de ce a fost găsit abia acum.

Armand îl privi drept în ochi pe Reeve. Spuse pe un ton autoritar, nu foarte prietenos:

– Se pare că poliţia a fost neglijentă.

– Se pare că multă lume a fost neglijentă.

Reeve nu mai reuşea la fel de bine să-şi ascundă supărarea. În schimb, pe chipul lui Armand, nu se deslușea nimic altceva decât un calcul rece, care nu-i plăcea.

– Dacă cineva a pus un somnifer în cafea, aşa cum cred eu, implicaţiile sunt evidente.

Armand scoase o ţigară lungă de foi şi o aprinse fără să se grăbească.

– Aşa este.

– Reacţionezi cu mult calm, Alteţă.

– Reacţionez aşa cum trebuie.

– Şi eu la fel. O voi lua pe Brie din Cordina până când se va rezolva această problemă. Nu este în siguranţă în palat.

Armand îşi încleştă maxilarul, însă doar pentru scurt timp.

– Dacă nu m-ar fi preocupat siguranţa ei, nu te-aş fi rugat să vii aici.

– Dacă n-ar fi existat legătura dintre familiile noastre, nici nu aş fi venit, răspunse Reeve pe un ton calm şi ferm. Dar nu mă mai mulţumesc cu atât. De acum, vreau răspunsuri.

Armand îşi luă un aer princiar.

– Nu ai nici un drept să mi le ceri mie.

Reeve făcu un pas înainte. Unul era suficient.

– Coroana nu te va proteja.

– Încetaţi!

Brie ţâşni de pe scaunul ei şi se puse între Reeve şi tatăl ei. Dacă fusese o mişcare protectoare, nu o făcuse conştient. Şi, oricum, n-ar fi putut spune pe care dintre

ei intenționase să-l protejeze. Mânia o domină rapid, cu o forță care-i umbri celelalte sentimente.

– Cum îndrăzniți să vorbiți între voi doi, lângă mine, de parcă aș fi incapabilă să gândesc cu propria minte? Cum îndrăzniți voi doi, amândoi, să mă protejați de parcă aș fi o incompetentă?

– Gabriella! Armand se ridică și el de pe scaun, amintindu-și cât de des auzise și se lovise de tonul acela înainte. Ai grijă cum vorbești!

– Nu vreau! Furioasă, se întoarse cu fața la el, aplecându-se peste birou și sprijinindu-se pe el cu palmele. În alte împrejurări, ar fi considerat-o fascinantă, așa cum fusese și mama ei. Nu vreau să fiu politicoasă și inofensivă! Nu sunt o prințesă de vată de zahăr pe care s-o expui cum vrei tu, ci o femeie. Este viața mea, înțelegi? Nu voi sta aici tăcută în timp ce voi doi vă certați ca niște copii aroganți pe aceeași jucărie. Aștept răspunsuri.

Privirea lui Armand era rece și distantă. La fel și tonul.

– Vrei mai mult decât am libertatea să-ți ofer.

– Vreau ceea ce-mi aparține de drept.

– Ceea ce-ți aparține este al tău doar pentru că ți-l acord eu.

Brie își ridică bărbia. Era palidă, dar calmă.

– Așa se poartă un tată? întrebă ea cu voce dulce, dar tăioasă ca un cuțit. Conduci bine Cordina, Alteță. Dar oare se poate spune același lucru despre cum îți conduci familia?

Armand primi lovitură drept în inimă. Dar nici un mușchi nu i se mișcă pe chip.

– Trebuie să ai încredere în mine, Gabriella.

– Încredere? întrebă ea cu o voce tremurândă. Asta, continuă ea arătând spre termos, asta îmi arată că nu pot avea încredere în nimeni. În nimeni, repetă ea întorcându-le spatele și ieșind din încăpere.

– Las-o să plece! îi porunci Armand lui Reeve când acesta o porni după ea. Este supravegheată. Cum Reeve

continua să meargă spre uşă, repetă: Ascultă-mă când îţi spun că este supravegheată! Las-o să plece!

Nu-l opriră cuvintele, ci tonul lui. Era plin de durere, acea durere vibrantă pe care Reeve o auzise în vocea lui Armand în ziua în care fuseseră în sala de aşteptare a spitalului. Ajuns în faţa uşii, se uită înapoi.

– Nu ştiai că fiecare mişcare îi este supravegheată? întrebă Armand încet. Atât de îndeaproape, încât ştiu şi unde a petrecut ultima noapte.

Cu un aer obosit, se aşeză.

Reeve rămase pe loc. Ochii i se îngustară. Ce-i drept, nu-i scăpase faptul că servitorii îşi făceau tot timpul de lucru în jurul lui Brie, dar crezuse că era mâna lui Alexander.

– Ai pus să fie spionată?

– Am pus să fie supravegheată, spuse Armand aproape în şoaptă. Crezi că aş lăsa siguranţa ei la voia întâmplării, Reeve? Sau chiar doar în mâinile tale, fie ele foarte pricepute? Am avut nevoie de tine din motivele pe care le-am enumerat, dar, în ceea ce priveşte viaţa fiicei mele, folosesc toate mijloacele pe care le am la îndemână. Armand îşi trecu mâinile peste faţă, dând primul semn evident de tensiune. Te rog, închide uşa şi rămâi! Este timpul să afli mai mult decât ce ţi-am spus până acum.

Trebuia să-şi asculte instinctul. Uneori, instinctul salvează vieţi. Reeve închise uşa încet şi se întoarse lângă birou.

– Ce joc este ăsta, Armand?

– Unul care menţine pacea în ţara mea, pentru poporul meu. Unul care îmi aduce copilul înapoi, întreg şi sănătos. Unul care, cu voia lui Dumnezeu, îi va pedepsi pe cei care vor contrariul. Ridică piatra lui albă şi netedă şi o strânse în pumn. Îi va pedepsi crunt, murmură el.

I-o promisese deja iubitei lui soţii, pe care o pierduse.

– Ştii cine a răpit-o, spuse Reeve încet, dar în vocea lui încă mai mocnea furia. Ai ştiut tot timpul.

– Știu unul, suspectez altul.

Palma lui Armand se deschise și se închise la loc peste piatră.

– Și tu suspectezi, continuă el fixându-l pe Reeve cu o privire dură și rece. Nu-mi este străin faptul că ai făcut cercetări, ai studiat fapte, ai emis teorii. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Cu toate astea, nu credeam că-i vei împărtăși gândurile tale Gabriellei.

– Avea dreptul să știe, mai mult ca oricine altcineva.

– Sunt tatăl ei, dar sunt, în primul rând, conducătorul ei. Ei îi ofer drepturile și eu i le retrag.

Din nou avea acea aroganță, acea putere rece și dură pe care Reeve o recunoștea, ba chiar o admira.

– Te-ai folosit de ea.

– Și tu, recunoscu Armand. Și alții. Imaginea este prea amplă, prea complexă pentru a putea fi redusă la răpirea fiicei mele. Alteța Sa regală Gabriella de Cordina a fost răpită. Am acționat în consecință.

– De ce m-ai chemat aici?

– Deoarece aveam încredere în tine, așa cum ți-am spus la început. Deoarece eram conștient de faptul că vei obosi curând să stai pe margine și că vei reflecta, vei asimila și, într-un final, vei acționa. Nu intenționam să-ți permit să acționezi înainte să fie momentul potrivit. Acesta se apropie.

– De ce naiba o lași în întuneric? întrebă Reeve. Nu știi cât suferă?

– Crezi că nu știu cât suferă?

Armand ridicase tonul și ochii îi scăpărau. În tinerețe, fusese renumit și temut pentru caracterul lui vulcanic. Preț de o clipă, controlul pe care și-l impunea de douăzeci de ani aproape dispăru.

– Este copilul meu, primul meu copil. Am ținut-o de mâini când învăța să meargă, am stat pe marginea patului ei când avea febră, am plâns împreună cu ea la mormântul mamei ei.

Armand se ridică cu rigiditate şi se duse la fereastră. Acolo, se aplecă în afară, ţinând cu degetele lemnul pervazului. Fac ce fac, spuse el ceva mai calm, pentru că trebuie, dar asta nu înseamnă că nu o iubesc la fel de mult.

Dacă avea îndoieli în legătură cu altele, de asta Reeve putea fi sigur.

– Are nevoie să ştie.

Principele simţea mândrie şi regret, dar, peste toate, prima responsabilitatea.

– Mintea este fragilă, Reeve, şi ştim încă atât de puţine despre ea. Gabriella, cu toată tăria şi voinţa ei, nu este capabilă să-şi învingă decizia minţii de a nu-şi aminti. Dacă ai altă părere, de ce nu i-ai spus ceea ce suspectezi, pe cine suspectezi?

– Are nevoie de timp, începu Reeve şi Armand îi întoarse spatele.

– Da. Şi tot ce pot face este să i-l acord. Doctorul Kijinsky a insistat că, dacă Gabriella află totul înainte ca mintea ei să fie pregătită să accepte, să înţeleagă, şocul i-ar putea cauza o cădere nervoasă. Mintea ei ar putea refuza să-şi mai amintească vreodată.

– A început să-şi amintească frânturi.

– Un buton a fost apăsat şi mintea reacţionează, remarcă Armand continuând să se joace cu piatra albă în palmă. Probabil că ai învăţat asta la şcoală. Dar, dacă i-aş spune tot ce ştiu sau ce suspectez, s-ar putea să fie prea mult, ca o avalanşă. Ca tată, simt că trebuie să aştept. Ca principe conducător al Cordinei, am metodele mele de a afla ce am nevoie să ştiu. Da, ştiu cine a răpit-o şi de ce. O lucire feroce îi apăru în ochi, o lucire pe care un vânător sau chiar vânatul ar fi recunoscut-o. Dar nu este momentul potrivit. Pentru a-i prinde, am nevoie de timp. Tu, care ai dejucat, ca să spun aşa, comploturi contra guvernului de la Washington, înţelegi. Nu are rost să negi, continuă el înainte ca Reeve să apuce să răspundă. Sunt bine informat în legătură cu activitatea pe care ai desfăşurat-o.

– Am fost polițist.

– Și nu numai, spuse Armand clătinând din cap. Dar să lăsăm asta acum! Înțelegi că, în calitate de șef de stat, trebuie să am dovezi incontestabile înainte de a face vreo acuzație. Nu mă pot arăta slab sau furios din cauza celor întâmplate copilului meu, ci trebuie să fiu un judecător care caută dreptate. Unii dintre apropiații mei cred că, din cauza statutului meu, nu sunt la curent cu stratagemele, mitele și minciunile practicate pe ascuns în regatul meu. Îi las să rămână neștiutori. Alții ar putea crede că, dacă am găsit-o pe Gabriella, nu voi mai încerca să aflu motivul răpirii ei. Una dintre cererile de răscumpărare a fost eliberarea mai multor prizonieri. Toți, în afară de unul, erau de umplutură. Unul singur conta: Deboque.

Lui Reeve, numele îi suna familiar. Îl auzise des în activitatea sa mai puțin publică din cadrul poliției. Deboque era un om de afaceri de succes, care făcuse trafic cu droguri, femei, armament. Vindea de toate, de la substanțe interzise la explozibil, celui care îi oferea cel mai bun preț.

Dar afacerile îi merseseră, rectifică Reeve în gând, doar până când o investigație care durase trei ani îl demascase și-l condamnase. Multă lume credea că, în cei doi ani pe care Deboque îi petrecuse de atunci în închisoare, continuase să tragă sforile organizației sale.

– Deci, crezi că Deboque este în spatele răpirii?

– Deboque a răpit-o pe Gabriella, răspunse Armand simplu. Trebuie doar să dovedim prin cine.

– Și știi?

Reeve făcu o pauză și se gândi, în sfârșit, la rece. Dacă ar fi acuzat fără dovezi pe cineva apropiat, ar fi provocat un adevărat scandal. Doar niște dovezi clare ar fi stabilit legătura cu Deboque și ar fi pus capăt manevrelor și mașinațiilor politice pe care acesta le inițiase.

– Deboque poate trage sforile puterii în Cordina chiar dintr-o celulă?

– El așa crede. Însă, cu ajutorul termosului, cred că-l vom putea demasca ușor pe unul dintre complicii lui. În cazul celuilalt, este mai complicat.

Se uită la mâinile lui, la inelul pe care doar el îl putea purta. Lui Reeve i se păru că-i apăruse fugitiv pe chip o expresie de regret.

– Ți-am spus că știu unde și-a petrecut noaptea Gabriella.

– Da. Cu mine.

Expresia de mai devreme apăru din nou, aproape imperceptibilă.

– Ești fiul unui vechi prieten și un om pe care îl respect, dar îmi este greu să-mi păstrez calmul, chiar dacă știu că ea te-a căutat. La nivel mental, accept ideea că este femeie. Și totuși... Făcu o pauză, apoi continuă: Spune-mi ce simți pentru Gabriella! De data asta, te întreb în calitate de tată al ei.

Rămânând în picioare, Reeve îl privi pe Armand drept în ochi.

– O iubesc.

Armand simți ruptura dulce-amară pe care o simte un părinte când copilul său îi oferă altcuiva iubire și loialitate.

– Este timpul să-ți spun ce am făcut până acum. Și este și timpul să-ți cer sfatul.

Armand îi indică un scaun și așteptă. Reeve nu mai puse nici o întrebare, doar luă loc.

Vorbiră liniștiți timp de 20 de minute, deși fiecare dintre ei ducea propria luptă la nivel emoțional. La un moment dat, Armand merse la dulapul cu băuturi și turnă două pahare de coniac.

Planul lui era bun. Când îl chemase pe Reeve în Cordina, știa că va fi de folos inteligența și experiența sa.

Îi supravegheau îndeaproape pe suspecți. În momentul în care Brie începea să-și amintească, aceștia aveau să facă următoarea mișcare. Și, dacă totul avea să decurgă

conform planului, Brie nu avea să mai fie niciodată în pericol.

Dar lucrurile nu se întâmplă întotdeauna conform planului.

Brie se năpusti în biroul ei clocotind de furie şi o găsi pe Janet aranjând nişte foi într-un clasor. Când o văzu pe prinţesă, cu hârtiile încă în mână, se întoarse şi făcu o reverenţă.

– Alteţa Voastră, nu mă aşteptam să vă întoarceţi astăzi.

– Simt nevoia să lucrez, spuse ea şi se îndreptă direct spre biroul ei, unde începu să scotocească prin foi. Avem meniul personal pentru invitaţii care vin la cina de dinaintea balului?

– Caligraful a trimis unul pentru aprobare.

– Da, e aici.

Brie luă foaia groasă, crem şi parcurse scrisul superb. Fiecare dintre cele şapte feluri de mâncare era completat de vinul corespunzător. Ea însăşi îl alesese pe fiecare în parte, aşa cum alesese întregul meniu. Până şi cel mai pretenţios dintre gurmanzi ar fi fost impresionat. Era un meniu fără cusur şi mai mult de-atât, o operă de artă, atât estetic, cât şi culinar. Şi totuşi, Brie era nervoasă.

– Nu voi tolera asta, exclamă ea aruncând meniul pe birou şi începând să se agite de colo colo.

– Meniul nu este adecvat, Alteţa Voastră?

– Adecvat? Brie izbucni în râs şi-şi băgă mâinile în buzunare. Este absolut perfect. Sună-l pe caligraf şi spune-i să continue aşa cum a început. Cele cincizeci de persoane care vor lua cina cu noi în seara balului vor avea parte de o masă de neuitat. Am avut grijă de asta, nu-i aşa? Ochii i se umplură de pasiune, dar se întoarse cu spatele. Am pregătit o amintire durabilă pentru cei câţiva privilegiaţi.

Neştiind cum să reacţioneze, Janet rămase aplecată peste clasor, cu hârtiile încă în mână.

– Da, Alteța Voastră.

– Și totuși, eu nu am parte de aceeași bunăvoință din partea propriului tată.

– Sunt sigură că ați înțeles greșit, începu Janet. Principele Armand...

– Decide în locul meu, se grăbi Brie să-i termine propoziția. Decide să se joace, să se ascundă. Știu asta, deși sunt sute de alte lucruri pe care nu le știu. Dar le voi afla, spuse Brie strângând pumnii. Și curând!

– Sunteți supărată.

Janet puse hârtiile deoparte, în ordine, pentru a se ocupa mai târziu de ele.

– Vă voi comanda puțină cafea.

– Stai! Brie făcu un pas înainte. Cine se ocupă de cafeaua mea, Janet?

Surprinsă de tonul poruncitor al lui Brie, Janet lăsă jos telefonul.

– De ce? Cei de la bucătărie, desigur, Alteța Voastră. Trebuie doar să sun și...

Brie își dădu seama că habar nu avea unde era bucătăria. Oare știuse vreodată?

– Tot la bucătărie mi se pregătește și un termos de cafea atunci când cer? Inima îi bătea mai să i se spargă în piept când adăugă: Când ies la plimbare, Janet.

Janet făcu un gest scurt și nervos cu mâinile.

– Preferați cafeaua foarte tare. De obicei, v-o face bătrâna servitoare. Rusoaica aceea bătrână.

– Bona, șopti Brie. Nu asta ar fi vrut să audă.

– V-am auzit deseori spunând în glumă că face o cafea atât de tare, încât ar sta pe verticală și fără termos, spuse Janet zâmbind pentru a destinde atmosfera. Vă face cafeaua în camera ei și nu vrea să-i dea rețeta bucătarului.

– Deci, ea îmi aduce termosul înainte să ies?

– De obicei, da, Alteța Voastră. Așa cum prințul Bennet o cheamă pe ea, și nu pe valetul lui, când i se rupe un nasture de la cămașă.

Încercă să-şi alunge senzaţia de rău care punea stăpânire pe ea.

– Face parte din familie de foarte mult timp şi toată lumea are încredere în ea.

– Da, se consideră mai mult decât o slujnică, Alteţa Voastră. Prinţesa Elizabeth o lua în călătorii în locul cameristei ei personale.

– Bona a fost cu mama la Paris? Erau împreună când mama s-a îmbolnăvit?

– Aşa cred, Alteţa Voastră. Îi era total devotată prinţesei Elizabeth.

Oare era o prefăcută? se întrebă Brie. Câte alte persoane ar fi putut să-i pună somniferul în termosul cu cafea? Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Brie puse întrebarea următoare:

– Ştii cumva dacă bona mi-a adus un termos cu cafea în ziua în care am plecat la mica fermă? În ziua în care am fost răpită?

– Da. De ce? întrebă Janet nedumerită. V-a adus-o aici. Voiaţi să mai răspundeţi la câteva scrisori înainte să plecaţi. V-a adus cafeaua şi a insistat să vă puneţi o haină mai groasă. Aţi râs şi i-aţi promis că nu veţi pleca fără haină şi aţi trimis-o de aici. Eraţi nerăbdătoare să plecaţi, aşa că mi-aţi spus că ne vom ocupa de restul corespondenţei mai târziu. Aţi luat termosul şi aţi plecat.

– Nu a intrat nimeni între timp? întrebă Brie. Nu s-a mai întâmplat nimic între momentul în care bona mi-a adus termosul şi cel în care am plecat cu el?

– Nu a intrat nimeni, Alteţa Voastră. Maşina era deja în faţă. Eu însămi v-am condus. Alteţa Voastră... Cu precauţie, Janet întinse o mână. Oare este înţelept să stăruiţi asupra acestor lucruri, să vă stresaţi din cauza unor astfel de detalii?

– Poate că nu, spuse Brie acceptându-i în treacăt mâna înainte de a se întoarce cu faţa spre fereastră.

Doamne, câtă nevoie avea să vorbească, să vorbească cu o femeie! Câtă nevoie avea să aibă încredere în cineva!

– Nu voi mai avea nevoie de tine astăzi, Janet. Mulţumesc mult.

– Bine, Alteţa Voastră. Vreţi să vă comand cafea înainte să plec?

– Nu, răspunse ea zâmbind ironic. Nu mi-e poftă de cafea.

Dar nu putea rămâne înăuntru, între pereţi. De îndată ce Janet plecă, Brie simţi nevoia să iasă la aer şi la soare. Ieşi din birou. Fără să-şi dea seama, ajunse pe terasa unde se plimbase în prima seară cu Reeve. Acolo o sărutase prima oară. Acolo începuse ea să-şi testeze sentimentele latente, dar nici pe departe liniştite.

Terasa arăta altfel la lumina zilei, se gândi ea îndreptându-se spre zidul de piatră şi aplecându-se peste el. Altfel, dar la fel de frumoasă. În depărtare, se vedeau munţii, adevărate mormane de stânci care adăposteau Cordina de restul Europei. Constituiseră un formidabil zid de apărare în secolele timpurii, când puterile străine încercaseră să cucerească acea ţărişoară de la malul mării.

Apoi, se vedea marea, mărginită de faleze de piatră impunătoare. Ici-colo, încă mai erau tunuri în faleză, în puncte strategice, amintind de piraţi, de fregatele iuţi şi de alte ameninţări venite de pe mare.

Mai aproape, se vedea capitala, bătrână şi senină, mulţumită de eticheta sa de „desuetă".

Brie o adora. Nu avea nevoie de fapte sau de detalii din trecut ca să simtă asta. Cordina îi era casă şi refugiu. Îi era trecutul şi viitorul. Cu fiecare zi pe care o petrecea acolo, simţea tot mai puternică nevoia de a putea atinge şi de a păstra ceea ce-i aparţinea. Cu fiecare zi pe care o petrecea acolo, era tot mai supărată pe blocajul care o împiedica.

– Alteţă! Loubet păşi pe terasă, înclinându-se uşor în faţa ei. Sper că nu vă deranjez.

O deranja, dar manierele o împiedicară să i-o arate. Brie zâmbi şi întinse mâinile spre el. În orice caz, la cina pe care o luaseră împreună, descoperise că o plăcea foarte mult pe tânăra şi frumoasa soţie a lui Loubet. Şi i se păruse înduioşător că acel secretar de stat băţos şi pragmatic era în mod atât de evident îndrăgostit.

– Arătaţi bine, *Monsieur!*

– *Merci*, Alteţa Voastră, spuse el luându-i mâna şi ridicând-o pentru a i-o săruta cu un gest aproape patern. Trebuie să vă spun că sunteţi strălucitoare. Faptul că sunteţi acasă este cel mai bun leac, nu-i aşa?

– Chiar mă gândeam, spuse ea arătând spre priveliştea din faţa lor, că încep să mă simt ca acasă. Nu întotdeauna înăuntru, mai degrabă aici, afară. Aţi venit să vorbiţi cu tata, *Monsieur* Loubet?

– Da, am programată o întâlnire cu el peste câteva minute.

– Spuneţi-mi! Aţi lucrat mulţi ani împreună cu tatăl meu. Îi sunteţi şi prieten?

– Eu aşa mă consider, Alteţa Voastră.

„Întotdeauna atât de convenţional", îşi spuse Brie în gând, aproape pierzându-şi răbdarea. „Întotdeauna atât de diplomat!"

– Vă rog, *Monsieur* Loubet! Dacă nu aş fi fost amnezică, sigur nu v-aş fi pus această întrebare. În fond, îi aminti ea ridicând încet o sprânceană, dumneavoastră aţi propus ca problema mea să rămână secretă. Aşa că spuneţi-mi! Tatăl meu are prieteni printre care vă număraţi şi dumneavoastră?

El nu ezită, dar făcu o pauză. Loubet era genul de om care-şi aduna mereu gândurile, le cântărea meticulos şi abia după aceea le exprima în cuvinte.

– Sunt puţini oameni mari pe lume, Alteţa Voastră. Unii dintre ei sunt şi oameni buni. Oamenii mari îşi

fac duşmani, oamenii buni îşi fac prieteni. Principele Armand intră în ambele categorii.

– Da, spuse ea oftând şi rezemându-se de zid. Cred că înţeleg ce spuneţi.

– Eu nu sunt din Cordina, continuă Loubet zâmbind în timp ce privea spre oraş împreună cu Brie. Prin lege, secretarul de stat este francez. Îmi iubesc ţara. Vă pot spune cu sinceritate că nu aş fi slujit-o pe a voastră dacă nu aş fi avut sentimentele pe care le am faţă de tatăl Alteţei Voastre.

– Aş vrea să fi fost şi eu la fel de sigură de sentimentele mele, şopti ea.

– Principele Armand vă iubeşte. Vorbise blând, atât de blând încât Brie trebui să închidă ochii ca să nu-i curgă lacrimile.

– Nu am nici o îndoială că binele Alteţei Voastre este cel mai important lucru din lume pentru principele Armand.

– Mă faceţi să mă intimidez.

– Alteţă...

– Oricum, am o mulţime de lucruri la care trebuie să mă gândesc. Desprinzându-se de zid, Brie îi întinse din nou mâna. Mulţumesc, *Monsieur* Loubet.

El făcu o plecăciune şi zâmbi. Apoi, Brie uită de el, de priveliştea de pe terasă şi se gândi la tatăl ei.

Nici unul dintre ei nu-i acordase atenţie tânărului care aranja nişte ghivece de flori puţin mai departe, pe terasă, şi nici slujnicei solide care ştergea praful în interior.

Armand îi ascundea ceva. Era sigură de asta. Însă nu-i ştia motivele. Poate că erau întemeiate. Dar asta nu îi îndepărta supărarea. Nu conta ce credea tatăl ei sau altcineva că trebuia să facă sau să nu facă. Voia să afle tot.

Reeve o găsi pe terasă după ce o căutase în toate locurile care-i trecuseră prin minte. Trebui să-şi controleze atât nerăbdarea, cât şi uşurarea când o văzu. Armand îl

asigurase că Brie era supravegheată şi îi observă imediat pe cei doi oameni care-şi făceau de lucru prin preajmă, nu prea aproape de prinţesă, dar suficient de aproape. Principele fusese precaut şi-i ceruse şi lui ajutorul de la bun început.

În urma conversaţiei pe care o avusese cu Armant, Reeve înţelegea mai bine de ce îi ceruse ajutorul unui străin, ale cărui sentimente faţă de Cordina şi faţă de familia regală erau, într-un fel, la mâna a doua. Sau fuseseră, se gândi Reeve în timp ce rămase pe loc, în picioare, privind-o pe Gabriella. Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie să rămână obiectiv. Şi acum, mai mult ca oricând, i se părea imposibil.

– Brie!

Ea se întoarse încet, ca şi cum ar fi ştiut că el era acolo. Părul îi era puţin răvăşit de vânt, dar privirea îi era calmă.

– În prima seară când am venit aici, aveam foarte multe întrebări. Acum, după câteva săptămâni, prea puţine dintre ele au primit răspuns.

Îşi privi inelele de pe degete. Sentimente conflictuale, loialităţi conflictuale.

– Nu-mi vei spune ce ai vorbit cu tatăl meu după ce am plecat eu.

Nu era o întrebare, dar Reeve ştia că trebuia să răspundă.

– Tatăl tău se gândeşte la tine înainte să se gândească la orice altceva, dacă asta te ajută.

– Şi tu?

– Sunt aici pentru tine. Se apropie de ea şi acum stăteau aşa cum mai stătuseră odată, sub clar de lună. Nu există alt motiv.

– Pentru mine... începu ea privindu-l, scrutându-l, străduindu-se să nu-şi lase inima să-i întunece judecata, sau pentru a onora o veche legătură de familie?

– Ce vrei de la mine? întrebă el.

Când îi luă mâinile, nu se gândi cât de mici şi de delicate erau, ci cât de puternică şi de arzătoare era privirea ei.

– Sentimentele mele pentru tine nu au nimic de-a face cu legătura de familie. Şi prezenţa mea aici, acum, are de-a face doar cu sentimentele mele pentru tine.

„Dar care sunt ele?" se întrebă ea. Părea atât de atent să nu îi spună. Îi era oare atât de greu să-i spună „Îmi pasă"? Brie se uită în jos, la mâinile lor împreunate. „Poate că da", îşi zise ea. Nu toate basmele se încheie cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi". Reeve nu era Făt-Frumos pe cal alb care să vină, să o ia pe sus pe prinţesă şi să o ducă departe. Era un om de rând. Nu-şi dăruise inima unui cavaler.

– Vreau să se termine, spuse ea referindu-se la tot, de la trecutul gol la prezentul incert. Vreau să mă simt din nou în siguranţă.

La naiba cu obiectivitatea, cu planurile! O apucă de umeri.

– Te voi duce în America o perioadă de timp.

Perplexă, puse o mână pe braţul lui, neştiind nici ea dacă pentru a se ţine de el ori pentru a-l respinge.

– În America?

– Poţi să stai cu mine, la fermă, până când se termină toate povestea asta?

„Până când..." Aceste cuvinte îi amintiră că unele lucruri se termină pur şi simplu. Îşi lăsă mâna să cadă.

– Toată povestea asta a pornit de la mine. Nu pot fugi de ea.

– Nu este nevoie să stai aici.

Deodată, el întrevăzu cât de simplu putea să fie. Ea avea să fie departe. El o putea ţine în siguranţă. Armand trebuia pur şi simplu să-şi schimbe planul.

– Sigur că este nevoie să rămân. Viaţa mea s-a pierdut aici, undeva. Cum aş putea-o găsi la mii de kilometri depărtare?

– Când vei fi pregătită să-ți amintești, îți vei aminti. Nu va conta unde te vei afla.

– Contează pentru mine. Se îndepărtă de el făcând câțiva pași înapoi, până când spatele i se lipi de zid. Moștenise mândria pe care o afișa atunci, așa cum moștenise culoarea ochilor. Crezi că sunt lașă? Crezi că aș putea fugi de cei care m-au manipulat? Tatăl meu te-a rugat să mă duci departe ca să nu mai pun întrebări?

– Știi bine că nu este așa!

– Nu știu nimic, replică ea. Nimic cu excepția faptului că toți bărbații din viața mea se întrec să mă protejeze de ceva de care eu nu vreau să fie protejată. Azi-dimineață, ai spus că vom colabora.

– Vorbeam serios.

Ea îl privi cu atenție.

– Și acum?

– Nu m-am răzgândit.

Dar nu-i spuse ceea ce știa. Nu-i spuse ceea ce simțea.

– Atunci să colaborăm!

Dar ea nu-i spuse ce aflase. Nu-i spuse de ce avea nevoie.

Făcu un pas în față, exact când făcu și el unul. Se apropiară unul de celălalt în același timp. Se îmbrățișară strâns, știind amândoi că erau atât de multe între ei!

– Mi-aș dori să fim singuri, șopti ea. Cu adevărat singuri, așa cum am fost în ziua aceea, pe iaht.

– Mâine ieșim cu iahtul.

Ea încuviință din cap, apoi își lipi fața și mai tare de a lui.

– Nu pot. Până la bal, nu voi avea timp de nimic. Am atâtea obligații, Reeve!

„Amândoi avem", se gândi el.

– Atunci după bal.

– După bal, aprobă ea ținând ochii închiși încă o clipă. Îmi faci o promisiune? Este destul de prostească.

El o sărută pe o tâmplă, apoi pe cealaltă.

– Cât de prostească?

– Iar pragmatic, ca întotdeauna, spuse ea zâmbind şi lăsându-şi capul pe spate. Când golurile se vor umple şi toate astea se vor termina, când se vor termina cu adevărat, vei petrece o zi cu mine pe mare?

– Nu pare chiar prostească.

– Asta spui acum. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Avea să-l mai ţină acolo, chiar dacă doar pentru un moment. Dar promite-mi!

– Îţi promit.

Oftând, se cuibări la pieptul lui.

– Va trebui să te ţii de cuvânt, îl avertiză ea.

Când buzele li se întâlniră, nici unul din ei n-ar fi schimbat acel moment cu ultima zi în care aveau să fie singuri pe mare.

capitolul 11

– Aşadar, i-am spus profesorului Sparks că numai un bărbat de piatră s-ar putea concentra la Homer când în clasă este o femeie care arată ca Lisa Barrow.

– Şi s-a arătat înţelegător? îl întrebă Brie pe Bennett puţin absentă, urmărind înălţarea spre tavan a unui candelabru proaspăt spălat.

– Glumeşti? Are o inimă de gheaţă, spuse el zâmbind şi băgându-şi mâinile în buzunarele de la spate. Dar am obţinut o întâlnire cu divina domnişoară Barrow.

Brie râse şi verifică lista lungă de notiţe pe care o scrisese pe o foaie.

– Ţi-aş putea spune că nu mergi la Oxford ca să-ţi completezi agenda cu întâlniri.

– Dar nu o vei face, spuse el luând-o uşor pe după umeri. Tu nu-mi ţii morală niciodată. Am aruncat şi eu o privire peste lista invitaţilor. M-am bucurat să văd că senzuala Lady Lawrence va reuşi să ajungă.

Comentariul lui îi atrase atenţia. Brie lăsă foaia în jos şi se încruntă la el.

– Bennett, Lady Alison Lawrence are aproape treizeci de ani şi este divorţată.

El îi aruncă o privire inocentă, de băiat din corul bisericii, dar şi puţin maliţioasă.

– Şi ce dacă?

Brie clătină din cap. Oare era precoce din născare? se întrebă ea.

– Poate că ar trebui să-ţi ţin morală.

– Lasă-l pe Alex să o facă! Se pricepe mult mai bine la asta.

– Am descoperit pe propria piele, bombăni ea.

– Ţi-a dat şi ţie dureri de cap?

Ea se încruntă din nou, urmărind alt candelabru începându-şi ascensiunea spre tavan.

– Face asta în mod obişnuit?

– Aşa este firea lui. Loialitatea era acolo, prea puternică pentru a fi clintită. Prinţul Perfect.

Chipul lui se lumină.

– Cum? Îţi aminteşti...

– Mi-a spus doctorul Franco.

– Of.

Braţul lui se încordă o clipă, în semn de compasiune şi de dezamăgire.

– N-am avut timp să vorbesc cu tine aseară, când am ajuns. Voiam să te întreb cum te mai simţi.

– Aş vrea să-ţi pot spune. În dreptul ferestrelor, vă rog! îi îndrumă ea pe bărbaţii care aduseseră două mese de câte şase metri.

„Vor fi acoperite cu feţe de masă albe", decise ea în timp ce verifica din nou lista, „şi, peste ele, vom aranja micile delicatese care vor ajuta invitaţii să facă faţă lungii nopţi a balului".

– Din punct de vedere fizic, doctorul Franco mi-a dat acordul său, dar cu o oarecare reticenţă. Cred că ar fi vrut să mă mai cocoloşească o vreme. Tot restul este complicat.

El îi luă mâna, întorcând diamantul în lumină.

– Bănuiesc că asta este una dintre complicaţii.

Ea se încordă puţin, apoi se relaxă. El o simţi.

– Doar temporar. Totul ar trebui să reintre curând pe făgaşul normal. Se gândi la visele ei, la termos. Bennett, voiam să te întreb ceva despre bona noastră. Crezi că se simte bine?

– Bona? întrebă el aruncându-i o privire rapidă, surprinsă. S-a îmbolnăvit? Nu mi-a spus nimeni.

– Nu, nu este bolnavă.

Brie ezită fiindcă războiul loialităţilor o deruta. De ce nu-i împărtăşea pur şi simplu bănuielile ei în privinţa bătrânei lor bone? Să-i spună şi să termine cu asta!

– Dar este destul de bătrână acum şi oamenii devin deseori ciudaţi sau...

– Senilă, bona? De data asta, el râse şi o strânse de mână.

– Are o minte ageră. Dacă a stat prea mult pe capul tău, a făcut-o doar pentru că se simte îndreptăţită.

– Evident.

Îndoielile ei nu se risipiră, dar le păstră pentru sine. Avea să stea şi să observe, aşa cum îşi promisese ei înseşi.

– Brie, umblă zvonul că tu şi cu Reeve sunteţi cuplul deceniului.

– Da? Ridică o sprânceană şi începu să rotească cu degetul mare diamantul de pe inelar. Se pare că ne jucăm bine rolurile.

– Doar atât sunt? Nişte roluri?

– Nu începe şi tu! Pierzându-şi răbdarea, se îndepărtă de el în direcţia uşilor terasei. Am purtat deja discuţia asta cu Alexander.

– Nu vreau să-mi bag slăvitul nas unde nu-mi fierbe oala.

Pierzându-şi şi el răbdarea, o urmă. Deşi mai aveau puţin şi se certau, nici unul nu ridică vocea. Ştiau că servitorii aveau auzul fin.

– Este normal să-mi fac griji. Asta-i tot.

– Ţi-ai mai fi făcut griji dacă logodna ar fi fost reală?

Vocea ei era calmă, prea calmă, ceea ce îi fu de-ajuns lui Bennett pentru a-şi răspunde la întrebare. Dar nu-şi dădu seama dacă trebuia să se simtă uşurat sau preocupat.

– Mă simt responsabil, spuse el după un timp. Până la urmă, a fost ideea mea şi...

– Ideea ta?

De data asta, aruncă foaia pe o masă.

Bennett se bâlbâi puţin, dorindu-şi să-ţi fi ţinut gura închisă şi ochii deschişi. Dacă era ceva ce evita, era să se certe cu o femeie. Nu avea nici o şansă de izbândă.

– Ei bine, eu i-am semnalat tatălui nostru că ar părea puțin ciudat ca Reeve să te însoțească peste tot, să locuiască aici și... La naiba!

Contrariat de calmul și de privirea ei glacială, își trecu o mână prin păr.

– Au fost tot felul de comentarii, de bârfe.

– Ce-mi pasă mie de bârfe?

– Nu știi genul ăsta de bârfe, spuse el cu o voce amară, dar resemnată. Uite, Brie! Oi fi eu cel mai mic dintre noi trei, dar am cea mai bogată experiență cu tabloidele.

– Nu întâmplător, se pare.

Și el putea lua un aer îmbufnat.

– Nu, nu întâmplător. Dar eu am ales să-mi trăiesc viața într-un anumit fel, pe când tu nu. Nu aș putea suporta să-ți văd numele și poza publicate peste tot și batjocorite. Poți să te superi dacă vrei. Prefer să te superi decât să mai suferi vreodată.

Ar fi putut să se înfurie pe el. Brie știa că avea dreptul să o facă. Ar fi putut să-i spună, categoric și final, să nu se mai amestece în treburile ei. Prin intervenția lui, o făcuse mai vulnerabilă decât ar fi putut-o face orice scandal. Inelul de pe degetul ei era un accesoriu trecător. Într-o zi, avea să se uite pe deget și să nu-l mai vadă. Totul avea să se termine.

Ar fi putut să fie mânioasă, dar o copleși un sentiment de iubire, cald și plăcut. Era atât de tânăr, avea un suflet atât de bun!

– Du-te naibii, Bennett! exclamă ea îmbrățișându-l. Ar trebui să fiu furioasă pe tine.

El își lipi obrazul de tâmpla ei.

– Nu aveam de unde să știu că te vei îndrăgosti de el.

Putea să nege și să-și mai păstreze puțină mândrie. În schimb, clătină din cap și oftă.

– Nu, nici eu nu aveam de unde să știu.

Chiar în momentul în care se retrase din îmbrăţişarea lui, Brie văzu un lacheu conducând două femei în încăpere. Dăduse instrucţiuni ca domnişoara Christina Hamilton şi sora ei să fie aduse la ea de îndată ce soseau.

Din poze şi din tăieturile de ziar pe care le primise, Brie o recunoscu pe bruneta înaltă, izbitor de frumoasă, îmbrăcată în costumul Saint Laurent. O cuprinse panica.

Ce-ar trebui să facă? Ar fi putut să se repeadă spre ea sau să aştepte zâmbind. Ar fi trebuit să fie politicoasă şi caldă, afectuoasă sau ironică? Nu mai suporta să nu ştie!

– Este prietena ta cea mai bună, şopti Bennett la urechea surorii lui. Spuneai că ai fraţi din naştere şi o soră din noroc. Ea este Christina.

Cuvintele lui îi risipiră sentimentul de panică. Ambele femei îşi începuseră reverenţele, cea mai mică cu un ochi la prinţ, cea mai mare zâmbindu-i lui Brie. Bazându-se pe instinct, Brie traversă încăperea cu braţele întinse. Christina îi veni în întâmpinare.

– Oh, Brie!

Râzând, Christina o luă de mâini şi o privi. Brie îi văzu ochii blânzi, plini de umor. Gura ei frumoasă zâmbea, dar trăda un caracter puternic.

– Arăţi minunat, minunat, minunat! exclamă Christina şi o strânse pe Brie în braţe.

Nu-i recunoscu parfumul scump şi feminin. Dar nu mai intră în panică.

– Mă bucur că eşti aici.

Brie îşi lipi obrazul de părul Christinei, prins cu stil la spate. Nu era o minciună. Avea nevoie de o prietenă, de o simplă prietenă, nu de un membru al familiei, nu de un iubit.

– Probabil că sunteţi epuizate.

– Ştii că zborul mă face să fiu agitată câteva ore. Ai slăbit. Ce urât din partea ta!

Brie zâmbea când se retrase din îmbrățișare.

– Doar două kilograme și un pic.

– Doar două! exclamă Christina dându-și ochii peste cap. Va trebui să-ți povestesc ororile de la acel spa scump la care am fost acum câteva luni. Eu am mai pus două kilograme. Prințe Bennett! Christina îi întinse mâna, așteptând să i-o sărute. Bunule Dumnezeu, aerul din Cordina vă face pe toți să arătați atât de bine?

Bennett nu o dezamăgi. Dar, când buzele lui îi atinseră pielea, privirea lui se îndreptă asupra lui Eve.

– Aerul din Houston trebuie să fie magic.

Christinei nu-i scăpase acea privire. La fel ca pe sărut, îl așteptase. În fond, Eve nu era o tânără pe care să o ignore un bărbat, ceea ce o îngrijora.

– Prințe Bennett, nu cred că ați cunoscut-o pe sora mea, Eve.

Bennett îi ținea deja mâna lui Eve. Buzele lui întârziară doar cu câteva secunde mai mult decât pe mâna surorii ei. Dar câteva secunde pot însemna mult timp. Eve avea părul negru, lung și bogat, ochii albaștri visători, poetici, gura mare, cu buze pline. Inima tânără a lui Bennet era cucerită.

– Încântată de cunoștință, Alteța Voastră.

Nu avea o voce de fată, ci de femeie, la fel de adâncă și de întunecată ca părul ei.

– Arăți încântător, Eve, spuse Brie luându-i mâinile lui Eve și împingându-l într-o parte pe fratele ei. Mă bucur că ai putut să vii.

– Cordina este exact așa cum ai descris-o, răspunse Eve cu un zâmbet spontan, fermecător, la fel de natural ca răsăritul soarelui. Nu știam în ce parte să mă uit mai întâi și n-am apucat să văd totul.

– Trebuie să o faci pe îndelete, interveni Bennett, băgându-se în fața surorii lui. Îți voi oferi un tur. Sunt sigur că Brie și Chris au o grămadă de discutat. Cu o plecăciune ușoară adresată celorlalte femei, o conduse pe Eve spre ieșire. Ce ți-ar plăcea să vezi mai întâi?

– Ei bine... începu Brie privind în urma lor, neştiind dacă trebuia să se încrunte sau să zâmbească. Un lucru e clar: acţionează repede.

– Nici Eve nu pierde timpul, adăugă Christina bătând o dată din picior, apoi decise să-i ignore.

Până la urmă, nu putea face pe şaperonul toată viaţa.

– Cât de ocupată eşti?

– Nu foarte, îi spuse Brie, reorganizându-şi mental programul. Mâine nu voi avea timp nici să-mi trag sufletul.

– Atunci, hai să ni-l tragem acum! spuse Christina luând-o de braţ. Putem bea ceai şi mânca fursecuri în apartamentul tău, aşa cum făceam pe vremuri? Nu-mi vine să cred că a trecut un an. Avem atâtea de povestit!

„Dac-ai şti!..." îşi spuse Brie în gând în timp ce păşea alături de ea, pe coridor.

– Vorbeşte-mi despre Reeve, o rugă Christina luând din tavă o prăjiturică acoperită cu îngheţată roz.

Brie amestecă îndelung cu linguriţa în ceai, deşi uitase să pună zahăr.

– Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Tot, spuse Christina cu un aer dramatic. Mor de curiozitate.

Îşi scosese încălţările şi-şi îndoise picioarele sub ea. Agitaţia zborului începea să lase loc relaxării. Dar observase deja că Brie nu era relaxată. Nu insistase pe acest gând, punându-i tensiunea pe seama organizării balului.

– Cert este că nu are rost să-mi spui cum arată, spuse ea gesticulând cu jumătate de prăjitură, înainte să o înfulece cu poftă. Îi văd poza de fiecare dată când deschid o revistă. Are simţul umorului?

Brie se gândi la ziua petrecută pe iahtul ei, la plimbările pe care le făceau cu maşina din când în când de-a lungul coastei. Se gândi la dineurile la care participaseră,

când îi şoptea ceva la ureche, ceva nepoliticos şi adevărat. Da, o făcea să zâmbească.

– Da, are simţul umorului. Şi este puternic. Este deştept şi destul de arogant.

– Te-ai îndrăgostit rău, şopti Christina, privind chipul prietenei ei. Mă bucur pentru tine.

Brie încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi. În schimb, îşi ridică ceaşca.

– Îl vei cunoaşte curând şi vei putea să-ţi faci o părere proprie.

– Hm.

Christina studie tava cu prăjiturele aspectuoase, păru să vorbească singură, apoi luă una la nimereală.

– Ăsta este unul dintre lucrurile care m-au deranjat.

Alarmată, Brie puse jos ceaşca de ceai.

– Te-a deranjat ceva?

– Ei bine, da, Brie. Unde l-ai cunoscut? Nu pot să cred că l-ai cunoscut pe bărbatul ăsta minunat, deştept şi arogant anul trecut, când ai fost în Statele Unite, după care ai petrecut trei zile cu mine în Houston şi nu ai suflat o vorbă.

– O prinţesă învaţă să fie discretă, spuse Brie în treacăt şi se prefăcu şi ea interesată de prăjituri.

– Nici chiar atât de discretă, replică Christina cu gura plină. De fapt, îmi amintesc că mi-ai spus clar şi răspicat că nu exista nimeni în viaţa ta, că nu te interesa nici un bărbat în mod special. Şi te-am felicitat din toată inima fiindcă eu tocmai ieşisem dintr-o relaţie dezastruoasă.

Brie simţi că se afunda mai tare în minciună.

– Bănuiesc că nu eram pe deplin sigură de sentimentele mele... sau de ale lui.

– Cum aţi reuşit să vă păstraţi relaţia la distanţă?

– Există o legătură între taţii noştri, ştii, spuse ea gândindu-se la ceva ce Reeve îi spusese odată, ceva ce aproape uitase. De fapt, ne-am cunoscut cu mulţi ani în urmă, aici, în Cordina, la aniversarea zilei mele de naştere, când am împlinit şaisprezece ani.

– Doar nu vrei să spui că atunci te-ai îndrăgostit de el!

Brie ridică aproape imperceptibil din umeri. Cum putea confirma sau infirma ceva ce nu știa?

– Ei bine...

Christina își mai turnă ceai în ceașcă. I se păru o poveste foarte drăguță, așa că nu acordă prea multă atenție detaliilor.

– Așa se explică de ce nu te-au prea interesat toți bărbații ăia frumoși din Paris. Mă bucur pentru tine.

Își puse mâna pe a lui Brie ușor, scurt. Era o atingere simplă, naturală, prietenească. Brie făcu un efort să nu-i dea lacrimile.

– Mă bucur că a fost lângă tine după...

Christina amuți și își mută atenția de la ceai. Se așeză lângă Brie, îi luă mâna și i-o strânse.

– Brie, aș vrea să vorbești cu mine despre asta. Presa este atât de vagă! Știu că nu i-ați prins pe vinovați și nu suport acest lucru.

– Poliția investighează.

– Dar nu a arestat pe nimeni. Poți dormi liniștită până când o va face? Eu nu pot.

– Nici eu. Nemaiavând stare, Brie se ridică și-și împreună mâinile. Nu, nu pot. Am încercat să-mi continui viața de zi cu zi, dar, de fapt, nu fac decât să aștept. Aștept fără să știu.

– Of, Brie, exclamă Chris venind mai aproape și îmbrățișând-o. Nu vreau să te presez, dar noi ne-am spus întotdeauna totul. Mi-a fost atât de teamă pentru tine! O lacrimă i se ivi în ochi, dar și-o șterse imediat. La naiba! Mi-am promis că nu voi face asta, dar nu mă pot abține. De fiecare dată când îmi amintesc momentul în care am luat ziarul și am văzut titlul...

Brie făcu un pas înapoi, încercând să-și stăpânească emoția.

– Nu ar trebui să te mai gândești la asta. S-a terminat.

Christina își șterse lacrimile și o privi nedumerită.

– Iartă-mă! Jignită, fără să fie sigură de ce, Christina își căută geanta și o ridică. Uneori, uit prea ușor cine ești și după ce reguli trebuie să trăiești.

– Nu! Împărțită între instinct și cuvântul dat, Brie ezită. Nu pleca, Chris! Am nevoie... Doamne, câtă nevoie am... să vorbesc cu cineva! Brie o privi, apoi alese. Suntem prietene foarte bune, nu-i așa?

Nedumerirea și jignirea se transformară în șoc.

– Brie, dar știi...

– Nu, spune-mi tu!

Christina își puse iar geanta jos.

– Eve este sora mea, spuse ea calm. Și o iubesc. Aș face orice pentru ea. Pe tine te iubesc la fel de mult.

Brie închise ochii un moment.

– Stai jos, te rog!

Așteptă, apoi se așeză lângă Christina. După ce inspiră adânc, îi destăinui totul prietenei sale.

Poate că Christina păli puțin, poate că făcu ochii mari, dar o întrerupse pe Brie doar de două ori pentru a-i cere clarificări. După ce ascultă toată povestea, rămase jos un timp, păstrând o tăcere absolută. Dar, în fond, și vulcanii sunt în cea mai mare parte a timpului liniștiți.

– Nasol! rosti ea cu voce tărăgănată, tipică texanilor, care o făcu pe Brie să clipească repede de câteva ori.

– Poftim?

– Nasol! repetă Christina. Așa este politica, nasoală. Iar ce-mi spui tu chiar este nasol.

Dintr-un anumit motiv, comentariul direct, lipsit de eleganță, al Christinei o făcu pe Brie să se simtă în largul ei. Zâmbi și luă o prăjitură.

– Nu pot da toată vina pe politică. Până la urmă, am fost de acord cu tot.

– Dar ce altceva puteai să faci, pentru numele lui Dumnezeu?

Exasperată, Christina se ridică și merse până la un dulăpior mic, din lemn de cireș. Își dădu seama că voia neapărat să spargă ceva. Orice.

– Erai vulnerabilă, dezorientată şi speriată.

– Da, murmură Brie. Da, eram.

O privi pe Christina scotocind şi găsind o carafă mică, superbă.

– Simt nevoia să beau un brandy, spuse Christina turnându-şi fără ceremonie. Tu?

– Mm, mormăi Brie aprobând din cap. Nici măcar nu ştiam că era acolo.

Christina vărsă puţin brandy pe marginea paharului, înjură şi şterse picătura cu un deget.

– Îţi vei aminti. Veni înapoi şi avea o privire hotărâtă şi luminoasă când îi întinse lui Brie un pahar. Îţi vei aminti fiindcă eşti prea încăpăţânată ca să nu o faci.

De data asta, Brie o crezu în totalitate. Cu un fel de uşurare, îşi ciocni paharul de al Christinei.

– Mersi.

– Dacă nu m-aş fi lăsat influenţată, aş fi venit aici acum câteva săptămâni, spuse Christina şi apoi bolborosi ceva neinteligibil, după care se aşeză pe braţul canapelei. Tatăl tău, acel Loubet şi minunatul Reeve MacGee, toţi ar trebui adunaţi la un loc, închişi într-un ţarc şi biciuiţi. Mi-ar plăcea să le spun celor trei ce părere am eu despre toate cele întâmplate.

Brie râse cu nasul în paharul de brandy. Îşi dădu seama că exact de aşa ceva avea nevoie pentru a contrabalansa protecţia prea strictă a bărbaţilor care ţineau la ea.

– Te văd în stare.

– Şi încă cum! Mă mir că nu ai făcut-o tu.

– De fapt, am făcut-o.

– Aşa mai merge.

– Problema este că tatăl meu face ce crede el că este mai bine pentru mine şi pentru ţară. Loubet face ce crede el că este mai bine pentru ţară. Nu-l pot învinui pe nici unul din ei.

– Şi Reeve?

– Reeve... Brie o privi pe deasupra paharului. De Reeve sunt îndrăgostită.

– Oh!

Christina exclamă și-i studie fața lui Brie. Luase deja decizia de a rămâne în Cordina până când totul avea să fie rezolvat. Ceea ce auzea acum nu făcea decât să-i confirme că era o decizie bună.

– Deci, partea asta era adevărată.

– Nu. Nu-și dădu voie să se uite în jos, la inel. Doar sentimentele mele sunt reale. Restul este exact așa cum ți-am spus.

– A, bun. Asta nu este o problemă.

Deși nu-și dorea să-i inspire milă, Brie se așteptase la puțină compasiune.

– Nu este?

– Sigur că nu. Dacă-l vrei, va fi al tău.

Pe chipul ei apărură și amuzament, și interes.

– Va fi? Cum așa?

Christina bău repede o gură de brandy.

– Dacă nu-ți amintești de toți bărbații pe care a trebuit să-i trimiți la plimbare, eu nu stau să-ți povestesc. Nu-mi face bine pentru ego. Și oricum, nu merită.

Își ciocni paharul de al lui Brie.

– Cine nu merită?

– Bărbații. Christina își încrucișă picioarele acoperite cu ciorapi lungi și-și examină degetele. Bărbații nu merită. Niște păduchi cu toții!

Brie avu senzația că nu era prima dată când purtau această conversație. Râse gutural.

– Chiar toți?

– Toți, fără excepție, fir-ar ei să fie!

– Chris! De data asta, Brie întinse brațele spre ea. Mă bucur că ai venit.

Chris se aplecă spre ea și-și lipi obrazul de al ei.

– Și eu. Acum, de ce nu vii în camera mea ca să mă ajuți să-mi aleg ceva devastator pentru cina din seara asta?

*

Când Reeve o căută în camera ei, ea nu era acolo. Văzu tava cu prăjiturele, ceaiul care se răcea și paharele goale de brandy. „Interesant", își spuse el în gând. Știa că Brie bea puțin și aproape niciodată în timpul zilei. Se gândi că era ori relaxată, ori supărată.

I se spusese că Brie primise vizita Christinei Hamilton din Houston. Făcând un pas înapoi, studie ceea ce rămăsese din mica lor petrecere. Căutase informații detaliate despre vechea prietenă a lui Brie din facultate. Trecuse de stadiul în care să mai riște ceva. Își sunase un prieten din Washington care îi datora o favoare și aflase totul despre Christina Hamilton, de la data nașterii până la soldul contului bancar. Nu găsise nimic ciudat. Și totuși, se simțea neliniștit.

„Nu neliniștit", admise el în timp ce se plimba de colo colo prin sufrageria lui Brie. „Ci gelos". Era gelos pentru că Brie își petrecea timpul cu altcineva. Era aproape amuzant. Ura ideea că era atât de atașat de o femeie, încât nu putea sta nici măcar o după-amiază departe de ea. Ura ideea că era atât de exagerat - sau atât de disperat!

Era preocupat de siguranța ei, își luă Reeve singur apărarea. Sentimentele lui pentru ea erau amestecate cu sentimentul de grijă. Era normal, dar complicat. După ce nu avea să mai existe nici un motiv să-i poarte de grijă, poate că sentimentele aveau să i se schimbe. Așa ar fi fost logic. Poate că așa ar fi fost și mai bine. Era, recunoscu el cu necaz, extrem de improbabil.

Îi putea simți parfumul și atunci, deși florile din vaze emanau și ele un miros delicat. Dar parfumul ei era mai puternic. Parfumul ei feminin, sexy, franțuzesc. Și-o imagina stând pe canapea, sorbind dintr-o ceașcă cu ceai, rontăind poate o prăjitură, dar nu foarte interesată. Mânca prea puțin.

Fusese o situație tensionată pentru ea. Știa asta și-i părea rău. Probabil că se simțise nesinceră în fața vechii ei prietene, care devenise o străină pentru ea.

Oare de aceea erau sentimentele lui atât de puternice? În fond, dintre toți oamenii din viața ei, el era singurul cu care nu avusese legături strânse în trecut pe care să le fi uitat. Între ei, nu erau ani de amintiri care să-i unească și nici care să-i despartă. Era doar prezentul. Și acea seară din urmă cu câțiva ani, când dansase vals cu ea sub clar de lună.

„Ce prost!" Își trecu o mână prin păr. Numai un prost putea crede că, chiar fără amnezie, și-ar fi amintit de câteva dansuri cu un bărbat oarecare la petrecerea de ziua ei, de când împlinise șaisprezece ani. Și asta doar pentru că el nu uitase. Nu reușise niciodată să uite. Oare fusese îndrăgostit de ea în tot acest timp? De imaginea ei?

Reeve ridică un cercel pe care ea și-l dăduse jos și-l pusese neglijent pe masă. Avea un design elegant, din aur și diamante. Complex și simplu, se schimba când se schimba unghiul din care era privit – asemenea unei femei, asemenea femeii. Îl răsuci între degete câteva clipe și se întrebă dacă nu cumva era captivat în continuare tot de o imagine.

Știa prea multe despre ea, se gândi el. Prea multe detalii pe care nu era cazul să le știe. Îi plăcea să facă baie în apă fierbinte, colecționa fotografii vechi ale unor oameni pe care nu-i cunoștea. Odată, avusese un vis secret că dansa în ansamblul Baletului Regal. Când avea cincisprezece ani, se crezuse îndrăgostită de un tânăr grădinar.

Știa mai bine decât ea acele detalii din viața ei. I le furase din jurnalul pe care-l citise pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit. Când ea avea să-și amintească tot, cât de mult avea să-i reproșeze intruziunea?

Știa acum că cele două persoane care o răpiseră îi schimbaseră viața, îi furaseră trecutul. Știa cine erau și

de ce procedaseră astfel. Spre binele ei, nu-i putea spune încă. Putea doar să observe și să o protejeze. Iar când ea avea să afle totul, când avea să se uite la el atunci, cât de mult avea să-i reproșeze omisiunea?

Cum să-i spună că două persoane care îi erau apropiate, două persoane în care avea încredere, complotaseră împotriva ei, că o manipulaseră? El și-ar fi descărcat conștiința, dar ce i-ar fi făcut lui Brie? În acel moment, nu mai era dispus să o supună nici unui risc.

Auzi ușa de la dormitor deschizându-se și rămase nemișcat, cu cercelul în mână.

– Da. Mulțumesc, Bernadette. Te rog să dai tu drumul la apă în cadă. Îmi voi prinde părul singură. Luăm cina în familie diseară.

– Da, Alteța Voastră.

O auzi pe cameristă mergând încet spre baie, apoi apa lovi porțelanul căzii. Și-o imagină pe Brie dezbrăcându-se încet, desfăcându-și nasturii de la taiorul cu care o văzuse îmbrăcată în dimineața aceea. „Ciudat", realiză el. O văzuse îmbrăcându-se în diminețile în care se treziseră împreună. Dar nu o văzuse niciodată dezbrăcându-se. Când o vizita, ea era deja în halat sau în cămașă de noapte. Sau îl aștepta goală în pat.

Hotărându-se brusc, lăsă jos cercelul și se îndreptă spre dormitor.

Ea stătea în picioare în fața oglinzii, dar nu-și scosese încă hainele. Pe măsuța de toaletă, era o cutiuță de porțelan, cu capacul alături. Lua agrafe din ea, una câte una, și și le prindea în păr.

Era gânditoare, dar nu se gândea la ceea ce făcea, după cum remarcă el. Ochii ei nu păreau concentrați la imaginea din oglindă. Dar zâmbea, părea mulțumită. Nu o văzuse prea des zâmbind în felul acela.

Camerista ieși din baie și luă un halat din dulap. Dacă-l observase pe Reeve în pragul ușii dinspre sufragerie, nu dădu vreun semn. Ea întinse halatul pe pat exact când Brie își prinse ultima agrafă.

– Mulţumesc, Bernadette. Nu voi mai avea nevoie de tine în seara asta. Mâine, continuă ea cu un zâmbet scurt, te voi extenua.

Camerista făcu o reverenţă. Reeve aşteptă. Femeia închise încet uşa după ea. Şi totuşi, el mai aşteptă puţin. Brie puse la loc capacul cutiei, trecându-şi degetul peste porţelanul din care era făcută. Oftând încet, îşi dădu jos papucii şi se întinse cât era de lungă, închizând ochii. Întorcându-se cu spatele la oglindă, merse spre o firidă în perete şi porni CD-playerul care se afla înăuntru. Începu o muzică liniştitoare, senzuală. Muzică aceea care intră prin ferestrele deschise în nopţile de vară. Ea îşi desfăcu nasturele de la pantalonii gri strâmţi care căzură astfel pe jos, apoi călcă într-o parte. În timp ce Reeve o privea, se aplecă să-i ridice, îi netezi cu o mână şi-i aşeză pe pat.

Cu mintea la muzică, îşi desfăcu unul câte unul nasturii de la cămaşă. Pe dedesubt, purta o lenjerie dintr-o mătase de culoarea perlelor gri, simplă şi la fel de fină ca pielea ei. Îşi dădu prima bretea de pe umăr înainte ca Reeve să facă un pas în faţă.

– Gabriella!

Ar fi tresărit sau ar fi ţipat dacă nu i-ar fi recunoscut vocea. Se întoarse încet, fiindcă îşi recunoscu şi propria dorinţă. El stătea în picioare, aproape de intrare, dar ea îi putea simţi căldura şi se înfierbântă pe loc. El nu făcu nici o mişcare, doar o privi, dar ea îi rememora atingerea pe fiecare petic de piele. Soarele era încă suficient de puternic pentru a lumina încăperea, însă gândurile ei îi zburară la noaptea care urma. Şi la plăcere.

Fără vreun cuvânt, îi întinse o mână.

Fără vreun cuvânt, el veni spre ea.

Vorbeau prin atingeri, prin mângâierea degetelor, prin apăsarea palmelor. „Eşti a mea." „Te-am aşteptat." „Mi-a fost dor de tine." Gurile se întâlneau în tăcere şi exprimau nenumărate lucruri. „Eşti tot ce mi-am dorit." „Eşti tot ce vreau." „Tu."

Ea îl dezbrăcă, fără să se grăbească. Fiecare simţea aşteptarea transformându-se în suferinţă. Era minunat. Ea îi trase cămaşa pe umeri şi, chiar şi atunci, singurul cuvânt rostit între ei rămase numele ei. Respectând o înţelegere tacită, se întinseră pe pat.

Nu bănuise că o femeie putea să-l facă să o dorească atât de mult. Era de-ajuns să se gândească la ea ca să se excite. Iar când o atingea... când o simţea firavă şi puternică totodată, lipită de el, uita complet că mai existase o viaţă înainte de Gabriella.

Îşi trecu mâna peste mătasea care se încălzise de la atingerile lor şi îi simţi corpul mişcându-se dedesubt. Pielea ei şi mătasea se frecau de corpul lui. Tentaţie. Mâinile ei rătăceau libere pe pielea lui, căutând plăcerea, oferindu-i-o. Dorinţă. Un sărut interminabil şi amândoi pluteau într-o atmosferă senzuală şi plăcută. Supunere.

Brie se lăsă moale, moleşită de un potop de sentimente prea intense pentru a li se opune. El nu putea decât să urmeze calea pe care o deschisese sărutul lui. În ea.

Îndepărtă mătasea cu mâna, dintr-un singur gest. Când pătrunse în ea, pasiunea era subtilă, atemporală. Respiraţia ei vibra. Muşchii lui se strângeau, se întindeau, apoi se strângeau din nou. Se mişcau împreună. Nici unul nu conducea, nici unul nu era condus, fiindcă amândoi erau pierduţi.

Ea îl ţinea strâns de umeri. Degetele lui erau încleştate în părul ei. Privirile încremeniră în timp ce se mişcau pe ritmul muzicii senzuale, pasionale, care umplea camera.

Nu era o chestiune de control, al lui sau al ei, ci de stare de spirit. Savurare. Prelungire. El n-ar fi putut descrie senzaţiile care se dezlănţuiau în el, îl copleşeau, îl stăpâneau, dar ar fi putut vorbi în cele mai mici detalii despre cum se juca soarele în părul ei sau despre cum îi influenţa plăcerea ochii.

Aşa ceva ea nu avea cum să uite vreodată. Dacă tot restul avea să i se şteargă din memorie din nou, Brie ştia că acest moment avea să rămână limpede.

Nu există nici o străfulgerare, nici o furtună subită de viteză şi de disperare. Se înălţară împreună, tandru, lent, minunat spre plăcerea supremă. Ar fi putut să plângă, atât era de frumos, dar zâmbi doar în timp ce buzele lui le atingeau pe ale ei.

Se întinseră confortabil unul lângă celălalt, prelungind momentul încă puţin. Lumina înserării era blândă. Dacă nu ar avut obligaţii, ar fi rămas aşa până dimineaţă.

- Mi-a fost dor de tine.

Surprinsă, Brie îşi puse capul pe umărul lui, astfel încât să-i poată vedea profilul.

- Ţi-a fost dor de mine?

- Nu te-am văzut mai deloc astăzi.

Spunându-i asta, nu se simţea atât de prost cum se aşteptase. Zâmbi şi-i mângâie părul.

- Am crezut că vei veni în sala de bal.

- Am trecut pe acolo de câteva ori. Erai ocupată.

„Şi în siguranţă", adăugă el pentru sine. Trei dintre muncitori purtau arme de foc pe sub haine.

- Mâine va fi şi mai rău, spuse ea cuibărindu-se mulţumită lângă el. Va dura câteva ore doar aranjarea florilor. Apoi, trebuie să mă ocup de vin şi de celelalte băuturi, de muzicieni, de mâncare, de invitaţi.

Apoi tăcu. Fără să se gândească, el o trase mai aproape de el.

- Ai emoţii?

- Oarecum. Vor fi atâtea chipuri, atâtea nume! Mă întreb...

- Ce anume?

- Ştiu cât de important este acest bal pentru ACD şi pentru Cordina, dar mă întreb dacă o voi scoate la capăt.

– Deja ai făcut mai mult decât s-ar fi așteptat oricine, spuse el cu o urmă de regret. Relaxează-te și ia lucrurile așa cum sunt! Fă ce simți că este bine pentru tine, Brie!

Întâi, ea nu spuse nimic un timp, apoi peroră:

– Am făcut-o deja, spuse ea răsucindu-se ca să-l poată privi în ochi. I-am spus tot Christinei Hamilton.

El vru să spună ceva, dar se opri. Ea se aștepta, din câte vedea el, să o critice, să-și piardă răbdarea și chiar cumpătul. Vedea un amestec de vinovăție și de sfidare în ochii ei.

– De ce?

Era o întrebare, nu o acuzație. Observă că se simțea ușurată.

– Nu am putut s-o mint. Chiar dacă nu-mi puteam aminti, simțeam. Am simțit cu adevărat ceva în prezența ei, ceva de care aveam nevoie. Făcu o pauză doar pentru a scoate un sunet de exasperare. Probabil că mă consideri nesăbuită.

Ea se așeză pe marginea patului, iar el o imită.

– Nu.

Pentru a o încuraja să continue, puse o mână pe a ei.

– Spune-mi ce ai simțit!

– Aveam nevoie să vorbesc cu o femeie.

Expiră adânc, apoi îl privi din nou. Părul bogat și senzual îi cădea pe umerii ca de fildeș. Chipul încă îi strălucea de pasiune. Și totuși, vulnerabilitatea era încă acolo.

– Sunt atâția bărbați în viața mea! Amabili, grijulii, dar... Cum putea să se exprime pentru ca el să înțeleagă? Nu putea. Aveam pur și simplu nevoie să vorbesc cu o femeie.

Sigur că avea nevoie. Reeve îi duse mâna albă la buzele lui. De ce nu se gândise nici unul dintre ei la asta? Nici tatăl, nici fratele, nici doctorul, nici... iubitul ei. Nu avusese pe nimeni care să-i ofere genul de susținere, de înțelegere pe care doar cei de același sex și-l pot oferi.

– Şi te-a ajutat?

Ea închise ochii şi-i ţinu aşa un timp.

– Da. Chris este importantă pentru mine. Cel puţin aşa am simţit.

– Şi ea cum a reacţionat?

– A spus că este nasol, răspunse ea chicotind, un sunet pe care el nu-l auzise prea des. După părerea ei, tu, tatăl meu şi Loubet aţi merita să fiţi biciuiţi.

Reeve scoase un sunet care putea fi ori de amuzament, ori de regret. În principiu, era de acord cu ea.

– Pare o femeie sensibilă.

– Este. Nu-ţi pot spune ce a însemnat pentru mine chiar şi doar să stau de vorbă cu ea. Reeve, nu s-a uitat la mine ca la o persoană bolnavă, ciudată sau mai ştiu eu cum.

– Noi facem asta?

– Uneori, da. Ea îşi dădu cu mâna părul pe spate, aruncându-i o privire avidă de înţelegere. Chris m-a ascultat până la capăt, apoi şi-a spus părerea, după care m-a rugat să o ajut să-şi aleagă o rochie. A fost atât de natural, atât de uşor, de parcă n-ar fi existat toate acele goluri între noi. Eram pur şi simplu din nou prietene sau încă prietene. Nu ştiu cum să-ţi explic.

– Nici nu trebuie. Dar va trebui să vorbesc şi eu cu ea.

Buzele lui Brie se curbară într-un zâmbet.

– Oh, cred că şi ea avea de gând. Apoi, îl sărută într-un fel lejer, prietenesc, pe care şi-l însuşi în mod neaşteptat. Îţi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că nu mi-ai enumerat toate motivele pentru care nu trebuia s-o fac.

– Decizia ţi-a aparţinut întotdeauna, Brie.

– Oare? întrebă ea râzând şi dând din cap. Mă întreb dacă este aşa. Mi se răceşte apa în cadă, continuă ea, schimbând intenţionat subiectul. M-ai reţinut.

– Aşa este.

Zâmbind, o mângâie ușor cu un deget pe piept și i-l simți fremătând.

– Ai putea măcar să mă speli pe spate.

– Mi se pare corect. Problema este că nici eu nu am apucat să fac baie.

– Nu cred că este o problemă, spuse ea îndepărtându-se de el și ridicându-se. Chiar m-am întrebat recent dacă am împărțit vreodată cada cu altcineva.

Goală, cu lumina filtrată a soarelui în contre-jour, începu să-și prindă mai bine agrafele.

– Și mai avem mai mult de o oră până la cină.

capitolul 12

Strălucire. Fast. Vis. Era un bal regal într-un palat secular. Eleganţă, somptuozitate, rafinament erau de aşteptat atunci când se adunau la un loc oameni bogaţi, celebrităţi şi capete încoronate.

Cinci candelabre de cristal Baccarat reflectau lumina. Unele dintre culori nici nu puteau fi descrise. Două mii de metri de parchet scânteiau în culoarea mierii. Argint, cristal, feţe de masă albe şi multe, foarte multe flori. Dar şi acestea păleau pe lângă strălucirea mătăsurilor, licărul bijuteriilor şi splendoarea rochiilor.

Brie întâmpină invitaţii şi încercă să uite de oboseală. Lucrase douăsprezece ore neîntrerupt pentru a se asigura că totul avea să fie perfect. Şi era. Măcar avea satisfacţia şi-şi mai potolea nervii. „Cenuşăreasa a ajuns la bal", îşi zise. „Dar Cenuşăreasa nu a trebuit să stea la discuţii cu florăreasa."

Erau pălării superbe şi parfumuri de lux, dar, pentru ea, marea de chipuri era o listă mentală de nume prea lungă pentru a sta liniştită.

Tatăl ei era lângă ea, îmbrăcat în uniforma sa de gală, prin care le amintea oamenilor că fusese soldat şi încă unul bun. Lui Brie i se părea că arăta ca un zeu: frumos şi puternic, intangibil.

În faţa ei, se făceau reverenţe. Mâna îi era sărutată. Conversaţiile, din fericire, erau scurte şi generale înainte ca fiecare persoană să treacă mai departe la Reeve şi la fraţii ei.

Se ocupase de organizare în cele mai mici detalii şi o făcuse cu succes. Balul avea să fie un succes.

Îi zâmbi bărbatului în jachetă de mătase neagră şi cu o coamă de păr alb, recunoscându-l ca fiind unul dintre marii actori al secolului, pe care regina Angliei

îl ridicase la rangul de cavaler. El îi luă mâna, dar o sărută pe obraz. Lui Brie i se spusese că o legănase pe genunchi atunci când era mică.

„Este încordată", se gândi Reeve. „Și atât de frumoasă!" Nu putea face nimic altceva decât să fie acolo pentru ea. Să o protejeze, să o susțină, indiferent de cât de mult o deranjau amândouă. Oare îi spusese cineva că făcuse deja un miracol? se întrebă el. Își redobândise puterea, se agățase de speranță și se dedicase îndatoririlor ei. Prințesă sau nu, era o femeie pe cinste! Și, deocamdată, era a lui.

Arăta ca un personaj de basm în seara aceea. Ca atunci, cu câțiva ani în urmă, când o cunoscuse. Avea diamante în păr, lucind cu sclipiri de foc. Purta diamante și în urechi, discrete și de efect, și la gât, pe trei rânduri. Și nu trebuia uitat cel de pe deget, simbolic.

Dar, dacă focul dansa în jurul ei, rochia ei avea culoarea gheții. Un contrast la modă? se întrebă el. Sau o declarație că le avea în ea pe amândouă?

Era îmbrăcată în alb – un alb imaculat, rece, intangibil. Avea un decolteu adânc pentru a încadra focul din piept și unduindu-se în jos, pe brațe, până la degete, unde întâlnea lumina și puterea. Metri întregi de mătase bogată și fină cădeau pe trupul ei până aproape de sol. Distantă, princiară? Așa era și așa și arăta. Dar focul ardea înăuntrul ei cu pasiune.

Când un bărbat avea o astfel de femeie, ar mai putea vreodată să se uite la alta?

– Ai văzut-o? șopti Bennett astfel încât numai Reeve să-l poată auzi.

El avusese ochi pentru o singură femeie, dar îl cunoștea pe Bennett.

– Pe cine?

– Pe Eve Hamilton, răspunse Bennett aruncându-i o privire cu subînțeles. Absolut fantastică.

De lângă el, Alexander scrută mulțimea și o găsi, dar nu-și manifestă acordul. Purta o rochie de un roșu

aprins, dar croiala era decentă, chiar conservatoare. Culoarea spunea una, stilul alta.

- Este o copilă, bombăni el.

O considera o copilă prea precoce și prea inteligentă.

- Ai nevoie de ochelari, îi spuse Bennett, apoi zâmbi și sărută mâna unei văduve bogate. Sau de vitamine.

Șirul invitaților părea nesfârșit. Brie rezista repetându-și ce semnifica balul pentru fundația ei caritabilă. Dar, când ultima cravată neagră și ultima rochie lucitoare trecură de ea, aproape că răsuflă ușurată.

Nu se terminase, dar muzica avea să-i ofere un răgaz să-și tragă răsuflarea.

Orchestra știa ce avea de făcut. Așteptă o încuviințare din cap din partea ei pentru a începe primul vals. Ea îi întinse mâna lui Reeve. Aveau să deschidă balul împreună pentru prima și ultima dată. Ea se lăsă purtată de brațele lui și de muzică. Mai devreme sau mai târziu, avea să bată miezul nopții și visul avea să se sfârșească.

- Ești frumoasă.

Se învârtiră împreună sub lumini.

- Croitoreasa mea este un geniu.

El făcu atunci ceva ce amândoi știau că nu era permis de protocol: o sărută.

- Nu asta am vrut să spun.

Brie zâmbi și uită de oboseală.

Principele Armand se înclina în fața surorii unui rege exilat. Alexander alesese o verișoară îndepărtată venită din Anglia. Bennett o trăgea pe Eve Hamilton spre ringul de dans. Și așa începu balul.

Era, așa cum și trebuia să fie, magic. Caviar, vin franțuzesc, viori. Magnații petrolului discutau cu lorzii. Doamnele din înalta societate schimbau impresii cu vedetele. Brie știa că era responsabilitatea ei să fie disponibilă să danseze și să facă conversație, dar se simțea ușurată descoperind că îi și făcea plăcere.

În timp ce dansa cu doctorul Franco, se uită în sus, spre el, şi râse.

– Încercaţi să-mi luaţi pulsul.

– Vorbeşti prostii, îi spuse el, deşi făcuse asta. Nu este nevoie să fiu doctor ca să mă uit la tine şi să-mi dau seama că eşti mult mai bine.

– Încep să cred că voi fi foarte bine în curând.

Degetele lui se încordară doar puţin.

– S-a mai întâmplat ceva?

– Nu suntem în cabinetul dumneavoastră aici, îi spuse ea zâmbind. Şi nu este ceva ce veţi găsi cu valijoara dumneavoastră neagră. Pur şi simplu, aşa simt.

– Atunci înseamnă că aşteptarea nu a fost în zadar.

Zâmbetul ei păli doar puţin.

– Sper să fie aşa.

– Brie pare relaxată, comentă Christina în timp ce-şi ţinea mâna pe umărul lui Reeve, cu care dansa.

– Prezenţa ta aici ajută.

Ea îi aruncă o privire severă. Deşi purtaseră deja o discuţie între patru ochi, Reeve nu o liniştise pe deplin.

– Ar fi ajutat-o să fiu aici mai din timp.

O plăcea, poate datorită felului ei direct de a se exprima.

– Încă mai crezi că merit să fiu biciuit?

– Mă mai gândesc la asta.

– Vreau ce este mai bine pentru ea.

Ea îl studie un timp, apoi spuse:

– Eşti un prost dacă nu ţi-ai dat încă seama ce se întâmplă aici!

Brie îşi croi cu pricepere drum printre perechi şi grupuri. Janet Smithers stătea în picioare, discret, într-un colţ al sălii, cu singurul pahar de vin pe care şi-l permise pentru întreaga seară.

– Janet! exclamă Brie făcând un gest cu mâna pentru a-i opri reverenţa. Mă temeam că ai decis să nu vii.

– Am întârziat, Alteța Voastră. Am mai avut de terminat ceva de lucru.

– În seara asta, nu lucrăm. În timp ce o luă de mână, Brie căută din ochi un partener de dans potrivit pentru secretara ei. Arăți încântător, adăugă ea.

Rochia lui Janet era austeră și decentă, dar îi conferea o anumită demnitate.

– Alteța Voastră, spuse Loubet care venise între timp lângă ele și făcea o plecăciune. Domnișoară Smithers!

– *Monsieur!*

Brie zâmbi, gândindu-se că era soluția perfectă.

– Balul este un succes, la fel ca întotdeauna.

– Mulțumim. Totul se desfășoară bine. Soția dumneavoastră arată superb.

– Da, răspunse el cu un zâmbet care denota plăcere și mândrie. Dar m-a abandonat. Sper ca Alteța Voastră să-și facă milă de mine și să-mi acorde dansul următor.

– Bineînțeles.

Brie își sorbi vinul, apoi descoperi, spre satisfacția ei, că Alexander era la o distanță de un braț.

– Dar i-am promis acest dans fratelui meu, spuse ea trăgându-l de mânecă și adresându-i o privire cu subînțeles înainte de a se întoarce spre secretara ei. Sunt sigură că domnișoarei Smithers i-ar face o deosebită plăcere să danseze cu dumneavoastră. Nu-i așa, Janet?

Reușise să-i manevreze pe toți. Bucuroasă că o împinsese pe secretara ei pe ringul de dans, Brie acceptă mâna lui Alexander.

– Nu ai fost prea subtilă, remarcă acesta.

– Dar a funcționat. Nu vreau s-o văd îngrămădită într-un colț toată seara. Acum, sunt sigură că o va mai invita și altcineva la dans.

El ridică o sprânceană.

– Adică eu?

– Dacă trebuie... răspunse ea zâmbindu-i. Datoria primează.

Alexander aruncă o privire peste umărul lui Brie. Șchiopătatul ușor al lui Loubet era mai puțin perceptibil când dansa.

– Nu pare prea entuziasmată că dansează cu Loubet. Poate că are gusturi bune, totuși.

– Alex! îl dojeni ea, dar râse. În orice caz, nu ți-am spus cât de bine arăți. Și tu, și Bennett. Dar unde este Bennett?

– O monopolizează pe micuța americancă.

– Micuța... Te referi la Eve, spuse ea ridicând o sprânceană când îi remarcă dezaprobarea. Nu este chiar atât de mică. De fapt, cred că este de-o vârstă cu Bennett.

– Ar trebui să-l ducă mintea să nu flirteze cu ea atât de scandalos.

– Din câte am văzut, ea nu pare deloc deranjată.

El ridică din umeri cu un aer superior.

– Sora ei ar trebui să o țină mai din frâu.

– Alex! exclamă Brie dându-și ochii peste cap.

– Bine, bine.

Dar scrută sala până când o reperă pe bruneta slăbuță în rochia ei de un roșu aprins. Și o urmări.

Pierduse numărul dansurilor pe care le dansase, al paharelor de vin pe care le băuse, al poveștilor și al glumelor pe care le ascultase. Fusese, își dădu ea seama, o prostie să aibă emoții. Totul era în ceață, o ceață plăcută, așa cum și trebuia să fie. Îi plăcea.

Îi plăcu și mai mult când se trezi dansând din nou vals în brațele lui Reeve.

– Prea multă lume, îi șopti el la ureche.

Încet, cu pricepere, o învârti spre ușile terasei. După câteva clipe, dansau sub clar de lună.

– Este minunat.

Erau flori și aici, flori albe și crem, care miroseau delicat a vanilie. Aici, putea respira aerul fără să-l simtă amestecat cu parfumuri și cu ape de colonie.

– Este absolut minunat!

– O prinţesă ar trebui întotdeauna să danseze sub cerul înstelat.

Ea începu să râdă şi se uită în sus, la el, dar, deodată, o cuprinse o stare de agitaţie. Chipul lui părea să se schimbe. Era mai estompat, mai neclar? Nu era sigură. Era mai tânăr? Ochii erau mai candizi, mai puţin precauţi? Parfumul florilor părea schimbat. Trandafiri. Trandafiri fierbinţi, umezi.

Atmosfera se întunecă. Câteva clipe, nu mai existară nici muzică, nici miros, nici lumină. El o ţinu ferm de braţe.

– Brie!

Ar fi vrut să o ridice pe sus, să o poarte în braţe până la un scaun, dar ea îl opri.

– Nu. Sunt în regulă. Doar am ameţit puţin. A fost... Se întrerupse, uitându-se în sus către faţa lui de parcă l-ar fi văzut atunci pentru prima oară. Eram aici, spuse ea în şoaptă. Eu şi cu tine, chiar aici, de ziua mea. Am dansat vals pe terasă şi erau trandafiri în ghivece de-a lungul zidului. Era cald şi plouase. După dans, m-ai sărutat.

„Şi m-am îndrăgostit de tine." Dar nu o spuse cu voce tare, doar îl privi lung. Se îndrăgostise de el la vârsta de şaisprezece ani. Acum, după mulţi ani, nu se schimbase nimic. Totul se schimbase.

– Îţi aminteşti.

Ea tremura, aşa că el o ţinu uşor.

– Da, spuse ea atât de încet, încât el se aplecă mai aproape de ea pentru a o auzi. Îmi amintesc. Îmi amintesc de tine.

Gândindu-se că era mai bine s-o ia uşor, o întrebă cu blândeţe:

– Altceva? Îţi aminteşti altceva sau doar seara aceea?

Ea clătină din cap. Nu-şi mai amintea nimic. Dar simţea durere, îşi dădu ea seama. Amintirile dureau.

– Nu mă pot gândi. Am nevoie... Reeve, am nevoie de câteva clipe doar cu mine. Vreau să fiu singură.

– În regulă.

El se uită spre sala de bal aglomerată. Nu putea să le facă față atunci. Gândindu-se rapid, o conduse pe terasă în sens opus, până la următoarea intrare.

– Te voi duce în camera ta.

– Nu. Biroul meu este mai aproape. Ea se agăță de el, chinuindu-se să meargă. Vreau doar să stau jos puțin și să mă gândesc. Nimeni nu mă va deranja acolo.

El o duse acolo fiindcă era mai aproape și avea să-i ia mai puțin timp să se întoarcă după doctor. Avea să-i ia mai puțin timp să-i spună lui Armand că îi revenea memoria și că trebuia făcut următorul pas. Arestările aveau să fie făcute în liniște.

Garda de rezervă era bine instruită, își spuse Reeve. Nici nu și-ar fi dat seama că era acolo dacă nu i-ar fi spus Armand că Brie era tot timpul supravegheată, nu numai de Reeve, ci și de alții.

În birou era întuneric, dar, când dădu să aprindă luminile, ea îl opri.

– Nu, te rog. Nu vreau lumină.

– Haide! O să stau cu tine.

Din nou, ea se opuse.

– Reeve, am nevoie să fiu singură.

El trebui să lupte cu el însuși ca să nu se simtă respins.

– Bine. Dar mă duc să-l chem pe doctor, Gabriella.

– Dacă ții neapărat... Își înfigea unghiile în podul palmei în timp ce se străduia să se controleze. Dar, întâi, lasă-mi câteva minute!

Dacă vocea ei nu l-ar fi ținut la distanță, ar fi luat-o în brațe.

– Stai aici până mă întorc! Odihnește-te!

Ea așteptă până când ușa se închise în urma lui. Apoi, se alungi pe canapeaua mică din colțul încăperii,

nu pentru că era obosită, ci pentru că nu credea că avea puterea de a sta pe scaun.

Atâtea sentimente! Atâtea amintiri care se îmbulzeau să iasă la iveală şi toate deodată! Crezuse că va fi o uşurare să-şi recapete memoria, ca şi cum cineva ar fi desfăcut o sfoară care-i lega capul, o sfoară strânsă prea tare. Dar era dureros, o lăsa fără vlagă şi o speria.

Acum, îşi amintea de mama ei, de înmormântare. Valuri nesfârşite de suferinţă. Devastare - a ei, a tatălui ei. Se agăţau unul de celălalt. Îşi amintea un Crăciun când Bennett îi făcuse cadou o pereche haioasă de papuci, cu nişte colţi lungi de elefant care ieşeau din ei. Îşi amintea cum făcea scrimă cu Alexander şi că se înfuria cumplit când el o dezarma.

Şi-l amintea pe tatăl ei, îmbrăţişând-o când se aşeza pe genunchii lui ca să-şi deschidă inima. Tatăl ei, atât de drept, de mândru, de ferm. Întâi de toate un conducător, dar fusese obişnuită să accepte asta încă de la naştere. Poate că de aceea se şi îndrăgostise de Reeve. Şi el era înainte de orice conducătorul propriei vieţi, al propriilor alegeri.

Nu realiză că plângea pe măsură ce se succedau amintirile. Lacrimile îi curgeau încet, în întuneric. Închizând ochii, aproape adormi.

- Ascultă-mă!

Şoapta o deranjă. Brie îşi scutură capul. Dacă era o amintire, nu o voia. Dar şoapta se auzi din nou:

- Trebuie s-o facem în seara asta.

- Iar eu îţi spun că nu am o presimţire bună.

Nu era o amintire, îşi dădu vag seama Brie, dar avea legătură cu o amintire. Erau aceleaşi voci venite din întuneric. Pe ferestre, îşi dădu ea seama, pe ferestrele deschise către terasă. Dar le mai auzise şi înainte. Lacrimile i se uscară. Le mai auzise odată, în întuneric. De data asta, le recunoscu.

Fusese atât de oarbă? De proastă? Brie se aşeză pe marginea canapelei încet, atentă să nu facă nici un

zgomot. Da, își amintea și recunoștea. Memoria îi revenise, dar nu o mai durea, nu o mai speria. O înfuria la culme.

– Vom urma planul îndeaproape. Imediat ce reușim să o scoatem de aici, o duci înapoi la cabană. Folosim un somnifer mai puternic de data asta și o ținem legată. Nu va mai fi nici un paznic care să facă o greșeală fatală. La ora unu fix, îi vom trimite principelui un mesaj. Acolo, în sala de bal, va afla că fiica lui a fost din nou răpită. Și va ști care va fi prețul pe care va trebui să-l plătească pentru a o primi înapoi.

– Deboque.

– Și cinci milioane de franci.

– Tu și banii tăi!

Vocea era joasă, dezgustată și prea aproape. Brie evaluă distanța până la ușă și știu că trebuia să aștepte.

– Banii nu înseamnă nimic.

– Voi avea satisfacția de a ști că Armand a trebuit să-i plătească. După toți acești ani, după tot acest timp, voi primi o compensație.

– Te vei răzbuna, corectă cealaltă voce încet. Iar răzbunarea nu trebuie niciodată influențată de sentimente. Ar fi fost mai înțelept din partea ta să-l asasinezi.

– A fost mai satisfăcător să-l văd suferind. Tu fă-ți treaba și fă-o bine sau Deboque va rămâne în închisoare.

– Îmi voi face partea mea. Amândoi vom avea ce ne dorim.

Se urau, își dădu seama Brie. De ce nu observase asta înainte? Era atât de clar acum, dar, chiar și în cursul acelei seri, vorbise cu amândoi și nu bănuise nimic.

Rămase așezată, fără să se miște, și ascultă. Dar nu mai auzi nimic în afară de zgomotul pașilor lor îndepărtându-se pe terasă. Îi manipulaseră pe ea și pe tatăl ei. Se folosiseră de ea prefăcându-se că erau preocupați și că țineau la ea. Nu avea să se mai lase folosită.

Și totuși, se mișcă încet, fără zgomot, în timp ce traversă biroul. Avea să se ducă la tatăl ei și să-i denunțe

pe amândoi. Nu aveau s-o mai răpească. Răsuci mânerul şi deschise uşa. Şi descoperi că nu era singură.

– Oh, Alteţa Voastră!

Puţin tulburată, Janet făcu un pas înapoi şi se înclină.

– Habar n-aveam că sunteţi aici. Erau nişte hârtii...

– Parcă ţi-am spus să nu mai lucrezi în seara asta.

– Da, Alteţa Voastră, dar eu...

– Dă-te la o parte!

Tonul o trădă, rece şi mocnit. Janet nu ezită. Din geanta ei neagră, simplă, scoase un pistol mic. Brie nu avu timp să reacţioneze.

Cu sânge-rece, Janet se întoarse şi îndreptă ţeava pistolului către gardianul care se ivise din umbră, cu arma ridicată. Ea trase prima şi, deşi se auzi doar un zgomot înfundat, el căzu la pământ.

Când vru să se repeadă la gardian, Brie simţi ţeava pistolului în stomac.

– Dacă te împuşc aici, vei muri foarte încet şi în chinuri mari.

– Sunt şi alţi gardieni, îi spuse Brie cât putu de calm. Sunt în tot palatul.

– În acest caz, dacă nu vreţi alţi morţi pe conştiinţă, veţi coopera.

Janet ştia clar un lucru: trebuia să o ia pe prinţesă de pe coridorul acela înainte să apară altcineva. Nu putea risca să o ducă în direcţia sălii de bal. În schimb, o înghionti repede în sensul opus.

– Nu vei reuşi niciodată să mă scoţi din curtea palatului fără să fim văzute, o avertiză Brie.

– Nu contează dacă ne văd. Nici unul dintre gardieni nu va îndrăzni să tragă atât timp cât îţi voi ţine pistolul la tâmplă.

Planurile îi fuseseră dejucate şi îi era imposibil să-şi anunţe complicele. Nu mai puteau să o drogheze pe Brie şi să o scoată inconştientă pe porţile intrării întunecate, păzite de oameni aserviţi lor. Nu aveau

să o mai poată închide în liniște în portbagajul mașinii care îi aștepta.

Planul fusese îndrăzneț, dar organizat. Acum, Janet nu avea nimic.

- Ce plănuiai să faci?

- Urma să vă trimit un mesaj că americanul voia să vorbiți între patru ochi, în camera dumneavoastră. Urma să scăpăm de el până atunci. Odată ajunsă acolo, vă făceam o injecție hipodermică. Restul era simplu.

- Acum, nu este simplu.

Brie nu tresărise când auzise cât de lejer vorbise Janet despre uciderea lui Reeve. Nu-și permitea să tresară. Dimpotrivă, încercă să reflecteze în timp ce Janet o ducea mai aproape de ușile de la terasă. Și de întuneric.

- Este atât de frumos! exclamă Eve, hotărâtă să renunțe la rolul de femeie sofisticată și să se distreze. Trebuie să fie fantastic să locuiești zi de zi într-un palat.

- Asta este casa mea, spuse Bennett ținând-o pe după umeri în timp ce priveau amândoi în jos, la baza zidului înalt. Știi? Eu nu am fost niciodată în Houston.

- Houston este complet diferit.

Eve inspiră adânc, apoi se întoarse spre el și-l privi. Era atât de frumos, se gândi ea. Atât de drăguț! Un însoțitor perfect pentru o seară târzie de primăvară. Și totuși...

- Mă bucur că mă aflu aici, spuse ea pe un ton tărăgănat. Dar nu cred că prințul Alexander mă place.

- Alex? întrebă Bennett ridicând din umeri.

Nu avea de gând să piardă timpul vorbind despre Alex când era cu o fată frumoasă sub clar de lună.

- Este doar puțin bățos. Asta-i tot.

Ea zâmbi.

- Tu nu ești. Am citit o mulțime de... lucruri interesante despre tine.

– Toate sunt adevărate, spuse el rânjind și îi sărută mâna. Dar, acum, mă interesezi tu. Eve... Se întrerupse și înjură în barbă când auzi niște pași. La naiba! Este chiar atât de greu să găsești un loc liniștit pe-aici?

Nevrând să fie deranjat, o trase pe Eve în umbră chiar când Janet o împingea pe Brie pe ușă.

– Nu voi merge mai departe până când nu voi afla tot.

Brie se întoarse și rochia ei albă luci în întuneric. Iar Bennett văzu pistolul scânteind.

– Dumnezeule mare!

Îi acoperi gura lui Eve cu mâna exact când aceasta trase aer în piept ca să vorbească.

– Ascultă-mă, îi șopti el, continuând să-și privească sora. Întoarce-te în sala de bal și adu-l aici pe tatăl meu sau pe Alex sau pe Reeve MacGee! Adu-i pe toți trei dacă poți! Nu face nici un zgomot, doar du-te!

Nu era nevoie să-i spună de două ori. Văzuse și ea pistolul. Eve încuviință din cap și Bennett își luă mâna. Gândindu-se rapid, își scoase pantofii și alergă în picioarele goale de-a lungul părții întunecate a clădirii până la prima ușă peste care dădu.

– Dacă va trebui să vă omor aici, spuse Janet cu răceală, va fi neplăcut pentru amândouă.

– Vreau să știu de ce.

Brie se rezemă de zid. Nu știa cum avea să scape, dar mai scăpase o dată.

– Deboque este iubitul meu. Îl vreau înapoi. În schimbul dumneavoastră, principele Armand ar da și luna de pe cer.

Brie își îngustă ochii. Janet Smithers își ascunsese bine pasiunea.

– Cum ai reușit să treci de controalele de securitate? Oricine este angajat să lucreze pentru familia mea este... Se opri. Răspunsul era simplu. Loubet, desigur.

Pentru prima dată, Janet zâmbi sincer.

– Bineînțeles. Deboque știa de Loubet, de oamenii pe care Loubet i-a mituit ca să lucreze și pentru el, nu doar pentru tatăl dumneavoastră. Puțină presiune, amenințarea expunerii și eminentul șef de stat a devenit foarte cooperant. A ajutat și faptul că-l ura pe principe și că vedea răpirea ta ca pe un mijloc de răzbunare.

– Răzbunare? Pentru ce răzbunare?

– Pentru accident. Acum vă amintiți. Principele Armand conducea. Era tânăr și puțin cam imprudent. El și diplomatul au suferit doar răni minore, dar Loubet...

– Încă șchiopătează, murmură Brie.

– Mai mult decât atât. Loubet nu are copii și nu va avea niciodată, nici chiar cu tânăra lui soție. Încă nu i-a spus, vă dați seama. Îi este teamă că-l va părăsi. Doctorii îl asigură că problema lui nu are nici o legătură cu accidentul. El alege să creadă contrariul.

– Deci, a ajutat la organizarea răpirii pentru a-l pedepsi pe tatăl meu? Este nebun!

– Ura înnebunește. Eu, în schimb, nu urăsc pe nimeni. Eu doar îmi vreau iubitul înapoi. Janet ținea pistolul astfel încât reflecta lumina lunii. Sunt perfect sănătoasă la cap, Alteța Voastră. Vă voi omorî doar dacă voi fi obligată.

– Și, dacă o vei face, iubitul tău va rămâne acolo unde este, spuse Brie îndreptându-și spatele și demascându-i cacealmaua. Nu mă poți omorî fiindcă nu-ți voi fi de nici un folos moartă.

– Este adevărat, spuse ea, dar o ochi din nou cu pistolul. Știți cât poate fi de dureros un glonț, chiar dacă nu atinge un organ vital?

– Nu!

Înfuriat, îngrozit, impulsiv, Bennett sări din întuneric. Le luă și pe Brie, și pe Janet pe nepregătite. Ambele femei împietrir când el se aruncă spre pistol. Aproape că reuși să-l înhațe înainte ca Janet să tragă primul glonț. Tânărul prinț căzu fără nici un zgomot.

– Doamne! Bennett! țipă Brie îngenunchind lângă el. Of, nu, nu, Bennett!

Sângele lui curgea pe mătasea albă a rochiei ei în timp ce ea îl strângea în brațe. Disperată, îi luă pulsul.

– Dă-i drumul, trage! urlă ea la Janet. Nu mai ai ce să-mi faci. Și tu, și iubitul tău veți ajunge în iad pentru asta.

– Cu siguranță, interveni Reeve calm, în timp ce se făcu lumină pe terasă și apărură oameni, uniforme și arme.

Janet îl văzu pe Armand îndreptându-se spre copiii lui și gărzile pregătite să tragă. Întinse pistolul în față, cu patul înainte.

– Nu-i nevoie să scoateți artileria grea, spuse ea în timp ce Reeve făcu un pas în față pentru a-l lua. Sunt o femeie pragmatică.

La semnalul lui Reeve, fu încercuită și dusă de acolo.

– Oh, tată!

Brie întinse brațele. Armand era în genunchi, lângă Bennett.

– A încercat să-i ia pistolul, spuse Brie apăsându-și obrazul pe părul fratelui ei. Doctorul...

– Este chiar aici.

– Acum, acum, Gabriella. Vocea blândă, plină de răbdare a doctorului Franco se auzea din spatele ei. Dă-i drumul băiatului și fă-mi loc!

– Nu-l voi părăsi, nu!...

– Nu te opune, spuse Bennett cu voce slabă. Am o durere groaznică de cap.

Ar fi izbucnit în plâns atunci, dar brațul tatălui ei o înconjură, tremurând ușor.

– Bine, spuse ea văzându-i ochii lui Bennett zbătându-se să rămână deschiși. Îl voi lăsa să te îngrijească. Dumnezeu știe că mie mi-a ajuns.

– Brie... Bennett îi ține mâna un moment. Sunt infirmiere drăguțe la spital?

– Cu zecile, reuși ea să răspundă.

El oftă şi-şi lăsă ochii să se închidă.

– Slavă Domnului!

Întinzându-i o mână lui Alexander, Brie se întoarse în braţele lui Reeve. Era acasă, în sfârşit.

epilog

El îi promisese că vor petrece o ultimă zi pe apă. Asta fusese tot, își spuse Reeve în timp ce iahtul *Libertate* plutea în bătaia vântului din zori. Mai aveau o ultimă zi înainte ca fantezia să se încheie. Fantezia lui.

Fusese cât pe ce să se încheie cu o tragedie, se gândi el, și încă nu putea să se relaxeze. Chiar dacă Loubet fusese deja arestat când Eve se năpustise în sala de bal, Brie rămăsese singură cu iubita lui Deboque.

– Nu-mi vine să cred că s-a terminat cu adevărat, spuse Brie încet.

Privind-o, nici lui nu-i venea să creadă. Dar nu se gândeau la același lucru.

– S-a terminat.

– Aproape că-mi este milă de Loubet. Este bolnav. Brie se gândi la soția lui tânără și frumoasă și la șocul de pe chipul ei. Și Janet, orbită de o obsesie!

– Erau niște manipulatori, îi aminti el. Aproape niște criminali. Și Bennett, și gardianul au avut noroc.

– Știu. În ultimele trei zile, Îi mulțumise Domnului de nenumărate ori. Eu am ucis.

– Brie...

– Nu, am acceptat acum. Știu că mă ascundeam de asta, de zilele alea oribile și de nopțile petrecute în singurătate în camera întunecată.

– Nu te ascundeai, o corectă el. Aveai nevoie de timp.

– Acum vorbești ca doctorii mei. Ea ajustă echea ca să înceapă să navigheze spre golfuleț. Cred că anumite părți din memoria mea sau anumite sentimente erau încă în mine. Nu ți-am spus de cafea, nu ți-am spus că Janet dăduse vina pe bonă. Nu ți-am spus niciodată, cred, pentru că nu am crezut-o cu adevărat. N-am putut. Legătura cu bona era prea puternică.

– Dar Janet nu avea cum să înţeleagă asta.

– Mi-a explicat că bona mi-a adus cafeaua în birou în ziua în care am fost răpită şi că m-a şi certat un pic. Apoi mi-a spus că am plecat direct, că m-a condus până la maşină ca să mă asigure că nimeni altcineva nu ar fi putut să-mi pună somniferul. Ceea ce nu mi-a spus, ceea ce nu mi-am amintit până în seara balului, era că ea luase termosul de la mine şi-mi dăduse un teanc de hârtii la semnat. Asta i-a dat suficient timp ca să facă ceea ce avea de făcut.

– Dar nu a luat în calcul faptul că bătrâna era destul de deşteaptă ca să se ducă la tatăl tău cu bănuielile ei după ce Loubet şi vărul lui Deboque, Henri, te luaseră pe sus de la mica fermă.

– Fie binecuvântată bona! Când mă gândesc că a vegheat asupra mea în toate aceste săptămâni, când eu credeam că doar se agita de colo colo.

– Tatăl tău a avut grijă să fii bine supravegheată. Nu putea să riște ca Loubet să mai facă o mişcare.

– Planul lui Loubet ar fi funcţionat dacă Henri nu ar fi avut o slăbiciune pentru vin şi nu ar fi început să-mi verse supa pe jos. Dacă aş fi continuat să iau doza întreagă de somnifer, n-aş fi reuşit în veci să-i ţin piept lui Henri sau să rup scândurile de la fereastră.

Se uită în jos, la mâinile ei. Unghiile erau din nou perfecte. Suferiseră mult când luptase să evadeze pe geam.

– Acum s-a terminat. Mi-am recăpătat viaţa.

– Asta te face fericită. Nimic altceva nu mai contează.

Ea îi zâmbi încet.

– Da, sunt fericită. Christina şi Eve mai stau câteva zile.

– Ştiu că tatăl tău ar vrea să-i ridice o statuie lui Eve.

– Avem multe lucruri pentru care să-i fim recunoscători, îi spuse Brie. Trebuie să spun că-mi place să o văd bucurându-se de glorie.

– Copila era albă ca varul când a intrat în sala de bal, dar nu a şovăit. A spus clar ce se întâmplase şi ne-a dus direct la voi.

– Nu ţi-am mulţumit niciodată cum se cuvine.

Plutiră în golfuleţ şi ea aruncă ancora.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

– Dar vreau. Mi-ai dat foarte mult – pe mine şi familia mea. Nu vom uita asta.

– Am spus că nu este nevoie să-mi mulţumeşti.

De data asta, vocea lui fu rece în timp ce merse spre parapet.

– Reeve! spuse Brie ridicându-se pentru a i se alătura, dorindu-se să fie la fel de sigură pe ea precum părea. Îmi dau seama că nu eşti un cetăţean al Cordinei şi că, prin urmare, nu te supui legilor sau obiceiurilor noastre. Şi totuşi, am o rugăminte la tine, continuă ea trecându-şi limba peste buza de sus. Având în vedere că ziua mea de naştere este peste numai două săptămâni, o poţi numi o poruncă princiară dacă vrei. Există obiceiul ca membrilor familiei regale să li se îndeplinească o dorinţă la aniversarea zilei de naştere.

– O rugăminte, spuse el scoţând o ţigară şi aprinzând-o. Ce rugăminte?

Îl plăcea când era aşa, puţin nervos, puţin distant. Făcea situaţia mai uşoară.

– Logodna noastră este foarte populară, nu eşti de acord?

El râse scurt.

– Ba da.

– În ceea ce mă priveşte, trebuie să-ţi mărturisesc că-mi place mult diamantul pe care mi l-ai oferit.

– Păstrează-l, spuse el cu nepăsare. Consideră-l un cadou!

El se uită în jos la el, apoi la inelul de pe mâna dreaptă. Gata cu loialităţile conflictuale, se gândi ea. Sentimentele ei erau foarte clare.

– Așa intenționez, spuse ea zâmbind și el îi aruncă o privire rece. Știi? Am un număr de relații. Ar putea fi probleme cu pașaportul tău, cu viza sau chiar cu zborul tău înapoi în America.

Aruncând țigara în mare, el se întoarse cu tot corpul.

– Unde vrei să ajungi?

– Cred că ar fi mult mai simplu pentru toți dacă te-ai căsători cu mine. De fapt, eu am de gând să insist.

El se rezemă de parapete și o privi. Nu-i putea citi gândurile, poate că-l împiedicau propriile sentimente. Vorbea ca prințesa Gabriella, relaxată, calmă și încrezătoare.

– Adevărat?

– Da. Dacă cooperezi, sunt sigură că putem face astfel încât să avem amândoi de câștigat.

– Nu mă interesează să am de câștigat.

– Prostii! i-o reteză ea, dar palmele îi transpiraseră. Am putea petrece șase luni în Cordina și șase luni în America, continuă ea. Cred că trebuie să fie o anumită doză de compromis în orice căsnicie. Ești de acord?

Negocieri. Purtase o mulțime în calitate de polițist.

– Poate.

Ea înghiți în sec, apoi continuă să vorbească pe un ton lejer, pragmatic.

– În mod firesc, am o mulțime de obligații, dar, după ce Alexander se va căsători, soția lui va prelua câteva dintre acestea. Între timp, este aproape ca și cum aș avea un serviciu, serios.

„Destul", se gândi el, „suficiente detalii și planuri. Suficiente negocieri." Voia ceva simplu.

– Simplifică!

El făcu un pas înainte și ea făcu unul înapoi.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Spune-mi ce vrei și de ce!

– Pe tine, spuse ea ținându-și bărbia în sus. Pentru că te iubesc. Te iubesc de la vârsta de șaisprezece ani, când m-ai sărutat pe terasa cu trandafiri, sub clar de lună.

El vru să-i atingă obrazul, dar nu o făcu, nu încă. Încă puţin.

- Nu mai ai şaisprezece ani şi nu este un basm.

- Nu.

Oare ea zâmbea? se întrebă el. Nu ştia cât de mult îşi dorea ca ea să vorbească serios?

- În America, nu te va aştepta nici un palat.

- Există o casă cu un pridvor mare. Ea mai făcu un pas înapoi. Nu mă face să te implor! Dacă nu mă vrei, spune-mi direct!

De data asta, vorbise ca o femeie, nu la fel de încrezătoare, nu la fel de relaxată. El de asta avusese nevoie.

- Când aveai şaisprezece ani şi am dansat vals cu tine, a fost ca într-un vis, spuse el luându-i mâinile. Nu voi uita niciodată. Când m-am întors şi te-am sărutat din nou, a fost aievea. Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult.

Mâinile ei le strângeau pe ale lui.

- Nici eu nu am dorit pe cineva mai mult.

- Fii soţia mea, Brie, şi stai pe pridvor cu mine! Dacă putem avea asta, pot trăi cu Alteţa Sa regală Gabriella.

Ea îi duse ambele mâini la faţă şi le sărută, pe rând.

- Nu este un basm, dar, uneori, şi viaţa se trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi.